

Afrikanske foreldre og deres møte med den norske barneoppdragelsen

Maria-Theresa Jones

Veileder

Professor Anne Ryen

*Masteroppgaven er gjennomført som ledd i utdanningen ved
Universitetet i Agder og er godkjent som del av denne utdanningen.
Denne godkjenningen innebærer ikke at universitetet inntår for de
metoder som er anvendt og de konklusjoner som er trukket.*

Universitetet i Agder, 2016

Fakultet for Samfunnsvitenskap

Institutt for sosiologi og sosialt arbeid

FORORD

Å skrive denne masteroppgaven har vært en spennende, utfordrende og krevende reise for meg. Det finnes ikke nok ord som kan beskrive den glede, lettelse og takknemlighet jeg sitter med nå. Det har vært mange oppturer og nedturer. Jeg vil begynne med å takke de foreldrene som valgte å være mine informanter og delte opplevelser som ikke var lett å gjenfortelle. Jeg takker dem for tillitten, åpenheten og deres vilje til å dele deres kunnskap og erfaring/opplevelser. Også takk til Kim Henrik Gronert, Abdifatah Mohammed Hirsi og Monica Bruner i Kristiansand kommune. Tusen takk til min veileder, Anne Ryen. Hun har inspirert meg gjennom hele reisen. Takk for dine tilbakemeldinger, støtte og oppmuntrende ord. Jeg gleder meg til flere fine samarbeider og veiledning i framtiden. Takk til min bestevenninne Florije Bergene, kjæresten Erick H. Mayembe, venninne og medstudent Sairah Dar for deres oppmuntrende ord. Ikke minst min mor Theresa D. Pearson og mine venner som har støttet meg.

SAMMENDRAG

Forskningsoppgaven handler om afrikanske foreldre, oppdragelse og barnevernet. Årsaken til valg av problemstillingen var fordi det er en relevant problemstilling som er har relevans for dette norske samfunnet som vi lever i og dermed er problemstillingen aktuell.

Formålet med forskningen var å utforske og belyse synet på barneoppdragelse hos afrikanske familier i Norge. Jeg ønsket å få innsyn i hvordan barneoppdragelse er hos afrikanske foreldre kontra den norske, dette vil også hjelpe oss med å forstå foreldrenes valg underveis i oppdragelsen og samtidig gi fagpersoner innblikk i hvordan de kan komme disse foreldrene imøte. Teoretisk grunnlag eller begrep for oppgaven er blant annet: kultur, etnosentrisme, kulturkompetanse, kulturforståelse, Ære og Skam, fysisk avstraffelse, barnevernet, kompetanse, ferdig og kommunikasjon. Metodevalg falt på den kvalitative forskningsmetode med en naturalistisk tilnærming. Utvalget består av 9 foreldre, 3 barnevernsforeldre og 6 ikke-barnevernsforeldre. Funnet viser at afrikanske foreldre uansett kontakt med barnevernet eller ikke, opplever oppdragelsen som vanskelig på grunn av kulturelle forskjeller, informasjon – og samarbeidsmangel, maktløshet, språkbarriere og manglende forståelse for barnevernssystemet i et nytt land. Funnene er i tråd med tidligere forskning og indikerer at foreldrenes fortellinger eller stemmer er noe man bør lytte til som beskrivelser av realiteten slik de opplever den enten de har vært i kontakt med barnevernet eller ikke.

Kristiansand, juni 2016

Maria-Theresa Jones

Innholdsfortegnelse

1.0 INNLEDNING	5
1.1 Bakgrunn for valg av tema	5
1.2 Formålet med forskningen.....	7
1.3 Forskningsspørsmål og avgrensning av oppgaven	7
1.4 Avklaring av begreper	8
1.5 Oppgaveoppbygging	11
2.0 TEORI:	12
2.1 Foreldrerolle og oppdragelse.....	12
2.1.1 Kollektivistisk oppdragelsesstil.....	14
2.1.2 Individualistisk oppdragelsesstil	16
2.1.3 Den norske oppdragelsen	16
2.2 Barnevern i Norge	18
2.2.1 Barnevernets rolle i samfunnet – mandat	19
2.2.2 Ved fjerning av barn: saksgang i barnevernet	21
2.2.3 Barnevern og innvandrere	22
2.2.4 Kompetanse hos barnevernansatte	23
2.2.4 Barnevernstiltak i innvandrerfamilier.....	25
2.2.5 Kulturkunnskap og kulturforståelse	27
2.2.6 Bruk av tolk	29
3.0 METODE	30
Innledning.....	30
3.1 Litteraturforsøk.....	31
3.2 Kildekritikk	32
3.3 Naturalistisk tilnærming	33
3.4 Kvalitativ intervju og kritikken mot det	33
3.5 Begrunnelse av metodevalg og tilknyttingen til narrative analyse	35
3.6. Datainnsamlingen.....	36
3.7 Målgruppe og utvalg	38
3.8 Rekruttering av målgrupper og utvalg.....	41
3.8.1 Presentering som en aktiv person	42
3.9. Etisk betraktning.....	48

3.9.1 Forskningsetikk: Informert samtykke og prosedyrer.....	48
3.10 Narrativ analyse.....	49
4.0 BARNEVERNFORELDRES FORTELLINGER	51
4.1 Presentasjon av inndeling av fortellingene.....	51
4.1.2 Delore's historien	67
4.2.0 ANALYTISKE PERSPEKTIV PÅ ERFARING	76
4.2.1. Mekabe's historie	77
4.2.2. Delores.....	83
5.0. FORELDREFORTELLINGER OM Å VÆRE NY I NORGE:.....	85
5.1. Innledning.....	85
5.1.1 Mariam Erfaring.....	85
5.1.2 Jamilas erfaring	89
5.2.0 ANALYTISK PERSPEKTIV PÅ ERFARINGENE.....	96
5.2.1 Mariam	97
5.2.2 Jamilla	99
6.0. DRØFTING.....	104
6.1 Presentasjon av Barnevernsforeldres og ikke-barnevernsforeldres temaer	104
6.1.1 Hva snakket de om: foreldres temaer	104
6.2 Temaer i et teoretisk perspektiv	107
6.2.1 Barnevernsforeldre: teoretisk perspektiv på temaer	107
6.3. Ikke-barnevernesforeldre.....	113
7.0 AVSLUTTENDE REFLEKSJON.....	118
7.1 Hvilke forskjeller og likheter er det i den afrikanske og den norske måten å oppdra barn på?.	119
7.1.1 Forskjellene	119
7.1.2 Likhetene.....	120
7.2. Hvilke utfordringer opplever så foreldrene i møte med deres barneoppdragelse i hverdagen?	121
7.3 HVORDESPØRSMÅLET	123
7.4 KONKLUSJON OG VEIEN VIDERE	124
VEDLEGG 1: Ekstramaterialet til Kapitlet (Dataanalysen).....	126
LITTERATURLISTE	141
Vedlegg2:	155

1.0 INNLEDNING

1.1 Bakgrunn for valg av tema

I denne masteroppgaven handler temaet om innvandrerforeldre og deres møte med den norske oppdragelsen. Synet på barn og oppdragelse som begrep har lenge vært under debatt – både nasjonalt og internasjonalt. Ettersom foreldrerolle og oppdragelsesmetode er både kulturelle og historiske så byr de også på forskjellige utfordringer for foreldre og barn. Herunder har også barnevernet fått mer oppmerksomhet i media i forhold til deres håndtering av kulturforskjeller knyttet opp mot barneoppdragelse.

Tall fra SSB (2011) viser at 80 prosent av de barna som befinner seg i ulike barneinstitusjoner har innvandrerbakgrunn. I 2010 var det omkring 50.000 barn og unge som mottok hjelpetiltak fra barneverntjenesten, en økning på 7,1 % fra året før (Bergjordet, Dyrhaug og Haugen, 2011). Det er stadig flere barn med innvandrerbakgrunn som kommer i kontakt med tjenesten. Økningen i barneverntiltak har spesielt vært stor blant barn med opprinnelse fra ikke-vestlige land (Hagen og Qureshi, 1996, s.54, Aadnesen og Hærem, 2007, s.13). I Oslo var 54 % alle barnevernstiltak i 2011 i familier med innvandrerbakgrunn. 31 % av barna i Oslo hadde innvandrerbakgrunn, og i Bergen hadde 11 % av barna i barnevernet minoritetsbakgrunn (Brude og Sia Alpha 2013, Vedeler 2012)). Blant disse barna er afrikanske barn overrepresentert blant barnevernet (Moufack, 2010). Temaet slik som denne oppgaven er viktig for dagens samfunn, både fordi det er en relevant tematikk som mange fagpersoner møter i møte med innvandrerforeldre, samtidig som de vil være nyttig for de samme fagpersoners møte med disse foreldrene i hverdagen deres. Det vil kunne gi en bedre forståelse og kunnskap om afrikanske foreldres tanke i forhold til oppdragelse og hvorfor de handler slik som de gjør. Mine informanter tok opp temaer som oppdragelse, kulturkoalisjon, kultursensitivitet, barnevernet og fysisk avstraffelse som også er blant de aktuelle temaer som mange fagpersoner kommer bortom i møte med slike foreldre som mine informanter. Hvordan disse temaene blir ansett som utfordringer i de enkelte møte med disse foreldrene er avhengig av deres forkunnskaper om kulturene disse foreldrene og menneskene kommer ifra og ikke minst hva slags erfaring man har med mennesker fra forskjellige land og kulturer. Det er krever også at man som fagperson tenker på egen bevissthet til ståstedet sitt. Noen har virket som startpunkt for utvikling av denne oppgaven her. Ved å være medlem en mindretallsgruppe i landet, har innvandring og flerkulturalitet blitt sentrale temaet som jeg har vært opptatt av og har hatt veldig stor interesse for, noe som har preget og vært synlig i valg av tidligere oppgaver og problemstillinger. Jeg selv kom til Norge i en ung alder med en

utenlandssfødt mor og gjennom mitt 13 år lange opphold i Norge har jeg fått innblikk i hvordan Afrikanske foreldre og andre innvandrergupper tenker om ulike instanser, spesielt barnevernet, etniske nordmenn og omvendt. Derfor har jeg innsett at det er som en stor fordel å ha vært og er en del av begge kulturene. Jeg har blitt påvirket av tidligere liv før Norge, bekjente, venner og familie og ikke minst utdanning og løpet av årene. Valget av temaet er også påvirket av opplevelse, informasjon fra mennesker rundt meg og gjennom studietid, litteratur og samtaler med lærere og venner. Fordel: Jeg har tidligere fransk som morsmål, fikk så nynorske og side bokmål. Jeg referer derfor til diskusjonen rundt «broken English» og anser min noe «broken norsk» for å være en del av flerkulturelt Norge.

Sist året på masterprogrammet bestemte jeg meg for å utdyp innsikt i sosialt arbeid og hvor jeg lærte mer om utfordringer fagpersoners møter og aktuelle problematikk som innvandrereforeldre ser som utfordring i møte med de norske instanser, spesielt barnevernet. Dette ga meg enda mer lyst til å utforme problemstilling som berører en av disse temaene, spesielt som berørte afrikanske foreldre med den bakgrunns informasjon jeg satt med. Under studietiden leste jeg mye om temaet som barnevernet og innvandrereforeldre, spesielt afrikanere og jeg la merket til at barn med afrikansk bakgrunn var overrepresentert blant barnevernsbarn. Dette har vært med å øke mitt ønske og interesse for å gå nærmere foreldre med afrikansk bakgrunn og å få innblikk i deres opplevelse av den norske oppdragelse i forhold til egen og hva dette betyr for dem i møte med fagpersoner. Jeg valgte dette tema fordi dette er en relevant problemstilling vi bør ta i betraktning med tanke på hvordan det norske samfunnet er og blir. Det er flere mennesker med ulike kulturer og syn på oppdragelse, og med ulike begrunnelser på hvorfor de bruker de metodene de bruker. Det norske samfunnet begynte få sine første innvandrere på 70-tallet. Slike økninger har ført også til utfordringer som krever ulike løsninger (Moufack, 2010). Oppdragelse i det norske samfunnet blir sett som et demokratisk oppdragsregime, hvor barna har fått flere rettigheter. Det er kanskje slike rettigheter som skaper konflikt mellom fagarbeidere og foreldre som ikke har lært, for det handler også om verdier der de norske verdiene blir utfordret og innvandrere ofte føler seg svake og maktesløse som foreldre (Maufocuk, 2010, Handulle, 2013). Hvordan kan disse verdi og kultur koalisjonene som ankommer i møte mellom fagpersoner og foreldre løses og forbedres? Både foreldre og fagpersoner har et ansvar i løsning og forbedring av disse utfordringene. Det har vært en spennende reise med å utforske foreldrenes opplevelse av den norske oppdragelsen, en oppdragelse som oppfattes som mye bedre enn andre, en normativ modell som har fått en opphøyet posisjon og der andre modeller og deres verdier

framstår som feil eller mangler. Slik kan denne debatten også posisjoneres inn debatten om ny-kolonisering av diasorenes rom, altså innvandrernes rom som kulturelle verdier og oppdragelsesverdier.

1.2 Formålet med forskningen

Formålet med den oppgaven har vært å utforske og belyse synet på barneoppdragelse hos afrikanske familier i Norge. Ettersom jeg ønsket å få innsyn i og rette fokuset mot foreldrenes opplevelse av oppdragelsesstil, valgte jeg å bruke kvalitativ forskningsmetode med en naturalistisk tilnærming. Dette vil kunne hjelpe oss med å forstå foreldrenes valg underveis i oppdragelsen og samtidig gi fagpersoner innblikk i hvordan man kan møte disse foreldrene bedre. Dette forskningsprosjektet er også viktig av personlige grunner. Som snart ferdig utdannet sosialarbeider, vil jeg tro at mine egne erfaringer, for forståelse og bakgrunn som afrikaner, vil gi meg et fortrinn til å møte og håndtere utfordringer med denne type problematikk. Dette vil også gjøre meg og mine fremtidige kollegaer bedre rustet til å være bevisst over vår kunnskap om oppdragelse og kulturforståelse i møte med foreldre generelt, men innvandrerforeldre spesielt. Ettersom dette er et tema jeg brenner for, vil det hjelpe meg med å bevare motivasjonen til å fortsette innenfor dette fagfeltet og forhåpentligvis inspirere andre til å gjøre det samme.

1.3 Forskningsspørsmål og avgrensning av oppgaven

Som tidligere sagt, hensikten med oppgaven er å belyse afrikanske foreldres opplevelser og erfaring av den norskoppdragelsen. Her har jeg fokus på foreldrenes opplevelse og erfaring for å løfte deres perspektiv, altså opplevelse og erfaring. Problemstillingen var veldig vide i starten med innvandrerforeldre som målgruppe, måtte presisere problemstilling slik at det ble lettere å få fokuset på en konkret målgruppe og den målgruppa ble afrikanske foreldre. Jeg møtt utfordringer med rekruttering av målgrupper, men dette kommer jeg nærmere inn i metodekapitlet. På bakgrunn av dette kom jeg frem til denne problemstillingen:

Hvordan opplever afrikanske foreldre møtet med den norske oppdragelsen?

På bakgrunn av dette ønsker jeg å belyse og gi svar på følgende forskningsspørsmål

- 1) Hvilke forskjeller og likheter er det i den afrikanske og den norske måten å oppdra barn på?
- 2) Hvilke utfordringer opplever foreldrene i møte med deres barneoppdragelse i hverdagen?

Fokuset i oppgaven var på innvandrereforeldres opplevelse av den norske oppdragelsen. Jeg avgrenset problemstillingen til å omhandle innvandrereforeldre fra ikke-vestlig land. Ettersom denne oppgaven har begrensning på omfang, valgte jeg å ta utgangspunkt i afrikanske foreldre som bor i Norge. Bakgrunnen for dette har ulike grunner. For det første har jeg selv en afrikansk bakgrunn og ønsker å vite mer om hvorfor afrikanske barn er overrepresentert i barnevernet. I denne oppgaven har jeg intervjuet ni foreldre og par som kommer fra Afrika: Somalia, Eritrea, Liberia, Kongo og Sudan.

1.4 Avklaring av begreper

Etter innsamling av data, ble utvalg av teorier mye lettere slik Silverman påpeker, og jeg ønsker derfor først å gjøre rede for de mest sentrale begrepene i denne oppgaven: innvandrere oppdragelse, barnevernet, kultur, etnosentrisme, kulturel relativistisk, kompetanse/ ferdigheter, kulturkompetanse kulturforståelse og fysisk avstraffelse.

Kultur: Kulturbegrepet er vagt og med mange ulike definisjoner, og som har ikke fått en presis og tydelig definisjon. En av dem som er kjent for sin kultur definisjon og arbeid/forskning rundt kultur og dens betydning er, Thomas Hylland Eriksen (2001) og definerer kultur som » *De skikker, verdier og væremåter som overføres fra generasjon til generasjon*» og « *det som gjør kommunikasjon mulig*» (s.60). Den første definisjonen i følge Eriksen så har den fokus på at kulturen er historisk forankret og tradisjoner er en del av kulturen. Mens den siste definisjonen holder seg til nåtiden og mulighet for gjensidig forståelse. Og noe annet som er også viktig og som Eriksen legger til er « *hvilket perspektiv som anlegges på kulturen, blir imidlertid avgjørende for hvordan en tenker om vi- kategorien; og oss og de andre*» (IBID).

Etnosentrisme: Er et begrep som er mye bruk i kultur sammenheng og spesielt om kulturelle forskjeller og tilhørighet til en gruppe. Hylland Eriksen (1993) sier at «*Etnisitet*» er sosial og kulturelt, hvor kulturell forskjell, språk, utseende, klesdrakt og religion og økonomiskvirksomhet utgjør det sosiale og kulturelle» (309-312). Det å være etnosentrisk betyr å sette eget perspektiv og sin egen kultur i sentrum når man betrakter verden oss. Det perspektivet, man har der og da gjør at vi forstår og tolker en annen kultur med utgangspunkt i prinsippet i ens egen kultur. Fordomsfull tenkning og handlemåte er ofte uttrykk for den manglende kompetanse i å forstå den andres språk, kommunikasjonsmåter og kulturelle verdier (Javo 2010).

Fordommer: Fordommer i følge Salole (2013) « *sikter til meninger eller forestillinger som man gjør seg opp uten å ha fått ordentlig kjennskap til en person eller sak* » (s.67-68). Disse påstandene eller meninger i følge Salole baseres på blant ting som nasjonalitet, kjønn, hudfarge, osv. Dette er synlig når innvandrerfamilier og instanser som barnevernet blir temaet i en samarbeidsprosess Fordommer kan føre til diskriminering.

Kulturrelativisme: i følge Cecilie Javo (2010) ble første gang brukt i 1948 som reaksjon på vesten etnosentrisme i forhold til andre folkeslag. Begrepet defineres slik av Magelssen (2008) « *Med kulturrelativisme menes det å forstå de andre ut fra de andres premisser, uten at vi føler oss provosert eller truet av deres virkelighetsoppfatning* » (s.20). Magelsen med den definisjon mener at det å kunne anvende et kulturrelativt perspektiv handler om å forsøke å forstå den andres fra den andre logikk og perspektiv, slik det er i mange møter mellom innvandrere foreldre og barnevernet som instans. Dette betyr ikke at vi som fagperson eller foreldre trenger å være enig i hva som de andre sier eller mener, samtidig som vi mister ikke muligheten til å dele vår faglige innsikt som fagperson eller innvandrernes personlige opplevelser med hverandre

Kulturkompetanse: Qureshi (2005) Sier at kulturkompetanse består både i å tilegne seg «fakta»-kunnskap om andre kulturer og å kunne se at andre kulturmønstre kan ha verdier som, for mennesker i disse kulturer, er meningsbærende. Kulturkompetanse er å bli bevisst på sin egen etnosentrisme og innse at individer har andre referanser enn en selv, som en i tillegg skal prøve å forstå betydningen av for de andre. Erkjennelsen av egen bakgrunn, bevissthet som egne kulturelle briller, øker kunnskapen om egen kultur og lettere således forståelsen av andre kulturer. Det handler om å se kulturens betydning for alle og om å være åpen og undrende fordi møte med andre kan gi oss forståelse av hvem vi selv er. Hvordan dette kan anvendes i samhandlingskontekst eller situasjon, slik som møter mellom innvandrerforeldre og instanser, blir da sentralt.

Kulturforståelse: Qureshi (2009) sier at: *Kulturforståelse innebærer å ha kunnskap om hvordan kulturer faktisk styrer tenkning, følelser og handlinger aktørene imellom, og å ha teoretisk innsikt og et kritisk analytisk perspektiv på kultur som tilstedeværende fenomen i enhver samhandling mennesker imellom. Det innebærer å forstå både andre og seg selv. Alle mennesker er bærer av en eller flere «Kulturer»* (s. 208).

Ære og skam: i følge Wikan (2003) blir ære definert slik: «*ære er persons verdi i egne, men også i andre øyne; det er hans vurdering av sitt eget verd, hans krav på stolthet; men det er*

også samfunnets anerkjennelse av det kravet, det er aksept av hans anseelse, hans rett til stolthet»(s.77)

Innvandrere: Jeg bruker innvandrerbegrepet på grunn av hvordan denne oppgaven er bygd og målgruppen i den. Det er også et begrep som er godkjent av SSB som et mindre fornærmende begrep, «Innvandrerbefolkningen omfatter personer med to utenlandsfødte foreldre, eller mer presist; personer som verken har foreldre eller besteforeldre som er født i Norge. Innvandrerbefolkningen inkluderer førstegenerasjonsinnvandrere, som selv har innvandret, og personer født i Norge av to utenlandsfødte foreldre» (Dzamarija og Kalve 2004, s.5).

Oppdragelse: I følge Vanvik (2016) så er barneoppdragelse at foreldre og andre representanter for samfunnet (familie, venner, skole og barnehage) søker å formidle kulturens verdier og normer til den oppvoksende generasjon. Den omfattes for det første av at foreldre omsorgspersoner gir barnet fundament av kjærlighet, trygghet og tillit. Det andre er å lære barnet å følge alminnelige sosiale regler for akseptabel atferd og å ta avstand fra uakseptabel atferd, slik at barnet kan utvikle evne til gjensidighet og ansvarlighet. Men hvordan barneoppdragelse utformes avhenger av foreldrenes egen oppvekst, deres holdninger og erfaringer. Dette er noe ved foreldrenes opplevelser og erfaringer i denne oppgaven

Fysisk avstraffelse: En god definisjon er den Bleka (2013) bruker i sine masteroppgave tok fra Strauss (i Gershoff 2002): »Corporal punishment is the use of physical force with the intention of causing a child to experience pain but no injury for the purpose of correction or control of the child's behavior»(s.3). Den siste definisjonen passer perfekt i denne oppgaven og jeg velger å bruke den fordi det et tema som dukker opp i oppgaven og det er slik forelderen anser den metoden

Barnevernet:” Barnevernet er en offentlig institusjon som skal sikre barn og unge mennesker som lever eller bor i forhold som kan skade helse eller tilstand og utvikling” ((NOU 2008:08, 2009).

Kompetanse: « kompetanse defineres som evne til å møte komplekse krav, situasjoner og utfordringer. Når kunnskapsressurser tas i bruk for å løse oppgaver i konkrete situasjoner er det viktig at dette samtidig stimulerer til videre læring og kompetanseutvikling. Læring og kompetanse er knyttet til handling og samhandling i ulike fellesskap, samtidig som de er både individuelle og kollektive», (10/2004 i Skjermo, 2005: 9). Den definisjon av kompetanse

passer akkurat til denne oppgaven og temaet, fordi den tar opp det som er forventet av både fagpersoner og foreldrene.

Ferdigheter: I følge Hermundur Sigmundsson referer (2005) begrepet ferdigheter til en handling eller en oppgave som utføres og som har et bestemt mål og hensikt. Ferdigheter er handlinger eller oppgaver som utføres viljestyrt og som kan være relatert til for eksempel dette tilfellet kommunikasjonsmåte eller tilnæringsmåten barnevernet eller andre instanser har i møte innvandrere foreldre.

Kommunikasjon: i følge Fife (1991 er kommunikasjon »Å å kommunisere er både menneskelig medfødt egenskap og et behov«, (s.11).

Barnevernsforeldre: Jeg bruker dette begrepet i forhold til foreldre som har vært i relasjon med barnevernet, det blir slik som begrepet «Barnevernsbarn» som påpeker barn som har vært i relasjon med barnevernet på enten kort eller lengre tid.

Vanlig-foreldre: Er foreldre som ikke har vært i relasjon med barnevernet, men som forklarer sine opplevelser av egen og norske oppdragelse.

1.5 Oppgaveoppbygging

I Kapittel 2 omhandler mitt valg av teori i oppgaven. Den tar for seg teorier om oppdragelse, kollektivistisk og individualistisk oppdragelsestil, fysisk avstraffelse, ære og å miste ansikt, barnevernet, kulturkunnskap, kulturforståelse og bruk av tolk. Kapittel 3 begrunner jeg valget av metoden og går gjennom egen forskningsreisen. Videre viser jeg hvordan jeg har samlet inn data, analysert og kommer fram til temaer og kategorier som informanter presenterer gjennom fortellingene sine. Kapittel 4 legger jeg fram barnevernsforeldrenes fortellinger, og 5. ikke-barnevernsforeldrenes fortellinger ettersom jeg valgte narrative analyse som analyseringsmetode. Jeg presenterer informantene før fortellingene deres for å gi leseren en bakgrunnsinformasjon og gjør det lettere å forstå konteksten. I kapitel.6 tar jeg fram de empiriske funnene utfra fortellingene deres, introduserer og drøfter opp mot utvalgte teorier. 7. handler om avsluttende refleksjoner rundt oppgavens funn og forslag til videre forskning eller refleksjon.

2.0 TEORI:

Kultur og foreldremodeller

Med at denne oppgaven har fokus på foreldrenes opplevelse, erfaring, setter det noen premisser for hvilket kunnskapssyn eller teoretiskperspektiver jeg som forsker inkluderer i oppgaven og som belyser oppgavens funn. Teoridelen er rettet mot problemstillingen i oppgaven og inkluderer temaer jeg mener er sentrale. Den er delt i to retninger, der den første delen tar for seg teori om oppdragelse, kollektivistisk- og individualistisk oppdragelsestil, fysisk avstraffelse, ære og miste ansikt. Det utgjør og si noe om hva slags oppdragelsestiler disse foreldrene står over og hva slags hensyn som må tas i betraktning, og hvorfor de har den type oppdragelsen de har. Den andre retningen er kort om barnevernet, deres oppgaver og kulturkompetanse i forhold til innvandrerforeldre. Denne delen skal være en veiviser i analysering av foreldrenes opplevelser, erfaring av oppdragelser og instanser som barnevernet. I følge Nilsen (2012) er valg av teori avhengig av hva datamaterialet sier til forskeren. Teorien er et analytisk og fortolkende rammeverk som skal bidra til at forskere forstår meningen i eller bak materialet og hvorfor funnene er av betydning. Forskjellen mellom analyse og tolkning er at med analyseprosessen kommer man fram til funn, mens tolkning hjelper å skape forståelse i funnene Bogdan og Biklen (2003) (i Nilsen, 2012).

2.1 Foreldrerolle og oppdragelse

Flere forfatter og forskere har skrevet rundt temaet oppdragelse og dens betydning i ulike kultur. Thomas Hylland Eriksen (2001) og definerer kultur som » *De skikker, verdier og væremåter som overføres fra generasjon til generasjon*» og « *det som gjør kommunikasjon mulig*» (s.60). Kagitcibasi (1996) (i Ansar 2012) sin kulturdimensjon som har kalt individualisme og kollektivistisk som relateres til den demokratiske og innvandreres barneoppdragelser. Eriksen (2001) perspektiv hvor han snakker om at kommunikasjon i visse kulturer fører til synliggjøring av makthierarkiet, og disse referer til det som skjer mellom innvandreres foreldre og instanser som barnevernet, hvor kultur, kommunikasjon og makt blir et problem ved samarbeid. Kvello (2010) tar opp teori om oppdragelse i kulturer, normer og verdier, det reflekterer de norske og innvandreres verdier og normer som krasjer med hverandre. Kulturens betydning til mennesker kan være veldig synlig i noen tilfeller og det kan også være grunnlaget for visse handlinger og atferd. Javos (2010) og Hennem (2005) trekker frem disiplinering og hvor dette knyttes til grensetting og voldsbruk i oppdragelsen i et sosioøkonomiske og sosiokulturelle kontekst. Norske vil se på noen av grensesettingsmetodene i kollektivistiske kulturer som vold, mens på den andre siden vise seg

som måte å vise kjærlighet på noen kollektivistisk orienterte mennesker vil kanskje se på disiplinsmetoder i den individualistiske kulturen som for svake og ikke konsekvente. Dette er for å gi et innblikk i ulike tematikk under temaet oppdragelse og hva som skal tas hensyn i forhold til det som er temaet. Og et annet ting, gi innsikt til foreldrenes opplevelser, erfaringer og preferanser i forhold til oppdragelsen. Det å få barn er noe stort, men det er ikke bare å få et barn. Som foreldre må man kunne være en veiviser for det nye mennesket som ankommer i en ukjent verden som hun eller han ikke vet noe om. Claussen og Øvrig (2003), sier at man anser det som sin grunnleggende rett å kunne oppdra sine barn som foreldre. Foreldrerollen vil variere slik som oppdragelsen vil variere. Brenna (2005) påpeker at foreldrerollen skifter både mellom forskjellige kulturer innen en og samme kultur. I hver kultur finnes det en underkultur, slik gjelder det også for foreldrerollen og oppdragelsen. Barneoppdragelse er ulike og avhenger av forskjellige av faktorer. Noe som Qureshi (2008) tydeliggjøres med følgende: «*Hvordan etniske familier eller grupper i ulike samfunn oppdrar barna varierer fordi det eksisterer ulikhet i sosioøkonomiske og sosiokulturelle forhold og et mangfold av livssynsgrupper som alle har egne historier, tradisjoner og relasjoner*» (s.130-131), han påpeker derfor at forskjellen ikke bare handler om kultur, men også om andre momenter dvs. en geografisk Norge. Brenna legger på at det ikke finnes et konkret måte å oppdra barn på i alle etniske norsk hjem. Hver enkelt hjem har sin kultur, verdier, livserfaring, holdninger og nettverk som er med å påvirke hvordan foreldre oppdra barna sine.

Der er rimelig enighet om at der finnes noen verdier, normer og holdninger som man til en viss grad anser som universelle slik som hos Salole (2013), som sier at «*oppdragelse handler om å veilede barn om atferd man ønsker de skal fortsette eller slutte med*» (s.123). Samtidig innebærer oppdragelse en prosess inn i den kulturen som barnet er en del av. Hva man anser for gode og legitime normer vil derfor variere noe mellom kulturer. «Barnes beste» blir derfor også et spørsmål om kultur, men i den grad dette nedfelles i universelle regler som i FNs barnekonvensjon så kan man på nytt stille spørsmålet om det er slik at noen kulturer har forrang framfor andre og om hva man bør forholde seg til dersom en diasporas kulturelle normer avviker fra de rådende normene i hovedkulturen som omgir (den). Johnsen (2012) sier ulike kulturer vil ofte avvike synet på hva som er ønsket og uønsket. Det vil også finnes forskjellige oppfatninger om hvordan oppdragelse bør foregå i det noen vil vektlegge forming at ytre, for eksempel ved påbud og forbud- belønning eller straff, mens andre tenker seg at formingen skjer mer indirekte. Hva slags metode passer best? Foreldre og andre representerer de ulike rammer innenfor oppdragelse og dens mål er å fremme ønskede og hindre uønskede

holdninger og atferdsmønstre. Foreldre er barn og unges viktigste ressurs og er svært betydningsfulle for barnas utvikling og atferd, og barn forskjellige og kan kreve ulike oppdragelsestiler. Hillary Clinton (1996), sier « *Barns behov for voksne er viktig og barn vil vokse dersom hele familien er der for det barnet og ikke minst hele samfunnet*» (s.7-12). Dette viser viktigheten av de som omringer det barnet når det kommer til verden, det sier også veldig mye i forhold til hva slags oppdragelsesstil. Brenna (2005) mener at fokuset skal flyttes fra forskjellene mellom ulike etniske grupper, men mot to oppdragelsestyper, som blir kalt for kollektivistisk og individualistisk og hevder av disse to oppdragelsestilene finnes i alle land, en av dem er mer utbredt noen steder og omvendt. Oppdragelsestypene lager skiller, men viktig å huske at bruken av hver oppdragelsesstil er avhengig av barnets foreldres utdanningsbakgrunn, livserfaring/historie, klassetilhørighet, tradisjoner og hva slags forventninger og aspirasjoner de har på vegne av barna deres. Forventingene og aspirasjonene kan være slik som foreldrene og oppdragelsesstilen varierer. Skytte (2008), Qureshi (2008) og Samovar og Porter (2009), fremhever de to ulike hovedtypene som kan praktiseres avhenger av forskjellige elementer som har blitt nevnt og som anses som avgjørende. I neste avsnitt bruker jeg den individualistiske betegnelsen som refererer til den norske barneoppdragelsesstilen, mens den kollektivistiske betegnelsen refererer til den afrikanske barneoppdragelsesstil og kultur i denne sammenhengen her

2.1.1 Kollektivistisk oppdragelsesstil

Her ønsker jeg å gjøre kort rede om hva kollektivistiske formen for barneoppdragelse og hva som kjennetegner den og koble den til den afrikanske oppdragelsesmåten i forhold til organisering og disiplinering innen oppdragelsen.

Ansar (2012) sier at Kollektivistisk oppdragelsesstil vektlegger ære, respekt og ettermæle og felleskap. Den voksne i har myndighet overfor sine barn og oppdragelsen sikte mot å oppdra barn til å underordne seg gruppens interesser og konflikter som oppstår ved å opprettholde harmoni. Skytte (2008) sier at « *Individets personlige utvikling skjer gjennom kontinuerlig og livslang dialog med de øvrige familiemedlemmene*» (s.78). Når barnet blir eldre blir avgjørelser tatt av foreldrene og familiemedlemmer på vegne av henne/han. Oppdragelsestradisjonen er bygd på erfaring som besteforeldre i alle generasjoner hatt og brukt, en slags oppdragelsesoppskrift. Innen den oppdragelseskulturen er den afrikanske en del av den, og organisering av oppdragelsen i afrikansk kontekst skjer gjennom overføring av vaner, normer, verdier og erfaringer som har blitt videresendt gjennom generasjoner. Gjennom denne

oppskriften forstår nye generasjoner bedre normene, verdier og kunnskapen innen kulturen. I den oppdragelsen så er det en stor forskjell mellom menn, kvinner og barn, men disse forskjellene varierer fra familie til familier og steder til steder. Foreldrenes roller i oppdragelsen er forskjellige, mor vil være ansvarlig for alt som har med hjemmet å gjøre og skal også lære døtrene om husholdning og det å være kvinne. Når barnet blir eldre, spesielt guttene, får faren et større ansvar for oppdragelsen av dem (Hundeide, 2009).

I følge Eriksen (2001) i mange afrikanske land går mye på situasjonstilpasset-avhengighet, hvor man handler etter et verdsett som sier at regler er situasjonsavhengige er mer enklere å forholde seg til, med tanke på at hvert enkelt individ selv er avhengig av situasjon og relasjonen. Her det snakk om felleskapet som skaper avhengighet hos hvert enkelt individ. Det fleste afrikanske land følger hva man ofte refererer til som en slags maskulint retning. Med det så menes det at menn dominerer på de fleste områder i kulturen eller samfunnet. Dette innebærer at også unge menn i familien, blir sett på som menn og kan ta over fedrenes plass dersom det trengs. I denne oppdragelsen blir barna- guttene, mennene lært om å vise lite følelse, disse verdiene er knyttet til emosjoner og kommunikasjon henger tett sammen med prinsippene om å bære eller forsvare «ansiktet» eller «ære» (Eriksen, 1993). Verdiene og normene påvirker både individets posisjon og rolle i kulturen. I følge Skytte (2001) er kulturens formål å sikre menneskers overlevelse, og innen en slik kultur er slektskap i forhold til oppdragelsen av barnet og hva slags forventninger ønsker for barnet sentralt. Den handler også om politisk organisering av tilværeselen her og nå, i tillegg til forplantning og overføring av forskjellige typer av verdier og kunnskap mellom generasjonene. Det er også en slags økonomisk investering hvor de er knyttet sammen av gjensidig lojalitetsbåndene (Eriksen, 1993). Her er det også regler for hvordan man skal oppføre seg overfor ulike familiemedlemmer og i samfunnet, og disse mennesker har mer og mindre sine plikter innen den rolle de befinner seg i. Dette avdekkes i forhold til hvordan ting er fordelt. I noen samfunn har farssiden mer rolle og makt, og dette betyr at barna tilhører farens familie, for konene oppfattes som å komme utenfra. Fedrene er strengere i familien, men dette er omvendt i noen samfunn hvor mors bror står som den sterkeste. Han får mer makt og rolle i oppdragelsen som far skal egentlig ha, men her er far mildere. I kollektivistisk kulturen har det man omtaler som oppnådd status og posisjon etter alder, og der både status og posisjon er sentralt i mye større grad, samt at dette viser foreldrenes valg av oppdragelse og fremgangsmåte, spesielt i forhold til hvordan barn blir irettesatt av foreldrene.

Grensesetting av barn i en kollektivistisk oppdragelsesstil som den afrikanske er ofte gjort av menn, fedre, onkel eller store søsken og naboer (Mortensen, Harriss Perrys, 13.04.2013). Samt bærer barnet med seg foreldrenes navn som innebærer at hva han eller hun gjør vil foreldrenes føler mest. Som tidligere så er det viktig å huske at det finnes forskjellige disiplineringsmetoder i en kollektivistisk oppdragelsesstil, slik som det finnes forskjellige foreldre, fordi der også er en variasjon mellom og innen slike kulturer. Men det som gir mest inntrykk er den fysiske avstraffelse. Skytte (2001) minner oss på at fysisk avstraffelse finner i alle kulturer, men det er forskjellige praksiser, hvorfor og hvordan barnet straffes. Det vil også gjelde den norske. I neste avsnitt handler individualistiske oppdragelsen som den oppdragelsesstilen hører til.

2.1.2 Individualistisk oppdragelsesstil

I den individualistiske oppdragelsesstilen er mennesket i fokus. Skytte (2008) sier at « *Det enkelte mennesket blir oppdratt med bevisstheten om at det selv er ansvarlig for livet sitt og har lov til å gjøre med det hva han eller hun selv ønsker*» (s.67). Her er rammene rundt barnet stort i hans eller hennes unge alder, foreldrene er de som gjør mesteparten av bestemmelsene rundt det barnet. Men etter hvert som barnet blir eldre, gir foreldrene slipp, så det barnet får større frihet til å ta del i beslutningene som gjelder henne eller han. Her er foreldrenes mål å fremme selvstendighet og individualiteter hos barnet fra ung alder, slik at barnet bevarer seg selv og utvikler individuelle evner som hun eller han vil ha behov for i de kommende årene. Den oppdragelseskulturen har fokuset på samhandling, samarbeid, forhandling, medbestemmelse, respekt og toleranse hvor individets mening er veldig sentralt og viktig. Barnet i oppdragelsen trer frem som et handlende og velgende subjekt, ser seg selv som enestående som handler dermed som en deltakende aktør i familie og samfunnet (Ansar, 2012).

2.1.3 Den norske oppdragelsen

Jeg skal bruke noen personer som har spilt en viktig rolle i utviklingen av den norske oppdragelsen som var preget av mange kollektivistiske verdier og normer, men som tilslutt hører til den individualistiske oppdragelsesstilen. Den Danske pedagogen Jesper Juul (1996) (i kollen 2001) sier at kjennetegn ved den gamle norske oppdragelsen var moraliserende, intolerant, styrende og virket ødeleggende for barnet. Samtidig mener han at samfunnet hadde feil ved å mene at barn ikke var ordentlige mennesker fra fødselen av. De ble ansett som en slags asosiale halve mennesker, som skulle utsettes for massiv påvirkning og manipulering fra

voksne. De skulle også nå en viss alder før de ble ansett for å være likeverdige og ordentlige mennesker. Foreldre og lærere hadde større makt og de mente at strengere oppdragelse var nøkkelen til en vellykket oppdragelse. Målet med oppdragelsen var at barnet skulle være lydig, tilpasse seg og oppføre seg pent (Juul, 1996). Strandkleiv (2003) hevder at, grensesetting var veldig viktig og det ble satt grense for hva barna gjorde, tenkte og følte. På brydd på regler, utløste fysisk avstraffelse eller innskrenkning av den personlighet frihet til det barnet det gjaldt. Etter straffen kom skyldfølelsen hos foreldrene og deres måte å rettferdiggjøre straffen var ved å si « Det er til ditt beste» eller « Det vil du forstå det når du blir voksen». I følge Strandkleiv (2003) ble de demokratiske verdier prøvd ut på 70-tallet som et demokratisk verdigrunnlag i familien. Her la man vekt og legger vekt på medbestemmelse og stemmerett som et viktig tilskudd til oppdragelsen. Fokuset ble flyttet til å fremstille barnets behov, og likeverdighet, gjensidighet og respekt mellom barn og voksne prega oppdragelsen. Derfor Juul (1996) mener at grenser er viktig, men fortrinnsvis grenser for barn og voksne setter selv, foreldrene skal sette seg i barnets perspektiv. Åse Gruda Skard om er grunnleggeren «den moderne norske barneoppdragelse», som sammen med Juul var motstander av fysisk avstraffelse som grensetting. Forbudet mot fysisk avstraffelse i skolen var ikke i 1936, men ikke før 1987 det ble ulovlig for foreldrene å bruke avstraffelse som disiplineringmetode i oppdragelsen (Kollen, 2001).

Kollen (2001) skriver at i disiplin er det viktig at barnet selv gjennom oppdragelsen at barna får være med velge. Barnets sikkerhet er viktig og det må kunne være regler som barna skal bøye seg for som regulerer samhandling mellom mennesker. Foreldrene skal ikke bare formidle dem, men de skal rette seg etter lovene, reglene og normene. Åse Gruda Skaard mener at barn er likeverdige, men ikke likestilte med voksne. Voksne vet mer enn barn og har derfor ansvar for å beskytte barnet mot farer. Barna har bruk for at de voksne drar opp grenser for hva der kan tillater seg å gjøre. De har bruk for en fast ramme om sitt liv, men grensene må dras opp med forståelse for barnenaturen. Dette her skal illustrere den forståelsen og kunnskapen som både fagpersoner og foreldre skal ta i betraktning i samarbeidsforholdet, spesielt fagpersoner. Mye av disse gamle verdiene og normene som fantes i den gamle norske oppdragelsen er noen av de verdier og normene fagpersoner møter og som er utfordringer i møte med innvandrere foreldre. Dette tyder på blikket på barn av kulturer, men at endring fører til ulikhet mellom det vi ser som tradisjonelle og moderne kulturer selv om en noe forenkler todeling. Dette kan jo brukes som en slags forforståelse for hvordan de skal møte disse foreldrene med slike verdier og normer. De norske foreldrene som forsvarte

oppdragelsen og de verdiene og normene som fantes før da var jo preget av kulturen rundt oppdragelsen og samfunnet da. Det er når koalisjon skjer at forskjeller blir synlige som f.eks migrasjon til en annen kultur. Det er ulike syn på barna oppdragelse innen ulike kulturer, som tidligere sagt. Slik hva som oppfattes som den beste oppdragelsen og hvor går grensen mellom disiplinering med vold og uten vold innen oppdragelse. Er det slik at noen er mer legitimt og andre ikke? Oppdragsformer som er knyttet til foreldrenes kulturelle verdier, kan i en bestemt kultur være veldig nyttig og funksjonelt for barns utvikling, mens i en annen kultur kan det være motsatt og sett på som umoralsk. Kulturen og oppdragsformer kan være faktorer som styrker barnevernet dømmekraft, (Diakonhjemmet 2012)

2.2 Barnevern i Norge

I dette kapitlet ønsker jeg å se på barnevernets rolle i samfunnet ved å kort skrive om hva de jobber med, om barnevernloven og deres mandat, samt FNs barnekonvensjon. Disse fremhever barn som enkeltindivid med sine rettigheter og behov som må respekteres på likt nivå som et voksent menneske. I følge hjemmeside til barn – likestillings – og inkluderingsdepartement «Barnevernet skal bidra til at barn og unge får trygge oppvekstvilkår «.(www.regjeringen.no). Med dette kan man si barnevernet ble skapt til hensikt for å sikre at barn og unge som lever under tilstander som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Samt bidra til at barn og unge får en trygge oppvekstvilkår. Barnevernet er et historisk oppfant og som har hatt sine ned og oppganger under sin utvikling. Norge var det landet i verden som fikk eget tiltaksapparat for barn og unge da et lov som kalles *Vergerådsloven* ble vedtatt i 1896, (Hansen 2015, Collin-Hansen, 2007). Barnevernet ses på som frukten av velferdsstatens framvekst og utvikling etter andre verdenskrig. Det finnes 3 viktige aspekter som har spilt en veldig stor rolle i utviklingen av barnevernet. Vergerådsloven fra 1896, lov om barnevern av 1953 og lov om barnverntjenesten fra 1992. Vergerådsloven fra 1896 komite som hadde ansvar for rådet tok i bruk strenge regler mot barn som hadde det vanskelig eller som ble oppfattet som vanskelige – problembarn. Disse barna ble plassert på skolehjemmet rundt landet, men det ble etter hvert ansett som dårlig praktisering og ble erstattet med en ny lov, som ble inspirert av familiesbehandlingsprinsippet, (Hansen, 2015, Collin-Hansen, 2007). Senere fulgte opp lov om barnevern rett etter krigen, 1953. Fokuset her var på hjelpetiltak hjemmet hvor disse barna var og vurdering av plassering utenom hjemmet skulle benyttes i istedenfor. Fordi det ansett til å være best for barna å vokse hos sine biologiske foreldre. Vergerådet skiftet med kommunale barnevernsnemnder som hadde da myndighet til å yte hjelpe (Hansen, 2015,

Moufack ,2010). Deretter kom lov om barneverntjenester av 1992 og loven var fokusert på det barnevernet skal bidra, altså « sikre at barn og unge som lever i forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Å bidra til at barn og unge for trygge oppvekstutvikling» (Moufack, 2010, s.12-13). Hensikten her var og er å være tidlig ute før problemene ble eller blir store og var nød til å flytte barna ut av hjemmet. Loven har veldig stor fokus på forebygging og samtidig styrke rettsikkerhet til barn, unge, foreldre og familier (Hansen, 2015, Moufack , 2010).

Clauses (2008) gjorde en studie og som viser at gjennom sin studie fra 1995-2005, som viser til lov om barneverntjenesten fra 1992 fikk barnevernet til å bruke mulighet til plassering av barn og unge utenom hjemmet, og som frivillig tilbud, hjelpetiltak. Kan dette ha noen med økning i antall fosterhjem plassering og knyttet med innholdet i den nye bestemmelsen av 1992. Loven har vært og er fortsatt under endring så lenge samfunnet er dynamisk (Collin-Hansen, 2007). Barnevernets utvikling har den betydning det har i samfunnet i dag og for barnet.

2.2.1 Barnevernets rolle i samfunnet – mandat

Barnevernet har de senere årene fått mange forskjellige ansvarstaker. Når ser tilbake så skulle Vergerådet føre tilsyn med barns oppvekstforhold og sørge for at barn og unge fikk den hjelpen de trenger, (Hansen, 2015). Selv om Norge var først ut med et eget barnevern finnes det store likheter i den historiske utvikling av barnevernet i Norden, spesielt når det gjelder utviklingen av lovtekster, opprettelsen av kommunale barnevernsnemnder og barnevernsinstitusjoner (Moufack, 2010). «De harde 30 årene» har vært veldig viktig rolle i barnevernets utviklingsprosess. I 1937 bodde fjerdedelen av det norske barn på landet og ting var vanskelig og alt var tøft og der institusjoner skolehjemmene hadde det vanskeligere. Skolehjemmene hadde en viktig samfunns funksjon i Norge og det var vergerådet som bestemte hvilket barn som skulle flyttes over til skolehjemmene. På skolene bodde barn mellom 9og 18 år på grunn av sin atferd og skulle fjernes fra den vanlige skolen, fordi de hadde dårlig innvirkning på de andre barna på skolen. Mange av disse barna ble sent til det som kaltes spesielle skoler senere (Verneskolene) og der skulle de få «medisinsk» hjelp (Moufack, 2012, Hansen, 2015). I 1953 den nye barnevernloven kan på mange måter være frukten eller resultatet av samfunnets ønske for å hjelpe foreldrene til å verne sin barn, i motsetning til vergerådets korrigerende og oppdragende målsetning (Hansen, 2015). Sammen med sosialpolitiske tiltak for øvrig skulle barnevernet gjennom forebygging, sosial service og

hjelpetiltak motvirke plassering utenfor hjemmet. Loven satt for seg at foreldre hadde ansvar for sine egne barn, tvangstiltak skulle brukes dersom tiltaket hjemmet ikke virket.

Barnevernet skulle ha et «subsidiert» ansvar. Fokuset her var rettet på å hjelpe foreldrene, samtidig hjelpe barna også. Historisk sett har barnevernet og norsk velferdsstaten vært preget av suksessive former, statlige programmer og omlegginger (Hansen, 2015).

I 2004 ble Norges tredje statlige program for styrking av barnevernet gjennomført. Det overordnede ansvaret for barnevernet ble flyttet fra fylkes kommunen til staten. Bufetat og Bufdir ble opprettet for å forvalte ansvaret. Målet med denne reformen var å sikre en bedre faglig og økonomisk styring av barnevernet, samt sikre likeverdige tilbud til barn og ung, uavhengig bostedskommune (Hansen, 2015). Organisering av barnevernet slik at den Forvaltningsreformen er delt i 2 nivåer, de statlige barnevernsmyndighetene og det kommunale barnevernet. De statlige er sentrale nivå, regional, fylkes- og lokal nivå. Den statlige delen ledes av barn- likestilling og inkluderingsdepartementet (BLD). Direktoratet er underlagt departementet og har barnevernsområdet ansvar for å samordne den statlige tiltaksutviklingen. Bufdir er departements fagorgan og skal ha god oversikt over fagmiljøet. En slik overordnet nasjonal styring av statlige barnevern, har til hensikt å gi et samordnet, likeverdig og rettferdig fordel til barn og unge som har behov for tiltak etter lov om barneverntjenester uavhengig bosted og geografisk plassering.

Bufetat har overtatt fylkeskommunes ansvar for å drive og etablere barnevernsinstitusjoner, og har også ansvaret for å rekruttere og formidle fosterhjem. Mens på fylkesnivå skal fylkesmannen ha den statlige barnevernsmyndighet. Det er dens plikt å påse at kommunen utføre de oppgavene de er pålagt i lov om barneverntjenester. Den skal avgjør klage over administrative vedtak fattet av den kommunale barneverntjenesten i klagesaker, med et unntak dersom klagen ikke hører inn under fylkesnemnda ansvarsområdet. Fylkesmannen skal være et veiledningsorgan for kommunen og de skal føre innsyn både statlige og private barnevernsinstitusjoner, inkludert omsorgssenter for mindreårig. Fylkesnemnda er et uavhengig domstollignende organ som avgjør saker som reises av kommunen i det fylket nemda omfatter.

Den kommunale barnevernstjenesten har ansvaret for samtlige oppgaver som ikke uttrykkelig er tillagt staten. Det kommunale barnevern tjenesten skal gi råd og veiledning, avklare meldinger, gjennomføre undersøkelser, fatte vedtak om hjelpetiltaka, og gjennomføre saksforberedelser for saker som skal behandles av fylkesnemnda og følge opp vedtak. I følge kommuneloven står kommunen seg fritt til å bestemme hvordan barnevernstjenesten skal

være organisert, bortsett fra kravet om en administrativ leder av tjenesten. Men tjenesten selv fatter samarbeid med partene, frivillig hjelpetiltak i forhold til barnevernsloven. Etter barneverns lov skal omsorgen overtas av barneverntjenesten når det er nødvendig utfra situasjonen. Barnet skal ha sitt å si i forhold til det det gjelder, fra vedtaket som ble tatt i 2003. Dette styrkes av barnevernet og en mer større organ – Fylkesnemnda, som har stor innflytelse i avgjørelser som blir tatt angående barnets beste.

Her spiller barnekonvensjon en stor rolle i forhold til at barnet har mulighet til å utale seg i egen sak fra alder av 7. Barnekonvensjon og barneloven blir ofte blander, og det er derfor viktig å lage en skille mellom dem. Barneloven er rettet mot norsk lov og ble grunnlag i Norge i forhold til barnets rettigheter i Norge. Mens barnekonvensjon er et internasjonalt lov som står fram for barnets rettigheter over hele verden, (Gørslund, 1993). Barnekonvensjonen er for alle barn til de er 18 år, slik som barnevernet gjør, hjelper alle barn fra en ung alder til de fyller 18 år, for da er de myndig til å kunne styre livet sitt på egen bein. Artikkel 9 i den konvensjonen er bindeledde og tilbakeblikk på hva barnevert har strebet om å få til.

Artikkelen er rettesnor barnevernsarbeider bør ha i betraktning, barnets beste skal alltid avgjøre for sluttresultatet.

2.2.2 Ved fjerning av barn: saksgang i barnevernet

Nils Muiznieks fra Europarådets menneskerettighetskommisær, sier at «Å fjerne barn fra deres foreldre, skal bare gjøres som en siste utvei og for en veldig kort periode», (Hansen og Holth Johansen, 2016). Media har tatt opp fjerning av barn av barnevernet fra sine foreldre på grunn av ulike ting, alt fra kulturelle til ikke kulturelle grunnlag. I følge barnevernets nettside, så skjer det en lang prosess før fjerning av barna fra de aktuelle omsorgspersonene. Det er slik at barnevernssak begynner alltid med en melding som sendes til barneverntjenesten den kommunen barnet befinner seg i. Det går under 4 ulike faser: 1. melding, 2. undersøkelsene, tiltaks- og oppfølgingsfasen (Regjeringen, 2014). Men til tross for disse prosessene så har fjerning av barn vært et reelt tematikk som har nådde mange steder på kloden og som har ført at barnevernet er et aktuell tema i Eu, spesielt Europarådets menneskerettighetskommisær. Noe annet som har vært oppsiktsvekkende tillegg til de ulike oppslagene, er demonstrasjoner mot det norske barnevernet som tok sted i 63 byer i 20 ulike land. Disse demonstrasjonene og media oppslagene vedrørende det norske barnevernet, barn og foreldrene har gjald oppdragelsesmetoder som ikke er harmonerer med den norske oppdragelsesmåten, (Hansen og

Holth Johansen, 2016). Dette noe av de tingene som relasjonene mellom innvandrere og barnevernet handler om.

2.2.3 Barnevern og innvandrere

Innvandrere og barnevernet har vært noe som er kjent i media og internasjonalt. Barnevernet er en av de offentlige instansene som har hatt kontakt med innvandrere som har resultert negativt i mange tilfeller. I Moufack (2010) så står det at ca 44200 barn og unge tok imot tiltak fra barnevernet i 2008. Dette betyr at det var en økning på ca 3,7 i forhold til hvordan det var året før. Av de fire største byer i Norge, så var det i samme periode Bergen hadde størst antall brukere under 18 år i barnevernet, så Oslo deretter, Stavanger og til sist Trondheim. I en avis artikkel i Rogaland, ble det sagt « *innvandrerbarn er overrepresentert hos barnevernet. 30 prosent av alle barn hos barnevernet er fra innvandrerfamilier i byen. vi omfatter at oppgaven i første rekk handler om å få på plass, en økt kompetanse og forståelse. Derfor her vi bed om at det arbeides videre med at kompetansen og innsikten i det flerkulturelle økes*» (Ofte dal og Berven, 2004) Videre så menes det at det var blitt veldig viktig å rekruttere medarbeidere i barnevernet som selv har flerkulturell bakgrunn (Ofte dal og Berven 2004). Moufack (2010) referer til en rapport fra statistisk sentralbyrå som viser også at barna med afrikansk og asiatiske bakgrunn er representert høyst hos barnevernet, og hun henviser også til en undersøkelse fra 2004, om at barn og ungdom med minoritetsbakgrunn gjort i Oslo og at de utgjør en stor del av barnevernssaker. Denne rapporten Moufack (2010) refererer til viser at antall barnevernsundersøkelser oppsummerer med at en overrepresentasjon av plassering utenfor hjemmet for disse unge og barn. Afrikanske eller øst europeiske bakgrunn utgjør statistisk sett de største gruppene blant brukere med innvandrerbakgrunn, i barnevernet. Det var forskjellige forklaringer på hvorfor afrikanske barn er overrepresentert, enten at de kom alene eller til Norge som mindreårig eller sammen med familien (Moufack, 2010). Noen av grunnene for overrepresentasjonen var livsvilkår, migrasjon og kulturelle og innvandrerrelaterte elementer. Overrepresentasjonen av innvandrer barn i barnevernet blir ofte pekt på som grunn av oppdragelsessynet (Handulle, 2013). Dette har økt debatten om en kompetanse økning og flerkulturelle. Derviskadic (2013) fant i forskningen sin at det var også en utfordring med storfamilien da det er noen barnevernsarbeidere ikke er vant med. Det kan også virke som om det er lite tilstrekkelig med eksisterende hjelpetiltak når det gjelder styrking av omsorgen og at det er behov for mer tilpasset tiltakskjede som tar kulturell hensyn. Familien som kommer fra kollektivistisk samfunn noe som gjør at det kan være utfordrende med tilpasninger til det norske hvor det

individualistiske synet er rådende. Oppfattelse av hva som er god omsorg for foreldrene og barnevernsarbeidere var forskjellige. Haugen (2015) sier at andre hete tema er plassering av barn i etnisk norske fosterfamilier som ikke oppfostrer barna i tråd med deres etniske og kulturelle bakgrunn. Gundersen og Young (2015) Gjennomgang av medieoppslag og tidligere forskninger vedgående innvandrere sier at barnevernets rolle og oppgave er, noen innvandrere har lite kunnskap om, dels fordi dette er en offentlig instans og kanskje fordi det ikke finnes i hjemlandet til disse foreldrene. Det kan også være fordi der barnevernet i del enkeltsaker har brukt tvang overfor innvandrerforeldre, dette har skapt frykt og mistillit innad miljøene.

2.2.4 Kompetanse hos barnevernansatte

Sosialt arbeid har hatt en større plass i samfunnet i de siste årene. Sosialt arbeid viser seg for mange å være personlig engasjementet i det å hjelpe andre mennesker ut av sine sosiale problemer. Det etiske rammeverket for sosialt arbeid påpeker hvordan sosialarbeider skal utøve oppgavene etter retningslinjer, som kunne være en veiledning i møte med etiske problemstillinger i sosialt arbeid. 1. den skal det uttrykkes et felles verdigrunnlag for sosialt arbeid, 2. den skal gjenkjennes og lete etter etisk problemområdet i utøvelsen av profesjonelt sosialt arbeid og 3. Den skal bevise metoder for å treffe etiske valg (Norsk barnevernpedagogforbud, 1998). Dette bekrefter barnevernetstatistisk en om at *“Besøkshjem/avlastning er det mest brukte av barnevernstiltaket. Også støttekontaktordningen er et mye brukt tiltak i barnevernet; blant mottakere av dette tiltaket er barn og unge med flyktningbakgrunn en stor gruppe”* (Dzamarija og Kalve, 2004). De samme barna er overrepresentert når det gjelder omsorgsovertakelser. Det er en ganske høy omsorgsstatistikk blant spesielt afrikanere barn, det er også mange på grunn av sammenhengen med at i denne gruppen er det også mindreårige uten foreldre, noe som fører til overtakelse av omsorgen (Moufack, 2010). Sundgot (2013) Nyankomne flyktninger – vet noen av dem ikke hva barnevernet er og at kulturforskjeller kommer som tillegges utfordringer.

Troverdighet og faglig kunnskap er ikke nøytrale begrep i en barnevernsfaglig kontekst, i et kvalitativt godt barnevern med faglig kompetanse har utdanning, opplæring og forskning fremstått som sentrale kompetansehevende tiltak. Kompetanse her beskrives som teoretisk og metodisk kunnskap, praktiske ferdigheter og yrkesutøverne etiske innstilling til yrket. ca 80 av de som arbeider i det kommunale barnevernet har grunnutdanning som sosionom eller barnevernspedagog. Utdanning og forskning fremstår også som sentrale kompetanser- det

påpeker at grunnutdanningene i begrenset grad kvalifiserer for arbeid i barnevernet, for kvalifisering til arbeid i barnevernet gjennom praksisnær og forskningsbasert utdanning (Hansen, 2015). I følge stortingsmelding nr.13 (i Hansen, 2015), utdanning i velferd, uttrykkes det at barnevernsutdanningen har vesentlige mangler når det gjelder undervisning/pensum knyttet til flere av barnevernets kjerneområder. Barnevernsarbeider stilles daglig overfor vanskelige og sammensatte utfordringer i møte med barn, unge og deres familier. Gundersen og Young (2010) i sin forskning fant ut at barnevernet ikke besitter tilstrekkelig og nyttig kunnskap og kompetanse. I tillegg så kom det fram at andre utfordringer en nærliggende utfordringer, slik som forståelsen av kultur og forholdet mellom majoriteter og minoriteter og hvordan dikotomien “oss/ de andre” påvirker relasjonen mellom ansatte i barnevernet og minoritetsforeldrene/ familiene. I tidligere prosjekt som Gundersen og Young referert fant at kompetanseønske hos barnevernet var et sentralt tema, dvs. å øke kompetanse innenfor barnevernet og at barnevernet skulle bli mer forståelig for innvandrere. Utfordringer i barnevernet er komplekse og sammensatte, og handler blant annet om mangel på informasjon, uoversiktlig og komplekse systemer, lang saksbehandlingstid, og ikke minst forholdet mellom hjelp og kontroll samt mangel på tillit (Gundersen og Young, 2010). 3-åring høyskoleutdanning er ikke tilstrekkelig for å dekke kompetansebehovene som er innen alle deler av barnevernet og heller ikke tilstrekkelig for å inneha stillinger i barnevernet. Norsk barnevernsombud mener at grunnutdanningen ikke er god nok i sin nærende form og ser frem til arbeidet med revidering av rammeplanen (Hansen, 2015).

Synliggjøring av bekymring knyttet til barnevernets manglende tillit i befolkningen er stort. Sentralt i det barnevernsfaglige arbeidet står forholdet mellom de som yter og de som mottar tjenester. Det er vanlig at forholder bygges på tillit, profesjonelle forvalter kunnskap som tjenestemottakeren mangler. Da grunnen som kan skyldes kulturforskjeller og manglende kultursensitivitet i følge Gundersen og Young (2010). Også at andregjøring kan være en større mulighet for å redusere barnevernets legitimitet hos innvandrerbefolkning ved at minoritetsfamilier frykter at ansatte i barnevernet ikke klarer å la være “ de andre “ merkelappen. De legger til at til tross for mye forskning rundt temaet i de siste årene, er fortsatt kunnskap om arbeidsmetoder ganske begrenset (Gundersen og Young, 2010). Mangel på fleksibilitet i systemet kan oppleves som en hindring for å gjøre et godt arbeid. Andelen barn med etnisk minoritetsbakgrunn ved barn og ungdomshjem i Oslo kommune utgjorde i følge Barne- og familien hele 40 prosent av belegget i året 2000. Det er viktig å understreke at på grunn av den sterke konsentrasjonen av innvandrerbefolkningen i Oslo området er det en

langt større andel barn og unge med innvandrere og flyktningssbakgrunn ved barnevernsinstitusjoner i Oslo kommune enn det er på landbasis. I følge tidligere forskning om etnisitet og barnevern, altså undersøkelser som ser på sosial og barnevernsarbeidernes erfaringer med innvandrersaker (Rasmussen, 2004).

Tordis Borehgreiviva (i Rasmussen, 2004) sier at det er få som fokuserer på praktisk barnevernsarbeid med bruk av empiriske eksempler, da i motsetning til denne masteroppgaven. De fleste forskningsrapportene det uttrykkes bekymring for at innvandrere, flyktningbarn er overrepresenterte i barnevernet og sosialomsorgen for øvrig. Sosial- og barnevernsarbeidere møtet med klienter fra andre land, møter de både kulturforskjeller når det gjelder språk, kommunikasjon, verdisyn og livserfaring, arbeidsledighet, fattigdomsproblemer, diskriminerings og forakt er noen av problemene innvandrere møter (Rasmussen, 2004). Sosialt og barnevernsarbeidere trenger kunnskap om diskriminering og hva det gjør med mennesker. Målsetting med etterutdanningen er å øke barneverns- og sosialarbeidernes kompetanse i å yte et godt faglig arbeid innenfor ulike områder som utøvere praksis av barnevern overfor barn og unge som har en annen etnisk bakgrunn enn norsk. Økt kompetanse innebærer økt kunnskap, toleranse og forståelse for andre kulturer og deres syn på familien som institusjon (Ibid). Sundgot (2013) sier av forskning understreker at sosialarbeider bør ha kunnskap om minoriteters dagligliv og hvordan norsk innvandringspolitikk påvirker dem, samt også ha kunnskap om diskriminering, rasisme i samfunnet og være bevisst på majoritetens definisjonsmakt. I Fagbladet (Fagbladet nr.3.2016) påpeker tidligere barneverns-, nav-arbeidere og Solveig Horne som er barne- og likestillingsminister om mangel kunnskap, kompetanse og ressurser i barnevernet, Hun hevder at det jobbes med tiltak som skal heve kvaliteten, som er en kvalitets- og strukturreform i barnevernet.

2.2.4 Barnevernstiltak i innvandrerfamilier

Gundersen og Young (2010) tar opp temaet foreldreskap hvor de nevner at barnevernet skal vurdere å fremme “god nok” foreldrekompetanse som foreldre og barneoppdragelse, slik at barna utvikling og helse ikke kommer til skade. Den store overrepresentasjonen av barn og unge med minoritetsbakgrunn i barnevernsstatistikken i Norge (Barnevernpanelet, 2011). Påskynder behovet for tiltak møte med disse barnas og foreldrenes behov. De fleste tiltakene er forebyggende, noe som har vært veldig sentralt i utviklingen av barnevernet som er viktig aktør i samfunnet og for barn og unge. Slike tiltak skjer mens barn og unge er boende i

hjemmet. Når det gjelder tiltakene så er det blant annet for økonomisk stønad, barnehageplass, støttekontakt og besøkhjem som barnevernvernetstaket ofte handler om (Moufack, 2010). I følge Barnevernpanelets (2011) mange tidligere og nåværende forskning viser at mange familier som kommer i kontakt med barnevernet har stor belastninger slik som nedsatt psykisk og fysisk helse, arbeidsledighet, lav utdanning, lav inntekt og fattigdom. Fattigdom kan være en stor belastning og utfordring for foreldrene og deres oppgaver. Mange av familiene som er i kontakt med barnevernet, er marginaliserte når det gjelder bolig, arbeidsliv, nettverk og nærmiljø, samtidig som det er lite kunnskap om hvordan tiltakene virker i barnevernet. Det er mye venting mellom forvaltningsnivåer istedenfor direkte hjelp og samhandling med barn og foreldre som trenger bistand og oppfølging. Barnevernspanelet mener at det er en blanding av utviklingstrekk knyttet til kompetanse, ressursituasjonen og organiseringen av tjenester. Dette begrunner også stor variasjonen i kvalitet og kapasitet innen barnevernstjenesten i Norge. Også markedsorientering med konkurranseutsetting og anbudsordninger i barnevernet som synes å skape uro og mangel på forutsigbarhet for barn og unge og ikke minst dem som får oppgaven om å styre disse institusjonene. De mener at det å sette mennesker ut på anbud viser at økonomi er et styrende premiss og dette er med på å svekke kvaliteten innad i institusjonene. Tiltaksapparatet skal ha kultursensitivt og fokusere på å sikre god omsorg og læring som øker barnas opplevelse av trygghet og tilknytning, som styrker deres kulturelle og sosiale kapital (Barnevernpanelet, 2011). Det er behov for tiltak som i større grad fokuserer på omsorgsløsninger, og at alle former for hjelpetiltak evalueres slik at man får systematisk kunnskap om hvordan de ulike tiltakene fungerer overfor ulike barn. Ansatt i barnevernet må alltid ha en kritisk tilnærming eller forhold til om de tiltak som settes i verk vil være til hjelp i situasjonene det gjelder. Barnevernpanelet ønsker at det iverksettes forskning om hvilke tiltak som best påvirker barnas livssituasjon og bedrer foreldrenes omsorgskompetanse. Og at flere av tiltakene må fokusere på å hjelpe foreldrene til å klare omsorgen for barna sine, og at noen av disse tiltakene bør skje i hjemmet eller situasjoner hvor familien er sammen. Noen foreldre trenger praktisk avlastning i hverdagen, og veiledning til å utvikle hensiktsmessig dialog og god oppdragsmønstre. Da trengs det miljøarbeidere, veiledere eller støttekontakter som sammen med familien i hjemmets som kan være tilstede i samhandlingen mellom foreldre og barn, og som familien kan diskutere konkrete utfordringer med slik som Super-nanny (UK) gjør og som en av mine informanter tok opp.

Tiltak som skal hjelpe foreldre og barna å få hjelp sammen. Barnevernspanelet mener at barnevernets visjon og verdigrunnlag skal handle om menneskene og verdiene i samfunnet

som bygger på rettigheter, likestilling, solidaritet og trygge oppvekstvilkår og toleranse, (Barnevernspanelet, 2011 og Handulle, 2013). I tillegg til disse skal barnevernet også være kultursensitivt, ha kunnskap og erfaring som kan knyttes til arbeidet barnevernet møter og ikke minste lytte til foreldrene, barna, støtte, hjelpe og respektere dem, (Barnevernspanelet, 2011).

2.2.5 Kulturkunnskap og kulturforståelse

Det er viktig å ha kjennskap til kulturen man som profesjonell skal ha med å gjøre for å kunne kommunisere, vise forståelse og vilje til samtale. Innvandrere snakker om kulturkompetansen blant dem som jobber der. Barnevernetsleder har innrømt at barnevernet i dag ikke har god nok kunnskap om minoritetsmiljøene og deres former for barneoppdragelse, og ønsker en nytt måte å tenke og møte innvandrerfamilier på der de er for å informere om barnevern og norskoppdragelse og lover og regler. «*Vi må også være forberedt på å bli bedre på kulturkompetanse og bli bedre på å forstå familier som har en annen bakgrunn*, sier Trommald (Vedeler, 2012). De som jobber i barnevernet må være kultursensitive slik at de klarer å tolke hva i barneoppdragelsen som er en del av familiens kultur og hva som bryter kravene om omsorgsevne i barnevernsloven. Det har blitt gjort en del undersøkelser i forhold til det direktøren snakker om og det viser seg at sosialarbeidere og barnevernsarbeidere opplever samarbeid eller presist relasjonsarbeid og sosialt arbeid med innvandrere som tøft og krevende (Bergene, 2015, Handulle, 2013). Mange innvandrere opplever mangel på kunnskap og forståelse for dere kultur, i forhold til den kunnskapen de besitter som ikke er lett å få ta tak i uten gjensidig forståelse. Haugen (2015) sier at i forskning (*Norges barnevern*), hvor sentrale temaer som mangel på dialog og diskriminering var sentralt. Kommunikasjon via begge kulturer krever kompetanse og ferdigheter som læres via erfaring og øvelser/ praktiske (Bergene, 2015). Dette betyr interkulturell kompetanse, kunnskap, altså evnen til å kommunisere hensiktsmessig og samme linje med mennesker som har en annen kulturelle bakgrunn - ved dette er man med på å skape en god relasjon og lære hvordan man skal møte i den kulturen og løse dels kulturelle koder med tanke på respekt, alder, kjønn og posisjon (Bergene, 2015, Granli Aamodt, 2001). Gureshi (2009) sier at man må være bevisst på sin egen kultur og egne verdier for å kunne forstå seg selv og andre (Bergene, 2015, Gureshi, 2009). For det kan være ukritisk å ikke være kritisk i forhold til egen kultur og egne verdier, for man blir lett blinde av egen kultur og verdiene som følger med den. Da vil man få en slags etnosentrisk holdning i møte med andre kulturer (Bergene, 2015).

Det er viktig å skille personene og kulturen og analysere og lære bedre å kjenne kulturen og det mennesket som er en del av kulturen hver for seg. Denne som bærer kulturen er en viktig kilde og kunnskap for den profesjonelle på feltet. Gjennom flere opplevelser og erfaringer vil man bli flinkere til å stå imot fordommer i møte med andre mennesker (Eriksen, 2001), eller hjelpe andre profesjonelle. Det er viktig for profesjonelle å ikke bare reflektere over andre kulturer, men også over egne verdier og ikke minst egen kultur (Bergene, 2015). Gjennom slik tilnærming er man med på å skape mer toleranse, nysgjerrighet og åpenhet. Til det trenger man eksempler og data slik jeg prøver å vise i eksempler fra intervjuprosessen. Det er vanskelig å møte kulturer og å ikke misforstå hverandre eller står for holdninger og fordommer som er negative i forhold til kulturen de skal møte og mennesket. Desto større avstand det er mellom kulturene som møtes jo større risiko er det for misforståelser. Dersom man utlukkende sitter i sin egen kultur som et startpunkt når man skal møte andre mennesker, da har man en etnosentrisk holdning (Bergene, 2015, Eriksen, 2001). Relasjonen vil alltid være preget av hvordan de samhandlende kommuniserer med hverandre, de profesjonelle og innvandrere (Granli Aamodt, 2001, Magelsen, 2008). Kulturrelativisme som er det motsatte av etnosentrisme, handler om at alle normer, verdier og handlinger er lov så lenge de anses som riktig og akseptabel innenfor en kultur (Javo 2010, Magelsen, 2008). Kombinasjonen av begge, både etnosentrismen og kulturrelativisme kan gi et bedre resultat. Det hjelper å forstå det som er ukjent, og før man kritiserer den fremmedheten prøve å forstå hvordan og hvorfor ting blir gjort på den måten det gjøres i andre kulturer. For det er viktig å kunne flytte perspektiv for å bedre forstå ting. Dette henger sammen med hvor kulturelt sensitive man er overfor andre, slik som Qureshi (2009) sier "vise respekt og forståelse for hverandres verdier og unikhet - og ivareta disse" (s.2009). Sensitivitetsnivået vårt viser hvor mye interkulturelt eller kulturkompetanse vi besitter og lysten for å vite hvordan andre mennesker tenker (Javo, 2010, Bergene, 2015). Det er også veldig viktig å forstå forskjeller mellom ulike grupper, selv om de tilhører samme region, nasjonal bakgrunn og kultur. Derfor fremhever Derviskadic (2013) at faren for misforståelse er større når det snakk om en annen kulturbakgrunn. Kulturinnsikt og kulturforståelse er av vesentlig betydning for kunne utføre sosialt arbeid i et kulturkomplekst samfunn. Barnevernsarbeidere sier at de har lite kunnskap og kjennskap til kulturen og opprinnelsesland til de ulike familiene og ønsker mer kulturkompetanse. Det kan være enda vanskeligere dersom språket er et problem. Mangel på bruk av tolk kan nok gi flere utfordringer, som misforståelse av informasjon og begreper, osv.

2.2.6 Bruk av tolk

Sundgot (2013) sier om at innvanderforeldre føler at barnevernet ikke hører på dem og samtidig som det er vist det har vært under forbruk av tolk i barnevernet. Mangel på dårlig kommunikasjon skaper mistillit mellom mennesker. Det er mange vanskeligheter som fremkommer på grunn av kulturforskjellen, men språket er et større problem. Dette kan også resultere at den andre føler seg feil behandlet og avmaktet, hvordan den ene føler seg feil forstått eller mistolket av den andre (Handulle, 2013, Bergen, 2015). Gundersen og Young (2010) kommunikasjon dreier seg om både muntlig språk, skrift språk og ikke minst kroppsspråk som er en toveis handling som handler om å tolke meningen i samtalen eller det som blir formidlet, og som påvirkes av blant annet maktrelasjoner og holdninger. I møtet med minoritetsspråkelig blir både det skriftlige, det muntlige og det ikke muntlige av veldig stor kulturelle og kontekstuelle betydning og kan trenge tolketjeneste. Det å sikre god informasjon til mottakeren er en utfordring i barnevernet. For språk og kommunikasjonsproblemer er en tydelig hinder i relasjonen mellom norsk velferdstjenester og minoriteter som bruker den, spesielt barnevernet. Det handler om manglende språkkompetanse, problem med tolkebruk og mangel på kvalifiserte tolker. Og de mener at et godt samarbeid mellom bruker og saksbehandler henger ofte sammen med tydelig informasjon, gode relasjoner, anerkjennelse og gjensidig respekt. Det å sikre god kommunikasjon og samhandling mellom barnevernsarbeidere og brukere er at kjerneavgjørende innen det flerkulturelle barnevernet. Relasjonen mellom foreldrene og profesjonelle er ofte preg av maktforhold. *«Mellom profesjonelle og klienten/brukere er det epistemisk asymmetri: den ene parten har kunnskap som den andre trenger. De kunnskapsfattige mangler vesentlige ressurser for å utfordre dem kunnskapsrike definisjon av situasjon og kan dermed blir manipulert «* (Grimen, 2008, s. 199). Mange innvandrerfamilier har ikke kjennskap til hva barnevernet er og arbeider med, (Brenna, 2001, Moen, 1996). Videre føye Brenna til at i mange innvandremiljøer eksisterer det en rykterom om at barnevernet skal ta fra dem barna, på grunnlag av andres erfaring og opplevelser med barnevernet. Derfor mener hun at manglende kunnskap og informasjon kan skape usikkerhet, frykt og utrygghet, slik som det er per dags/ dato. Ved kontakt med familien, er det ikke forventet at noen utenom familien skal blande seg inn i hvordan barna dere har det siden dette har med ære og skam å gjøre. Derfor kan bruk av tolk kan være nødvendig for å sikre likeverdige tjenester og ikke diskriminerende praksis i kommunikasjonen og for å unngå informasjoner ikke blir formidlet feil eller ikke bli forstått. Magelsen (2008) sier arbeid med tolk krever en spesiell teknikk og må læres. Dette utdyper Aadnesen og Hærem (2007) *«Tolkeetikk, tolketeknikk, og tolkeskikk er viktige elementer å*

ha kunnskap om, på lik linje med begrepsforståelse i to språk. Å være tolk er et stort ansvar, og krever modenhet, kunnskap og spesifikke ferdigheter» (s. 76). Krav på tolk og dens faglig kompetanse har blitt veldig viktig i de senere årene, for å beholde en profesjonell og kvalitet på arbeidet som blir gjort i omstendigheter hvor språket anses som et problem, Så mangel på den kunnskapen som krever av tolker setter rettsikkerheten for tolkbrukerne i fare. Her det viktig at tolken og den profesjonelle er på samme lag slik at de forstår hverandre. Samtidig å huske på at tolken skal holde seg upartisk, og utdyping av hvordan tin skal gjøres kan ved utdyping og forklaring av fagord og dialektord som kan og vil være en del av samtalen og at tolken kulturoversetter begrepene, slik at oversettelsen samsvarer med den forståelsen som den profesjonelle har om den (Bergene, 2015). Alle ord kan ikke oversettes og de kan ha forskjellige betydning, derfor det er viktig at betydning i konteksten blir overført og forstått ved hjelpen av tolken vil den profesjonelle ha nytte av en kulturformidler som har kunnskap om blant annet skrevne og uskrevne regler i bestemte land. Tolkene som brukes bestilles via tolkjenester (Aadnesen og Hærem ,2007). Jeg brukte ikke tolk under datainnsamlingen min, men snakket norsk, engelsk og fransk.

3.0 METODE

I dette kapitlet vil jeg gjøre rede for og begrunn valg av metode, informanter og datainnsamlingsprosessen. Formålet med oppgaven er å fange opp foreldrenes opplevelser og erfaring av oppdragelse. Det vil være logisk å ta en kvalitativ metode med fenomenologisk tilnærming/ holdning for å nå foreldrenes opplevelser, erfaringer og svaret på oppgaven. Dette hjelper meg å få innblikk i foreldrenes egne opplevelser, erfaringer, tanker og følelser rundt temaet. Dette skal gjøres i hverdagsligsamtale måte.

Innledning

Metode er i forskningssammenheng en «systematisk måte å undersøke årsakssammenheng på og/ eller skaffe til veie kunnskapsdata, innsikt og forståelse på» (Bø og Helle 2008:194).

Hensikten med å bruke metode er hovedsakelig å gripe de sentrale elementer som er viktige innenfor det fenomenet man studerer, i forhold til hvilken mening folk eller informanter gir fenomenet. Derfor har jeg også fått fram at forskere arbeider på ulike måter. Deretter ser jeg på metode og kildekritikk som handler om å evaluere og kritisere metoden og litteraturen som

er anvendt (Rienecker og Jørgensen, 2006, Ryen, 2002 og Kvale, 2009). Jeg vil også ta for meg etisk utfordringer.

3. 1 Litteraturforsøk

Jeg leste bachelor- og masteroppgaver som studenter hadde skrevet om liknende tema/problemstillinger og fikk en del ideer. I prosessen har jeg hatt samtaler med mine målgrupper og også brukt søkemotorer som bibsys, ssb, regjering, snl.no. I tillegg til å gå gjennom norske aviser og nettsider. Jeg gikk også gjennom pensumlister i sosialt arbeid/barnevern og tverrprofesjonelt samarbeid ved UIA. Mine sekundærdata er fra forskning og fagbøker som handler om mitt tema.

Kultur er noe som er komplekst og viktig ved drøfting av en handling eller atferd. Kulturen blir ikke bare brukt som målestokk for å begrunne handlingen eller atferd. Eksempel hvor kultur ble brukt for å måle handling eller atferd noen mennesker, var det som skjedde i Tyskland hvor noen utenlandske menn ble meldt inn for overgrepet på mange kvinner i Köln. I kronikk i Morgenbladet (Eriksen Hylland, 2016) gjaldt denne saken. Handlingene til disse mennene ble målt etter kulturen de kom fra, mens andre mente at det var feil å måle handlingen deres i følge kulturen deres. Dette startet en debatt rundt mennenes kultur. Altså hvorvidt mennenes kultur var årsaken til deres oppførsel og handlinger. Thomas Hylland Eriksen som er antropolog og en anerkjent samfunnsdebattant deltok også i denne debatten. Han sa: «forsiktig med å forklare en persons handling uti fra hans eller hennes kulturelle bakgrunn (religion regnes også som en del av kultur). Kultur varierer innen enhver gruppe, personer er forskjellige og tar sine valg, og kulturen er under konstant påvirkning og endring», (Eriksen, 2016 Morgenbladet, s. 24). Han legger til at kulturforskjeller finnes og har betydning i dagliglivet. Familie og slektskap, kjønn og individ. Disse fundamentale aspektene ved den menneskelige tilværelse har til dels svært forskjellige betydning hos mennesker med ulike erfaringsverdener og kunnskap. Det oppstår friksjon og kollisjoner når slike verdener møtes uten at partene er godt forberedt. Dette er noe som oppstår når fagperson og mennesker med innvandrerbakgrunn i møtes på forskjellige arenaer, også på barnevernsarenaen. Eriksen presiserer at vi må kunne snakke om disse forskjellene uten å generalisere andre som store grupper ved å etablere grenser og dermed bidra til en gjensidig fremmedgjøring og polarisering som bare ytterliggående grupper er tjent med, (Morgenbladet 15-21.01.2016, Eriksen, S. 24).

Debatten som Eriksen og andre fagpersoner tok fram vedrørende hendelsen i Köln har en kobling til oppgaven min, fokuset på det kulturelle aspektet og det menneskelige aspekt uten kulturen. Det fantes mye litteratur om oppdragelse og barnevernet, men ikke så veldig mye spesifikt om oppdragelse fra ikke-vestlige land i en nordisk kontekst. I tillegg til litteratur fra studieårene mine, hadde jeg også søkt etter informasjon på biblioteket om temaet oppdragelse i kulturell kontekst og brukt mine erfaringer. Hendelsen har sammenheng med oppgaven, dette Köln – eksempelet viser hvordan vi blander kulturen i de valgene som blir tatt av oss. Jeg viser også til fagfolk som blandet seg i denne debatten, altså hvor det ble diskutert hvorvidt valgene som gjerningsmennene tok var kulturbasert.

Agder er en liten plass hvor det bor forskjellige afrikanske familier hvorav mange av de kommer fra forskjellige land i Afrika. Men siden Agder er en liten plass så blir det mange afrikanske familier sett på som en enhetlig kultur (den afrikanske kulturen), sette fra barnevernets side. Disse afrikanske familier som jeg har hatt med i avhandlingen representerer forskjellige kulturer i Afrika, de representerer altså ikke en homogen kultur. S nn som Eriksen sier at kultur er noe komplekst og viktig ved drøfting av en handling eller atferd (Eriksen, 2016 Morgenbladet, s.24).

3.2 Kildekritikk

Under informasjons innhenting er jeg som forsker påkrevd å være kritisk i forhold til mine kilder, om det gjelder kilder fra mine informanter (primærkilder) eller kilder jeg får gjennom bøker eller tidligere forskningsoppgaver (sekundærkilde). H. P. Clausen sier (i Fossum og Meyer, 2008) at «kildekritikk er betegnelsen for det praktiske arbeide med at fastl  et kildemateriales egne til bruk ved en bestemt forskningsoppgave», (s. 40). Kildekritikk er en måte å både vurdere den som gir eller formidler informasjon på og for å vurdere informasjonens troverdighet. Når man som forskere driver med kildekritikk så er det viktig å stille seg spørsmål om forholdet til den kilden man sitter med. Hvem er kilden, hvor troverdig er det som blir sagt og ikke minst – hva er budskapet eller hensikten med kildematerialet?

Anne Ryen som er professor ved Universitetet i Agder har vært stor bidragsyter i denne avhandlingen i form av veiledning og hvor jeg har ofte referert i bøkene i hennes. Hun har også samarbeidet med mange andre forfattere hvor de har blant annet skrevet mange bøker sammen. Jeg har også kommet med forskjellige nettsider hvor et aktuelt tema har vært diskutert, det jeg har gjort her er å skrive navnene til de personene som har uttalt seg i de aktuelle temaene som er skrevet i nettstedene, og disse menneskene har ofte profesjon i det de

uttale seg om. Dette gjør da det lettere for leseren å lese seg opp til hvem de refererte individene er og dette gjør dermed kildene troverdige.

3.3 Naturalistisk tilnærming

Naturalistisk metode er troen på at den sosiale virkeligheten er virkelig, altså respondentens virkelighet. Den virkeligheten fanges av meg som forsker, dersom jeg bruker de rette betingelsene og verktøyene for rett tilnærming når informasjonen innhentes. Forskeren skal gå så nær at respondentene kan gjenkjenne og beskrive sin sosiale verden. Forskeren må gjøre dette uten å gå for nær eller «bli innfødt» ved å miste distansen (Ryen, 2002). Ved å bruke respondentenes egne ord kan man vise hva medlemmer tenker og gjør. Forskeren prøver her å få tilgang til verden slik den ser ut fra respondentenes eget perspektiv. Det som blir sagt av respondenten er avgjørende for å kunne visualisere forskerens konklusjoner og dermed både reliabilitet og påliteligheten (Ryen, 2002).

Ut i fra det som jeg ble fortalt av informantene så virker det som barnevernet ikke var problemløsende og det hadde mangel på informasjon og kulturforståelse, hvor samarbeid mellom foreldrene var ikke – eksisterende. Men hvordan kunne jeg finne det de fortalte til meg troverdig? Jeg fant det de fortalte til meg troverdig p.g.a A: det meste informantene fortalte har blitt påvist av tidligere forskning, med dette ble påstandene til informantene styrket. B: dette kommer tydelig frem når man ser på den dårlige kommunikasjonen som ofte oppstår mellom foreldrene og barnevernet, dette har medførte en del misforståelser. Som vi senere skal se, så er dette bakgrunnen for mitt valg av konstruktivistisk narrativ analyse.

3.4 Kvalitativ intervju og kritikken mot det

Hensikten med å bruke kvalitativ forskningsmetoder er som sagt å kunne undersøke og beskrive kvaliteter ved ulike fenomen. Et fellestrekk ved alle kvalitative studier er at de er verdiladet (Creswell 1998 i Postholm ,2005). Begreper som ontologi og epistemologi er begreper som sier noe om kvalitativt forskning og forskerrollen. Epistemologi handler om det nære samarbeidsforhold mellom forskeren, altså slik som Ryen (2002) definerer det her: “*Epistemologi er en erkjennelsesteoretisk gren av filosofien og handler om erkjennelsens grunnlag og om avgrensningen av hva som overhodet kan erkjennes, og derfor også om kriterier for sannhet*” (s.23). Mens ontologi dreier seg om hva kan bli kjent for mennesket, slik Ryen (2001) definerer her: “*Ontologi er læren om virkelighetens grunnleggende og dypeste natur, altså et sett antakelser om verden*» (s.23).

I kvalitativ forskning konstrueres virkeligheten i møte mellom forskeren og de som deltar i studien eller prosjekt, og det er i stadig endring og utvikling. Kvalitative forskere er interessert i å forstå hva disse tolkningene er på et spesielt tidspunkt i en spesifikk kontekst, (Postholm, 2005). HVA- fokuset som er tatt her er det som bruk av narrative analyse har mye fokus på. Forskerens mål er å prøve å forstå og løfte frem meningen folk har konstruert i forhold til sin livsverden og sine erfaringer. Informantene relaterte seg med det jeg forsket på og dermed var veien til resultatet kortere enn hvis det jeg forsket på ikke hadde relevans med informantenes virkelighetsbilde. Den virkeligheten ble konstruert av meg da problemstillingen ble laget og problemstillingen endret seg og var i utvikling underveis. I neste avsnitt jeg skal ta for meg konkretisere forskerens rolle og dens betydning for forskningen. Jeg skal trekke frem min egen rolle som forsker under utarbeiding av denne oppgaven.

Det er viktig å være konstantbevisst på at informanten er det viktigste forskningsinstrumentet (Postholm, 2005). Forskning er noe som jeg ikke har drevet mye tidligere unntatt da jeg tok bachelorgraden min hvor bacheloroppgaven min handlet om hvorfor minoritetsstudenter velger internasjonale studier, Jeg kom til Norge i 2003 i en alder av 14 år og hadde allerede lært mye av kjernen i den kollektivistiske oppdragelse. Derfor sitter jeg med den kunnskapen jeg har om den oppdragelse som har det med den kollektivistiske oppdragelse å gjøre. Samtidig som jeg har fått mulighet til å lære om den norske oppdragelse med tanke på den alderen jeg var i da jeg kom til landet. Samtidig som jeg ønsket mer om oppdragelseskulturene tvers og hvordan disse to kulturene kan møtes tiltros for utfordringene med dette møtet jeg informantene mine med denne erfaringen i bagasjen selv om temaet ikke omhandlet det samme, så var erfaringen med det å forske ikke ukjent. Når det gjelder å sette seg inn i tidligere forskning på teamet, erfaringsbakgrunn osv, kan det leses i kapitlet *Formål med forskningen*.

Intervjuene foregikk ofte i hjemmene til informantene, veldig få av de som hadde intervjuene sine utenfor hjemmene. Dette kan ha med det at de følte seg trygge og komfortable med å ha disse intervjuene hjemme. Spørsmålene som jeg stilte var spørsmålene hvor informanten skulle utdype seg, men noen ganger så ble det korte svar på dem, dette gjorde da at spørsmålene måtte omformuleres ikke ofte, men noen ganger. Under utarbeiding av spørsmålene, kunne jeg kanskje ha prøvd dem på flere. Og dette hadde medført til et godt utgangspunkt når spørsmålene skulle stilles og besvares til informantene dette hadde også minsket overraskelsene som oppstod når de korte svarene kom. Oppfølgingsspørsmålene var

ikke klare når jeg ikke var fornøyd med svarene som jeg fikk, og dette tok meg unødvendig tid med å formulere spørsmålene, så dette var utfordring.

3. 5 Begrunnelse av metodevalg og tilknyttingen til narrative analyse

Det å være bevisst over rollen sin som forsker og hva det betyr for forskningen og innsamlingen av datamaterialet er viktig. Under alle slags forskning så er det mye som skal tas i betraktning, noen av dem Repstad (2007) og mange andre forfatter kaller for «nærhet og distanse», (Hastrup, 1994). Nærheten i den betydning er snakk om jeg forskeren og mitt forhold til informanter og fenomenet som forskningsprosjektet handler om. Hvordan balanserer jeg mellom å være en engasjert forsker og delaktig, og samtidig holde den avstanden som kreves mellom meg, informantene og fenomenet for å kunne samle dataene riktig, uten å bli for mye påvirket av mitt eget engasjement? Derfor er det viktig med en forkunnskap om forberedelse og unngåelse av ting som kan være skadelig for forskningen. Hastrup (1991, 1998 og 1994) den erfaringen eller forkunnskapen man sitter med kan være en viktig start for forståelsen som trengs for å kunne komme nærmere informantene uten å være for nær dem, slik som med min egen bakgrunn blir beskrevet over. Nærheten er også en fordel, fordi den er en forutsetning for forståelsen av fenomenet og dens virkelighet for den som opplever den, samtidig som nærheten kan blinde deg som forsker og føre til at man glemmer å ha fokuset på det som er «egentlig» virkeligheten. Som forsker i egen kultur må man derfor være bevisst i forhold til hvor langt nærheten kan strekkes, dvs, den lokale selvforståelsen, inkludert egen selvforståelse, men uten å overse den og dens betydning for aktørens meningsfulle nærvær og handlinger i sin verden. Vi sitter med noen kulturelle verdier fra den kulturen og disse kan skape et større engasjement i forhold til forskningsprosjekt, for det er en grunn til hvorfor vi ønsker å studere det spesielle fenomenet og det er jo på grunnlag av vår nysgjerrighet og engasjement, og ikke minst ønske om å vite og lære mer om det fenomenet. En viktig del av et forskningsprosjekt kan derfor være å erkjenne at man som forsker ikke er en nøytral observatør med en noenlunde interesse for fenomenet som studeres. Det man som forsker tar som selvfølgeligheter og en del av forskning, kan blinde oss som forsker. En virkelighet man har betraktet som egen min. Samtidig som det viktig å huske på at en forsker med forkunnskap eller et forhold til det fenomenet eller kulturen fenomenet befinner seg skaper mindre skepsis i møte med dem som sitter med virkeligheten i den kulturen. Forkunnskap gjør forskeren bedre i stand til å forstå virkeligheten eller kulturen han eller hun skal studere eller skal være en del av i en viss periode, en måte å lettere unngå misforståelse eller oppfattelser. Nærheten ses på som en

fordel for forskeren for å oppnå forståelsen og innsikten som hun eller han trenes av fenomenet eller kulturen. Samtidig som en bra nok forkunnskap vil gjør forberedelsen lettere før møte med informanten og under interaksjonen, og stille de spørsmålene som trenges for å få innsikt i informantenes opplevelse og ene virkelighet (Hastrup, 1991,1998 og 1994).

Jeg som forsker, som har en foten innenfor begge kulturene, ga meg noen tanker om hvordan ting skulle være under datainnsamlingen. Vil blikket deres endres med tanke at jeg kom til Norge i ung alder? Kan det kanskje bety at jeg ikke har noen forståelse for hvordan det føles å være i de situasjonene du befinner deg eller omvendt? Det var ikke veldig lett i møte med det, men det var ikke utfordrende heller å få dem til snakke om deres erfaringer og opplevelser. Jeg som forsker i møte med dem var norsk og afrikaner. Det betydde at jeg måtte spille rollene mine riktig, altså jeg skulle da snakke med afrikanske foreldre var det noen innebygde rammer som befant og som jeg måtte følge. For eksempel hvordan jeg snakket med dem, jeg møtte dem med høflighet og på en måte som viser at jeg hadde respekt for dem, også i posisjonen som forsker. Noen av dem hadde barn på min alder eller yngre. Disse forventningene som er innebygd i forhold til hvordan man skal oppføre seg i møte med eldre mennesker og kravene som kreves av forskere i møte med informanter klarte å smelte sammen. Det at jeg hadde en fot i den norske kulturen, gjorde at jeg beholdt min faste rolle som forsker og ikke kun tok hensyn til den afrikanske kulturen med tanke på spørsmålene under intervjuet. Men det var noen av dem som først trodde at jeg var en «hvit forsker». Så jeg vet ikke om noe endret seg da de fant ut at jeg var afrikaner eller om de fikk tanken om at nå skulle de snakke med en av deres om hvordan de har håndtert den norske oppdragelsen, og hva den har ført til. Var de ærlige med meg, eller holdt de noen ting tilbake for de var redde for hvordan jeg skulle se på dem som foreldre? Jeg vil si at min dobbeltrolle, som norsk-afrikaner og forsker spilte en stor rolle under innsamlingen, men om det gjorde at de ble enda mer åpnere med tanke på at jeg var en dem som var hadde kjennskap til norsk oppdragelsen og ikke minst samfunnet. I neste avsnitt går jeg gjennom innsamling prosessen av informantene mine.

3.6. Datainnsamlingen

Data som sagt ble samlet gjennom semistruktur/ halv-strukturert individuelle intervjuer (Kvale ,2009). I semistrukturert intervju blir ikke spørsmålsformuleringen nedtegnet, men formulert i form av stikkord eller beskrivelser som intervjueren skal ta utgangspunkt i når han/hun formulerer spørsmålet (Malt, Ulrik. 2015,12.mai. Strukturert intervju i store norske

leksikon. Hentet 24. mai 2016 fra https://snl.no/strukturert_intervju). Trost og Jeremiassen (2010) sier at ved bruk av kvalitativ metode med semi-strukturert får man en større forståelse av respondentenes opplevelser og finner mønstre i deres opplevelse, følelser, erfaring. Målet med innsamlingen var å samle respondentenes opplevelse og erfaring av å være foreldre i Norge i forhold til hjemlandet. Repstad (2007) mener at kvalitativ intervju handler om å karakterisere. Jeg skulle karakterisere deres opplevelse av det å være foreldre i Norge og hjemlandet og ikke minst hvordan de opplever å være i den foreldrerollen i de ulike landene. Jo, det er rimelig å anta at afrikanske foreldre har en helt annen oppdragelseshistorie sammenliknet med hva deres barn opplever som oppdragelse i det norske samfunnet rundt dem. Jeg var ute etter respondentenes personlige informasjon om deres følelser, hensikter og oppfatning av det å være foreldre her og hjemme, i deres opphavsland. Intervjuene ble gjennomført i perioden mars til mai, 2015. Hver respondent ble intervjuet fra 40 minutter til 1,15 timer og ved bruk mobiltelefon. For å berolige respondentene forklarte jeg dem før intervjuet hvorfor jeg måtte bruke lydopptaker. Vi begynte samtalen med at jeg takket for at de sa ja til å delta og deretter spurte jeg om de kunne forteller om deres erfaring med å være foreldre generelt. Et slikt åpent spørsmål er i tråd med praksisen knyttet til interessen for deres fortellinger. Under noen intervjuer så brukte ikke jeg så mye intervjuguide for respondentene svarte mye ved hjelp av eksempler og spørsmålene, mens i andre intervjuet så var jeg nødt til å bruke intervjuguiden mer aktivt. 5 av 9 intervju ble gjennomført utenom hjemmet, mens de andre 4 intervjuene ble gjennomført hjemme hos respondentene. De andre ønsket gjerne å ta intervjuet utenom fordi det var mindre bråkete og de kunne snakke litt mer fritt, mens de andre synes det var greit å ha det hjemme hos dem for de følte seg mer komfortabel der.

Det var ikke en veldig stor forskjell mellom par og ikke par under intervjuet som befant i hjemmene. Barna til parene var til stede og de fikk beskjed fra foreldrene om å holde seg i ro under intervjuet. Begge ektefellene var involvert i intervjuet og dette var grunnen til at lengden på intervjuet, altså var der to aktive respondenter. Det tok lengre tid med de som var par enn de som ikke var. 4 av alenemødre hadde ikke barna til stede, mens da ene hadde barna på plass, men prøvde å holde barna borte fra intervjusituasjonen. 5 av foreldrene valgte å la seg intervjuet på et nøytralt sted der noen begrunnet valget av sted med at det ville være lettere for dem å snakke og si ting uten at barna var til stede. Ikke minst for å unngå forstyrrelser. De to parene som ble intervjuet med barna til stede holdt dem på avstand slik at de ikke skulle forstyrre. Men noen ganger, når ungene trengte noen ting. Da måtte de bytte på slik den ene forelderen som ikke snakket gikk for å hente det som skulle hentes, slik at den som pratet

skulle få snakke i fred. Det var en veldig fin veksling mellom dem, uten mye kommunikasjon hvor man bare trengte øyekontakt med hverandre for å se at den ene skulle ta seg av det som oppsto. Jeg skal se nærmere på mine målgrupper, de som blir utforsket og sluttutvalg.

3.7 Målgruppe og utvalg

Lengre ned i oppgaven så kommer leseren til å se noen navn, men jeg bare gjøre oppmerksom her på at de navnene er fiktive. Problemstillingen krevde et variert utvalg for å få med variasjoner i syn på barneoppdragelse i den aktuelle gruppen som jo er foreldre fra Afrika og bosatt i Norge som har opplevd at norsk barnevern har tatt barna ut av familien. Utvalget derfor besto av to kategorier minoritetsforeldre dvs. foreldre både med og uten relasjon til barnevernet angående barneoppdragelse. Dette er essensielt for å utforske grenseoppgangen mellom kultur og etter norsk oppfatning «ukultur» eller illegitim atferd overfor barn (jfr. barnevernets inngripen). Med hensyn til «barnevernsfamiliene» så var det ikke aktuelt å be om å se mapper eller journaler, men kun å intervju enkelte foreldrepar som har opplevd at barnevernet har tatt barn fra dem. Det planlagte totalutvalget var:

10 foreldrepar hvorav:

I 5 Foreldrepar som har opplevd at barnevernet har tatt fra dem barna

II 5 Foreldrepar som ikke har opplevd dette, der barna bor hos sine foreldre

«Foreldre» omfatter her både foreldre som par og alene i Norge, enten som enslige eller ved at familien er delt mellom land. Etter lang tid manglet det fremdeles tre informanter i kategori I fordi den ene opptil flere ganger ikke holdt avtalene, slik at dette foreldrepåret falt fra. De to andre parene svarte ikke på mine henvendelser etter at det samtykket i å delta. Jeg måtte respektere deres valgt om ikke å delta tross tidligere avtaler. Frafallet medførte at jeg prøvde å supplere utvalget. Etter aktiv innsats både alene og i samarbeid med diverse instanser lyktes jeg likevel ikke med rekrutteringen for kategorien I, «barnevernsforeldre». Jeg vil senere illustrere hvor problematisk kan være å rekruttere såkalte vanskelige informanter. Tabellen under viser planlagt og endelig utvalg etter mye arbeid over en periode på ca. 4 måneder:

Tabell 1. Utvalg

	Planlagt utvalg	Endelig utvalg
Kategori I (Barnevern)	5	3

Kategori II (ikke barnevern)	5	6
------------------------------	---	---

Tabell 2: Noen kjennetegn ved respondentene

I	Foreldre		Barn		Aktivitet		Antall år i Norge		Region i Afrika
	Alene	Begge	Ett	Flere	Jobb	Skole	1-10	11-20	
Alem	1		1		1	1	1		Nord-øst
Ferdosa	1			2	1			1	Øst
Mogue		1		2	2	1		1	Vest
Jamilla	1		1		1			1	Nord-øst
Clarissa	1			3	1			1	Vest
Miriam	1			3	1			1	Nord-øst
Mekabe		1		4		1	1		Sentral
Delores	1			2	1		1		Vest
Shukri	1			2			1		Øst

Tabell 3: II Respondentene (ikke egne navn)

Ikke- Barnevern	Barnevernsforeldre (Barnevern)
Alem	Mekabe
Ferdosa	Delores
Mariam	Shukri
Clarissa	
Mogue	
Jamilla	

Innholdet i tabell 1 viser altså mine to kategorier. Det viser det planlagt utvalget og det endelige utvalget. Målet mitt var å samle inn 5 par av hver enkelt av gruppen, altså fem av barnevernsfamilier og 5 av vanlige familier. Men jeg klarte å samle inn tre fra barnevernsfamilier, altså foreldre som hadde opplevd og var fortsatt i relasjon med barnevernet. Jeg fikk møte med to alenemødre og et ektepar. Disse ble mitt endelige utvalg av barnevernsfamilier. Grunnen jeg til at jeg teller dem barnevernsutvalgene som 3 og ikke som 4, er fordi paret utgjør ett. De er et par, altså sammen har de opplevd det som skjedde med barnevernet. Disse alenemødrene var interessante, fordi de var alene med barn og de kom til Norge med disse uten fedrene på grunnlag av krig. Mht. utvalget med vanlige foreldrene, fikk jeg et ektepar, mens resten var alenemødre også. Det samme som jeg om paret fra barnevernsfamilien, det samme gjald dette paret. Jeg teller dem som ett, fordi også de utgjør en enhet som familie.

I tabell 2 ser vi litt mer informasjon om respondentene. I den gruppen er det 7 alenemødrer. Det skjer under krig at mødrene blir igjen med barna. Enten blir foreldrene drept under flukt eller dør i krig eller kommer bort. Mange av disse alenemødrene kom til Norge alene med barna på grunn av krig. 8 av disse foreldrene jobbet enten innenfor barnehage- og skolevesenet eller med helse- og omsorg. Mens 4 av dem gikk både på skole og jobbet samtidig. Samt at de hadde flere barn å ta seg av, enten alene eller med partner. Blant utvalget er det 2 ektepar, et fra hver kategori. I tabellen så har 4 stykker enn 1 barn, mens 3 har mer enn 2 eller 3 barn og til sist 2 stykker har bare ett barn. Jeg klarte å samle utvalget fra 4 deler av Afrika. 2 stykker blant dem er fra øst Afrika, mens 3 er fra Nord-øst Afrika, 2 fra og en fra 3 stykker fra Vest-Afrika, og sist 1 (par) fra Sentral-Afrika. Gruppen som er overrepresentert i barnevernet er mennesker fra Afrika, som jeg var gjennom helt fra starten av oppgaven. Det er viktig og en solid mulighet å kunne generalisere deres mening i forhold til de som er vanlig fra kulturen og oppdragelseskulturen, for å se om det er noe nyttig man kan lære som fagperson og som foreldre fra samme kultur ved å lese andres erfaring. Men samtidig er det viktig å passe seg for å ikke generalisere slik at det fører til noe veldig negativt. Man skal huske at for det om et menneske er fra en kultur, så betyr det ikke at det mennesket praktiserer alt som praktiseres eller alt kulturen har lagt fram, samtidig er det afrikanske bortsmelte sammensett av mange kulturer der også klasseforskjeller kan gi intern forskjeller. I tabell 3 viser forskjellen mellom de to gruppene, altså hvem som er barnevernsforeldre og hvem ikke er. Blant informantene som jeg viste fortellingene fram er Mekabe, Dolerés, Sukleri, Mogue,

Mariam og Jamilla. Fortellingene til Mogue og Shukri finnes i vedlegg A1 og B1, og det er for å vise hvordan jeg har jobbet med resten av utvalg for å gi plass til fylldigere data.

3.8 Rekruttering av målgrupper og utvalg

La meg si litt om gode hjelpere, frafall og konkret framgangsmåte. Kristiansand kommune var en sentral medhjelper. Min veileder satte meg i kontakt med Rådgiver for Flerkulturell Dialog, Kim Henrik Gronert. Gronert inviterte Leder av Somalisk Forening i Kristiansand, Abdifatah Mohamed Hirsi, inn i samarbeidet. Gronert organiserte et møte mellom meg, Abdifatah Mohamed Hirsi, (min veileder) Anne Ryen og Monica Brunner som er leder for barnevernet i Kristiansand. Disse var svært behjelpelige med å knytte kontakter med mulige informanter som selvfølgelig selv avgjorde om de ville delta eller ikke. I tillegg hjalp ICDP (International Child Development Program) og bekjente i arbeidet med rekruttering fra målgruppene. Det viste seg at dette ble en lengre prosess enn jeg først hadde antatt. Jeg har ikke nærmere informasjon om hvorfor mange ikke ønsket å delta, annet enn at dette var et ømfintlig tema knyttet til private og vanskelige opplevelser. I tillegg er koblingen mellom barnevern og sosialt arbeid tett, at jeg er masterstudent med spesialisering i Sosialt Arbeid, kan ha bidratt til skepsisen som vi kan anta ligger bak at debatten i tillegg er knyttet til møtet med den norske kulturen, kan konnotasjonen med Universitetet (der jeg er student) være nettopp «det norske», dvs hovedkategorien «de andre» der også barnevernet er plassert. Som sagt så begynte altså prosessen med at jeg sendte brev og ringte noen i kommunen for å be om hjelp til å rekruttere respondenter. Samtidig tok jeg kontakt med ICDP, som retter seg mot foreldre med minoritetsbakgrunn. De jobber blant annet med et foreldreveiledningsprogram. I tillegg spurte jeg venner om de kjente noen som kunne tenke seg å stille som respondent i forhold til studien. Resultatet lot vente på seg. Jeg ble satt i kontakt med Gronert som igjen koblet meg opp med andre sentrale aktører fra barnevernet i kommunen. Dagen etter et møte med Gronert og Hirsi som ble et bindeledd mellom meg og respondentene, ringte jeg Hirsi, og vi snakket om hvordan han kunne hjelpe med å finne respondenter. Jeg fikk 4 av mine første respondenter gjennom ICDP, til sammen 4 informantene. Deretter fikk jeg 1 via Den Somaliske Forening, og 4 fra venner og venners venner. Det tok litt tid å fylle utvalget for begge kategoriene, og spesielt respondenter som hadde vært i kontakt med barnevernet. Når denne fasen trakk ut i tid skyldtes det også at det ble en del utsettelse med noen av respondentene som allerede var rekruttert i tillegg til dem som altså utsatte avtalen så mange ganger at jeg til slutt måtte bestemme meg for ikke å ha dem likevel. Det var flere som utsatte eller glemte avtalen, men vi fikk til intervjuet til slutt. Mange av mine respondenter var

enslige mødre, enten fordi de ikke var sammen med mannen lengre eller fordi mannen ikke hadde kommet med dem til Norge. I neste av avsnitt tenker jeg å vise fram en av avtalene mine og fortelle litt om min bakgrunn som forsker.

Dette gjør for å kunne få lesere med på forskningsprosessen, altså hvordan jeg kom i møte med mine informanter og hvor lenge gikk det før jeg fikk en korrekt avtale med dem som sagt til å være en del av prosjektet. For på den måten drar jeg med meg leseren på min rekrutteringsreise, slik han eller hun får oppleve hva som skjedde under rekrutteringen, alt fra venting til et møte mellom meg og informantene kom i boks. Jeg velger to avtaler som gikk raskt og to andre som gikk treigere. I starten for å kunne få kontakt med informantene tok jeg kontakt med noen koordinatore fra ICDP-foreldreveiledning på grunnlag av det bekjentskapet jeg hadde fra før. Så jeg tok kontakt med en koordinator og en veileder som jeg jobber med som instruktør. Mine første informanter fikk jeg ved hjelp av veilederen fra ICDP. Jeg fikk melding med navne til informantene og deretter tok jeg selv kontakt med dem. Men først og fremst vil jeg vise interaksjonen mellom meg og instruktørene før jeg fikk navn og telefonnummeret til informantene. Kommunikasjonen mellom meg (M) og formidlerne her ved en ICDP-instruktøren (I)

3.8.1 Presentering som en aktiv person

Meldingsutvekslingene er fra en telefonsamtale hvor jeg sendt over informasjonsskriv om oppgaven før melding utvekslingen begynte.

I: Hei Maria. Jeg koser med din oppgave, du har valgt interessant tema, ringte deg ang. informanter. Men sorry det er litt sent;) ringer deg i morgen. God natt.

16:02.2015 mandag Kl. 22:12

M: Hei, det er godt å høre at du lest litt om oppgaven, du ringte meg i går og jeg glemte helt å ringe deg i dag! Eg hadde litt for mye i hodet mitt ☹️. når kan eg ringe deg i morgen? Hilsen Maria og god kveld videre.

17.02. 2015 tirsdag Kl. 22.04

I: Hei Maria

Jeg har snakket med Jamila... hun kommer fra Afrika, og hun ville at ill opp, her er hennes tlf nr.....

18.02.2015 ons Kl. 19.27

I: Jeg skal ta kontakt med ...Alem og noen andre. 18.02.2015 ons Kl. 19.28

M: Tusen takk 😊! Eg skal ringe i morgen. 18.02.2015 ons kl 19.33

I: Hei Maria

Her er ei annen familie som kommer fra Store Afrika ;)! Hun ville gjerne stille opp, bare ta kontakt. Her er hennes tlf nr. Hun er heter Alem. 19.02.2015 tors 09:57

M: Tusen takk, skal ta å ringe henne og de andre nå 😊 19.02.2015 tors 12.43

Dette var samtalevekslingene mellom meg og hun instruktøren. Og som vi kan si så ble noen av meldingene sendt ganske sent på natta og det gikk litt treig for min side å svare henne på grunnlag av andre ting som jeg tok meg av. Men hentet meg inn igjen deretter. Hun var veldig positiv til oppgaven og temaet. Neste avsnitt jeg går jeg gjennom meldingene og telefonutveksling meg og Alem som var den jeg intervjuet først. 19.02.2015 tors.

M: Hei, det er Meg Som skal skrive en oppgave om barneoppdragelse. Jeg har ringt deg, men jeg fikk ikke svar. Jeg vil bare introdusere meg og vite mer om mer om du har vært i relasjon med barnvernet eller ikke. Jeg skal ringe deg igjen litt senere. Mvh Maria. 13:00

Alem: Hei Maria, Hyggelig å høre fra deg. Beklager jeg var opptatt i sted og har ikke vært i relasjon med barnvernet. Hilsen Alem. 14:18

M: Hei, Det går så fint og tusen takk for svaret. Grunnen til at jeg spørr sånn, er fordi jeg trenger fem personer som har vært i relasjon med barnevernet og fem andre som ikke har vært . Du er en veldig viktig person i forhold til oppgaven min. 14.18

M: Jeg kommer til å kontakte deg igjen så snart jeg har fått det meste på plass før intervjuet. Tusen takk for at du vil stille opp og ha en fin dag videre 😊! Hilsen Maria 14:20

Alem: Bare hyggelig.. bare si ifra når så kan vi ordne en dag. Lykke til 😊! 14:22

M: Oki, det skal jeg 😊. 15:49

(Telefonsamtaler i mellom tiden)

10.03.2015. Tirsdag

M: Hei, igjen, 😊 Håper alt står til bra med eg. Det er meg Maria, masterstudent som skriver om barneoppdragelse. Jeg lurer på når det passer for deg å avtale en tid for å møtes? Jeg ville ikke ringe nå, fordi jeg tenker at du er på jobb. Men bare la meg vite når det passer å ringe deg. Hilsen Masterstudenten Maria, Fra uia. 13:20

10.03.2015 tir

Alem: *Hei Maria, jeg har fri i morgen. Jeg kan treffe deg mellom 10-14 på uia. Eller vi må finne annen dag neste uke. 13:31*

M: *Kan vi møtes i morgen kl. 10 eller 11 og avtale en tid til neste uke? Slik at eg får mulighet til å introdusere meg og samtidig helse på deg. 13:36*

Alem: *Det kan vi kl. 10 kantina? 13:37*

M: *Ja, perfekt. Vi ses i morgen. Tusen takk*

11.03. 2015 ons

M: *Hei! Eg sitter på kantina nå, ved siden av kaffe maskinene. 10:04*

Alem: *Oki 2 minutter. 10:05.*

M: *Oki 😊! 10:07*

18:03.2015 Ons

Alem: *Hei Mari kan bytte avtalen til i morgen. Jeg litt fri i morgen. 15:04*

M: *Ja, det kan. Men det må være ettermiddagen, for jeg skal intervju ei i morgen fra kl.13:00. Kan vi si 15:30 eller 16:00? Hva synes du? Eller vil du ta det før det. Altså ett? 9Kanskje kl. 100 eller 11? 15:12*

Alem: *Nei, beklager jeg har fri fra 10-14. jeg bare tror ikke at jeg rekker 17:30 i dag. Jeg er ferdig fra denne nye jobb kl. 16. hente dattera og sånn. Ja det er bra. 15:15*

M: *Oki, da ses me 10:30 hos deg ? 15:16*

Alem: *Du bestemmer.. alt er ok til meg. 15:16*

M: *Vi kan møtes på skolen. 15:29*

Alem: Ok. 15:30

M: Vi ses i morgen. Tusen takk på forhånd. 15:36

Alem: Bare hyggelig 😊. 15:36.

19.03. 2015 tor

Alem: Hvor skal vi treffes? Eller hvor skal vi sitte? 10:19

M: Eg kan møte deg på kantina og deretter drar vi til J bygget. Jeg har fikset et rom til oss der. Jeg kommer til kantina nå. 10:21.

Alem: Oki. 10:22

Her viser det ut fra teksten meldingen at det måtte skje en del endringer i forhold til avtalen vår, på grunn av jobb og barn som skulle hentes. Kommunikasjonen viser at rekruttering kan være en svært aktiv prosess som trenger tid for å lykkes. Den viser også at ny teknologi inviterer til å bli kjent med hverandre før selve intervjuet slik det vanligvis fremstilles.

Nettverket og etatene har gjort sin del i forhold til rekrutteringen. Uten dem hadde jeg kanskje ikke klart å skaffe de informantene jeg satt igjen med. Kommunikasjon med nettverk og etater vær en stor hjelp for rekruttering informantene mine. Rekruttering av informantene var ikke lett, spesielt i barnevernsfamilier. Jeg begynte med rekrutteringen i januar 2015 og snakket med bekjente og sendte e-post til noen i kommunen, uten å få svar. Jeg hadde fått nok utvalget i forhold til vanlige foreldre løpet av mars gjennom venner og ICDP-foreldreveiledning, men jeg slet med å få målgrupper fra barnevernet, jeg hadde bare fått 2 fra det utvalget. Jeg hadde heldigvis en prat med veilederen min mens jeg hadde ringt og sendt e – poster rundt til noen familiekontor og barnevernet på jakt etter utvalget og ventet på svar. Veilederen min snakket til meg om at hun kunne koblet meg til noen i kommunen (Kim Henrik Gronert) som hadde kontakt med barnevernet/ ansatte og en forening (Somalisk forening Hirsi). Som jobbet med et samarbeidsprosjekt mellom barnevernet og minoriteter. Jeg skal illustrere dette med en melding og e-post fra avtalen for møte mellom meg og disse personene i kommunen til kontaktet startet mellom meg, barnevernet og forening for videre samarbeid. Jeg skal først begynne med en melding fra personen som skulle sette meg opp i kontakt med barnevernet og foreningen, takket være min veileders bekjentskaper. Grunnen til at jeg ønsker å vise meldingene som ble utvekslet mellom meg og de jeg har hatt kontakt med i forhold til samarbeid for innsamling av utvalg, er fordi jeg ønsker at leseren skal være med på reisen

gjennom rekrutteringen, for at leseren bedre skal forstå hvorfor det tok litt tid å samle inn utvalget mitt og hvilke elementer som gjorde at det tok så lang tid. Jeg ønsker også å synliggjøre grunnen til at jeg ikke fikk nok utvalg fra barnevernet eller noen andre som hadde tilknytning til barnevernsfamilie med afrikansk opprinnelse. E – post til alle parter fra Kim Henrik Gronert, som altså jobber i Kristiansand kommunen som rådgiver for flerkulturell dialog. Han var et bindeledd mellom meg og de andre partene. Før denne meldingen ble sendt, hadde veilederen min tatt en prat med han og deretter sendte han denne meldingen som vist under. Det var litt vanskelig få til et møte hvor alle kunne møte opp, men tanke på at alle hadde en egen agenda i forhold til jobb og andre avtaler. Kim Henrik Gronert prøvde så godt han kunne sette av tid til et møte. Til slutt klarte vi å avtale et møte. Epos utveksling mellom meg, Kim Henrik og de andre partene:

« Date: Wed, 11 Mar 2015 11:38:16 +0100

Subject: MØT: Avtale m/ Maria Jones

Fra Kim Gronert:

Dette var altså ikke enkelt; -)

Har igjen vært hjemme med syke barn og på tur til Oslo – alt i en suppe – derfor har jeg ikke klart å svare før nå, men Abdi spør om vi kan ta det torsdag den 12.03.15. Det ser ikke ut som dere i kommunen har noen møter da, så da blir spørsmålet om dere to, Anne Ryen og Maria Jones kan bytte??

Fra veilederen min (Anne Ryen):

Maria Jones skriver altså om barneoppdragelse knyttet til alle omsorgsoverdragelsene afrikanere i Norge har vært utsatt for. Hun skal intervju noen få som har opplevd dette og noen få som IKKE har opplevd dette og er opptatt av deres syn på barneoppdragelse og ønsker å se nærmere på evt kulturelle forskjeller (hun kom selv til Norge i ung alder). Vi har søkt NSD og prosjektet er ikke meldepliktig, så hun er klar for å starte. Hun syntes det var kjempegøy da hun hørte om samarbeidet vårt.

Spm.: kjenner dere noen afrikanere i Krs som dere tror hun kunne intervju? I så fall, så skriver hun en intro som de kan lese, og hvis ok, så kan de knyttes opp mot hverandre. Kan gjerne ta en tur sammen med henne over til dere for en prat/presentasjon. «

Den nederste melding er e-posten veilederen min sendte til altså Kim Henrik Gronert og de kommunen samarbeider med. Første meldingen er e-posten som ble sendt til Henrik for å kunne avtale et møtetid som passet for alle parter som sagt tidligere. I e-posten ser man at Henrik spurte meg og veilederen om vi kan bytte møtepunktet som ble tidligere satt med denne nye her, fordi vi hadde avtalt et møte, men som ikke passet på grunn av sykdom og krasjet med de i kommunens agenda. Men det siste møtet kom i boks og alle kunne delta i møte. Det var et lærerikt møte hvor jeg fikk mulighet til å presentere og oppgaven gang til, deretter fikk vi utveksle noen ideer i for til oppgaven og deres samarbeid i kommunen. Vi utvekslet telefonnumre og Kim Henrik Gronert fikk tilsendt e-posten til alle oss, slik at vi hadde hverandres epost-adresse. Dette var sist e-post fra Gronert etter møtet:

Kim Henrik: «..... og det er herved gjort – da har dere e-post adressene til hverandre

Lykke til Maria!!»

Kim Henrik Gronert ga meg grønt lys ved å gi oss e – postene til alle som hadde deltatt på møtet i kommunen og gjenstod det bare å sende e – poster og SMS til alle, noe jeg gjorde. Jeg fikk ingen målgrupper fra barnevernet og det kan være flere grunner til det, jeg vil minne flere på at å gå gjennom disse prosessene er en vurdering del av forbedring og bidrar til både å forstå feltet bedre og til slik refleksjon. For det første så er dette et ganske tabubelagt tema blant minoritetsmiljøet og for det andre dette har mye med følelser og kanskje vonde opplevelser som disse menneskene ikke ønsket å gjenoppleve ved å fortelle deres erfaring. Et annet ting som var en utfordring i forhold til rekruttering er det jeg har tidligere gått gjennom, avtalene til intervjuene. Rekrutteringen av fire informanter skjedde gjennom venner og venners venner, hvor mesteparten av avtalen skjedde via telefonsamtaler. Det var 2 ektepar og to enslige mødre. Ekteparene Mogube og Mekeba og de enslige mødrene Clarissa og Delores. Noen av barnevernsforeldre var litt skeptisk til å begynne med, men etter vi hadde snakket sammen, ble de lettet. Delores var en av de meste skeptiske blant målgruppene mine, det tok tid før vi fikk avtalt noe. Med ekteparet Mekeba det gikk bra å avtale og intervju ble gjennomført samme uke som avtalen ble gjort. Hele rekruttering tok meg ca. 3 måneder og innsamling av dataen tok med over 4 uker, så den prosessen tok over 4 måneder. I neste avsnitt skal jeg fortelle litt om meg selv som forsker, student og innvandre og forskningsetiske.

3.9. Etisk betraktning

Kvalitative forskere er avhengige av at andre visere godvilje til å slippe dem inn i livet sitt og gir dem sin tid. Forskeren er også avhengig av at de tankene sine gjennom intervjuet og som blir til tekster som sluttresultatet. Forskeren er gjest i det private rom, oppførselen skal derfor være god og de etiske kodene må være strenge. Som ved aspekter i kvalitativ forskning er det etisk hensyn, dilemmaer og betraktninger gjennom hele prosessen man må forholde seg til. I Norge har NESH (Den nasjonale forskningsetiske komité for samfunnsvitenskap og Humaniora) utarbeidet forskningsetiske retningslinjer som blant annet skal ivareta etiske krav i forholdet mellom forskeren og forsknings deltakere (Ryen, 2002), Kvale og Brinkmann, 2009). Når det gjelder å slippe forsker i livet til informanten, det var noen av informantene som ikke var villig til å la meg ta lydopptak, hånd – skriving måtte da tas i bruk. Jeg valgte å høre på informanten fordi jeg ville skape den gjensidige respekt, og for at informasjonen som informanten ga ikke skulle være kunstig.

3.9.1 Forskningsetikk: Informert samtykke og prosedyrer

Som forsker må forsikre seg om at deltakerne deltar frivillig og at de er så godt informert som å overhode mulig om hensikten med forskningen. Tillit etableres gjennom informert samtykke, med det etisks retningslinje minner om å ha etikken i bakhodet gjennom hele prosessen (Kvale og Brinkmann, 2009 og Ryen, 2002). Under rekrutteringsprosessen av informantene både muntlig og via SMS fremkom det et slags samtykket fra deltakerne. Grunnlaget for dette samtykket lå i den informasjonen jeg hadde gitt deltakerne. Som vist tidligere angående kommunikasjonen med Alem. Da jeg traff informantene for første gang, og vi skulle gjennomføre intervjuet, forklarte jeg dem igjen om samtykket og hva det gikk utpå. De fikk noen minutter på seg til å lese gjennom informasjonsskrivet, slik at de igjen hadde muligheten til å trekke seg dersom de fant ut at de likevel ikke ønsker å delta. Etter at de hadde lest teksten, spurte jeg dem om de hadde noen spørsmål angående det de hadde lest. Det samtykket der hvor de skrev under var også med på å fortelle hvor viktig anonymiteten og konfidensialitet var. Anonymitet betyr at ingen andre utenfra vil kunne få tilgang på opplysningene som på den måten kan avsløre deres identitet eller kan gjøre det mulig å gjenkjenne respondenten, derfor brukte jeg fiktive navn hos respondentene. Med konfidensialitet menes at man respekterer den taushetsplikten man har som forsker. Det vil si at ingenting skal videreføres, ingen skal kunne finne ut hvem som har sagt eller gjort hva. Forskeren og respondenten kan ikke være anonyme for hverandre, men det er forskerens jobb å beskytte respondenten og for å unngå at vedkommende kan gjenkjennes. Noen av

fortellingene fra informantene var avslørende, hvor fortellingene kunne ha hatt evnen til å avsløre seg selv overfor leseren, dette kom fram når Delores fortalte meg om den reisen de hadde med barnevernet hvor de forflyttet på seg i forskjellige byer i Norge og de aktuelle byene ble også nevnt av Delores. På grunn av anonymiteten så kunne jeg ikke avsløre disse byene i denne avhandlingen. Leseren kommer til å bemerke seg at byene blir beskrevet med... i denne avhandlingen.

Taushetsplikt henger sammen med anonymitet og konfidensialitet på den måten at det er noe man er pålagt og har forpliktet seg til som forsker. Den plikten innebærer at beskyttelsen mot uvedkommende opprettholdes (Trost og Jeremiassen, 2010). For at jeg skulle ha mulighet til å tre inn i privatlivet til informantene, fikk jeg en godkjenning av problemstillingen og framgangsmåten av NSD (Norsk senter for forskningsdata). I forhold til tolkningspraksisen, har jeg valgt narrativ analyse. En analysemetode som er med på å fremheve respondentenes deltakelse og mening i rapporteringen og får en slags eierskap i rapporteringen, og ikke minst hvordan leseren skal tolke eller forstår den på.

3.10 Narrativ analyse

I presentasjonen av narrativ analyse tar jeg utgangspunkt i Riessman (i Silverman, 2011). Dette er en kvalitativ analysemåte. Narrative analyser er et grunnleggende fokus på det spesielle, det er det som er et godt eksempel på hvor forskeren går detaljert gjennom deres måte å jobbe med narrative data, (Riessman , 2007). Det beskriver hva og hvordan ting skal bygges, og ikke minst hva man kan fortelle fra fortelleren og hva man ikke fortelle og hvilke målgrupper prosjektet er rettet mot. I denne oppgaven forteller foreldrene sine historier om hvordan den norske oppdragelsen ble møtt med deres. «*How can we know the dancer from the dance?*»(Riesman, 2007,s.21). Med dette så vil Riessman formidle hvordan skal man forstå fortelleren fra fortellingen. Det er forskerens ansvar og sørge for at fortelleren blir forstått og kjent gjennom fortellingen, og dette er noe jeg bygger tett på Riessmann tekst (i Silverman, 2011).

Det er gjennom fortellingene at vi som mennesker gir mening til våre opplevelser. Det er også gjennom fortellingene om våre erfaringer og opplevelser at vi lengter etter å bevise sannheten og virkeligheten. Når menneskene setter ord på hendelser eller erfaringer formidles det av forskeren, det gjør språket sentralt. Noen av fortellingene kan være situasjonsbaserte, der fortelleren presenterer en sammenheng som er både logisk og konstant gjennom tid, dette var tilfellet under utarbeiding av avhandlingen min, der hvor informantene mine fortalte om

hendelser mellom dem og barnevernet. Riessmann (i Silverman, 2011) mener at en som bruker fortelling som metode bør tenke over både hvilke elementer som har vært med og selve språket som blir brukt av deltakeren og forskeren. Riessmann mener disse 3 punktene er viktig i tillegg til språkbruk når man analyserer data.

1. Hvorfor var fortellingen eller erfaringen fortalt slik den ble fortalt?
2. Hvordan var hendelsen eller fortellingen/opplevelsen produsert, bygd, skapt?
3. Hva gjør et spesifikt ord som deltakelsen bruker/ brukte

Riessman (Silverman, 2011 og Riessman, 2007) sier at fortelleren har en tendens til å forføre publikumet sitt med fortellingene sine for å kunne få dem på deres side. Ved å kunne unngå slik forføring som forsker kan være utfordrende. Samtidig fører dette til at leseren blir invitert til å stille spørsmål om fortelleren og hvorfor hun eller han valgte å fortelle historien sin slikt vedkommende gjorde. Jeg var der for å videreføre informantenes historie i oppgaven, sånn sett var ikke oppgaven bygd opp slikt at jeg skulle vurdere om det de fortalte var sant eller ikke. Så den utfordringen hvor fortelleren forføre publikumet sitt hadde ingenting å si i oppgavens fremskritt, dette skyldes på at oppgaven min handler om hvordan afrikanske foreldre opplever den norske oppdragelsen. Selv om fortellerens forføring ikke hadde så mye å si i oppgaven, så må jeg samtidig tar i betraktning hvordan og hvorfor fortelleren fremlegger fortellingene sine på den måten han/hun gjør.

Holstein og Gubrium (i Silverman, 2011) mener at intervju er en aktiv konstruert samtale. Hvor det finnes et aktivt subjekt bak intervjuet. De mener at ethvert intervju er et samarbeid og at både den som intervjuer og den som blir intervjuet er aktiv deltakere under innsamling av informasjonen. Den er med på å forme fortellingen i intervjuet og resultatet av data som gjennom tolkningspraksisen. Dette ved bruken av *hva* og *hvordan* som er en prosess som innebærer aktiv subjektivitet bakt intervjuedeltakelsen, og betydning av reliabilitet og validitet må tas i betraktning (Silverman, 2011). Intervjuet resulterer i fortellinger. Noen er lange og andre fortellinger er korte, slike som det oppstod under datasamlingen min. Forskeren er ikke opptatt av moralske vurderinger eller av fortellingen eller fortelleren, men hvordan det som blir fortalt kan lede oss til en bedre forståelse hva dette handler om. Dette styrker at fortellerens forføring ikke hadde noe påvirkning i forskningen min. At fortellingen blir til som en prosess er nettopp hva Gubrium og Holstein sikter til når de skriver om fortellingen som en dynamisk mening.

Barn, vern av barn og barnevern er ømfintlig tema fordi det å ta vare på barn er en viktig verdi i alle kulturer, tross variasjon i hvordan man mener dette best bør gjøres. Når barnevernet kommer på besøk eller når barn tas bort fra sin familie, så blir dette synlig bevis på foreldres udugelighet og særlig brudd på den oppfatningen av gode mor og far, «man kan gjerne bruke den gamle gapestokken som metafor». Når man i narrativ analyse deler store deler av fortellingen med leseren, så gir man fortelleren rom til å være tilstede i sin egen fortelling. I tillegg inviterer man leseren til i større grad å bli kjent med historiene slik de ble fortalt og derved gir dem muligheten til å være kritisk slik Riesmann skriver. Antropologer og reportere refererer ofte til den lokale konteksten «rundt bålet» som en viktig arena for å overføre kulturelle fortellinger om visdom og råd til deltakerne. Dette innebærer tid og rom uten å bryte opp i korte spørsmål og avbrudd som vi ofte ser i klassiske intervju med mye forskerkontroll (Ryen, 2002). Også dette blir da et argument for å bruke narrativ analyse. Dette kan gi nyttig bidrag til debatten rundt profesjonenes møter med det flerkulturelle Norge. Denne analysemetoden gjenspeiler historien til foreldrene og deres måte å bygge virkelighetene eller fortellingene sine på, og målet med det. Noen av foreldrene ønsker å fortelle om sine opplevelser i møte med barnevernet og hvordan det har påvirket dem, mens noen forteller hvordan de opplever foreldre-skapet i Norge. Jeg går nå over til å presentere fortellingene til foreldrene, før funna og analysen.

4.0 BARNEVERNFORELDRES FORTELLINGER

I dette kapitlet skal jeg presentere barnevernsforeldres fortellinger fra deres møte med barnevernet. Analysering innenfor et forskningsarbeid må forkortes og gjøres om til en tekstform. Analysen av materialet har til hensikt å gjøre språket fra observasjonen/intervjuet til vitenskap ved et innsidersperspektiv som gir verdifull kunnskap om andre, men forskeren bruker som regel denne informasjonen i vitenskapelige framstillinger der fagbegreper har hovedrollen. Dette krever både grep om virkeligheten og en oversikt over de modeller og teorier som kan benyttes til å gjøre faglige tolkninger, (Rindal, 2013,s.249). Mer konkret er Kvale og Brinkman (2015) som definerer analysering slik: «å analysere betyr å dele noe i opp i biter eller elementer» (s. 219), men det er først når lydfilene eller talen er transkribert at forskeren kan starte analysen der.

4.1 Presentasjon av inndeling av fortellingene

Selve presentasjonen av data har jeg organisert slik at jeg begynner med «barnevernsforeldrene» og deretter tar jeg fram øvrige foreldres meninger. Ved å få fram

deres mening først på grunn av de utfordringene de har møt, så kommer ulikheter i fortellingene klarere fram. Men, det vil ikke si at de andre foreldrene ikke har møtt utfordringer, det har de alle, bare på forskjellige nivå. Jeg skal la dem fortelle historien deres og deretter kommentere og analysere det narrative. Jeg begynner med ekteparet Mekabe (4.1.1), deretter Delores (4.1.2). Sett utenfra vil noen tenke at med begge foreldrene til stede så er sannsynligheten for at oppdragelsesrollen svikter mindre, men allikevel så møter også de dilemmaer i forhold til deres opphavelige oppdragelsesstil, så vil jo også det interne familiehierarkiet kunne bli synlig. Alenemødre vil etter noens oppfatning være mer utsatt for flere feil siden de som sagt står alene med oppdragerjobben. Slike refleksjoner er likevel kun antakelser basert på hovedkulturens bilder av foreldreskap og forhandlinger innad i familien. Jeg går nå over til deres egne fortellinger som gjør det mulig å analysere disse som en type handlinger snarere enn som sanne beretninger. Via språket blir fortellingene aktive handlinger som må analyseres på jakt etter både innhold. Fortellingene blir derfor spennende refleksjoner over foreldrenes bilde utenfra i forhold til hvordan de står i forhold til oppdragelse og, ikke minst, deres rolle i ny kultur. Riessman (i Silverman, 2011) sier at narrative analyser vektlegger menneskers erfaring eller opplevelse og prøver å forklare eller normalisere det som blir fortalt av fortelleren. Også hvordan og hvorfor ting er eller har blitt slik de er, ved fokus på hvordan opplevelsen eller erfaringen er fortalt og ikke minst hva som blir lagt fram. Gjennom dette klarer forskeren å sette sammen etter ordre/konsekvenser for å komme til en presentasjon og tolkning av den meningsfulle erfaringen, kjernen i opplevelsen/erfaringen. Jeg viser også til vedlegg A1 (Shukri) og B1 (Mogue), hvor jeg har brukt mer av materialet for å sjekke kvaliteten, f eks på leting etter avvikende tilfeller, men fant at disse historiene og det øvrige narrative deler erfaringer.

Riessmann (2007) konvensjon og bruk av scene:

Konvensjonen jeg bruker i transkribering er viktig når det visuelle ikke er tilstede. Det er min jobb som forsker å få leseren til å ha innblikk i hvordan informanten var under innsamlingen, for det er vanskelig å få fram alt. Jeg har gjort liknende som mange forskere har, som for eksempel Riessman (2007) gjorde med sine informanter under hennes forskning, hvor leseren fikk innblikk i intervjuet øyeblikkelig og dette fikk leseren ved hjelp av forskeren. Dette skal gjøre det lettere for leseren og publikum til å forstå konteksten og helheten av historien. Jeg skal bruke disse konvensjonene i transkriberingen. Altså, hvorfor informanten gir uttrykk som det konvensjonene beskriver. Jeg bruker tegn i teksten i slutten av avsnittene. Dette er på grunnlag av hvordan samtalen foregår og når de ulike tegn kommer til uttrykk.

Konvensjonene:

*En periode med serier av pause eller pauser som ikke varer mer enn et sekund

? spørsmål fra forskeren.

∑ Indikerer tur pause med tur taking hvor overlappingen skjer, at noen andre skal snakke

= Slutt på et avsnitt.

(hh) – utåndet

÷ oppgitt

< : indikere vise tilstedeværelse> aktiv lytting (forskeren).

(×) Fortsatt samme person som snakker

Indikerer informanten tegn på uforståelighet i forhold til en handling/hendelsen.

Bruk av scener:

Fortellingene til hver enkelt forelder er delt i scener etter temaer innen fortellingene, slik som Riessman (2007) gjorde. Scenene er ment for å gi en oversikt over temaer som dukker opp i fortellingene. Dette skal gjøre det lettere for leseren å vite hva hvert avsnitt handler om, samtidig som det blir lettere å følge med og se logikken i fortellingene.

4.1.1 Mekabes' historie

Maria: Kan dere fortelle om deres erfaring?

Scene 1. Introduksjon

Mor Mekabe: Jeg er fra Kongo og vi kom til Norge med fire barn. Etter barna begynte på skolen startet problemene. Når ungene gikk på skolen fikk de beskjed om at de ikke skulle gjøre noe husarbeid. Så sa skolen at hvis det var noen problemer hjemme så skulle de komme å si ifra til de. Hver gang de to barna kom hjem så pleide de å ringe politiet og de fikk nummeret fra skolen. Så hver gang de kom hjem, kunne de finne på å ringe politi, ambulanse, osv. Så pleide politiet å komme hjem og spørre «hva har skjedd og hvorfor ringer dere», så sa ungene» nei, vi bare ringer for moro skyld»./ ÷*

Scene 2: Barnevernet

Mor Mekabe: Etter tre måneder så hadde ett av barna slåss på skolen. Da ungen kom hjem, sa min mann til barnet «du får husarrest på rommet ditt siden du slåss på skolen» Da sa en av

ungene «du kan hoppe fra vinduet, da vil ikke foreldrene våres oppdage det». Folk som gikk forbi så at ungen hang der. En person kom og banket på døra og da gikk mannen min å åpnet døra. Den personen sa ingenting, han bare gikk rett opp for å se hva ungen holdt på med. Jeg og mannen min gikk opp for å se hva som skjedde. Vi så at ungen hang på vindu i 3 etasje, så vi spurte ungen» hvorfor gjør du sånn», så sa ungen at «det var eldste søster som sa jeg kunne gjøre sånn» */÷

X Han personen gikk til kommunen og sa det som hadde skjedd. Kontaktpersonen vår på den tiden kontaktet barnevernet og så kom barnevernet på besøk hos oss. Så barnevernet spurte barnet» hvorfor gjorde du sånn» da sa barnet at det var eldste søster som foreslo det og ungen trodde at han kunne bare hoppe litt. Så foreslo barnevernet at ungene kan gå ut å leke eller gå å overnatte hos andre familier så komme tilbake, istedenfor å være hjemme hele tiden. Det er deprimerende tenkte barnevernet da >/*.

X Da barna begynte å gå og leke med andre og kom tilbake. Den prosessen var begynnelsen av å påvirke barna våres. Barnevernet foreslå at barna kunne gå hos andre familie, men måten det skulle gjøres på ble ikke gjennomført. Barnevernet kom aldri for å hente barna for å ta dem til de aktuelle familiene #/* . =

Scene 3 Gravid

Mor Mekabe: Jeg ble gravid med siste jente og kontaktpersonen min foreslo at jeg skulle ta abort for den tiden jeg gikk på skolen, da nektet jeg.. ÷(hh)/<.

Maria: Hvorfor foreslo kontaktpersonen deres at du skulle ta abort?

Det var fordi at på den tiden gikk jeg på norskopplæring og norskopplæringen sa at man skulle ha norskopplæring i to år og under disse årene man skulle ikke være gravid. Jeg var uenig med kontaktpersonen min og jeg sa å ta abort er det samme som å drepe et menneske. Jeg sa at jeg kommer ikke til å gjennomføre ÷/*.

X To av barna begynte å snakke da de gikk på skolen. De fortalte hva som skjedde hjemme. På den tiden jeg var gravid gikk min mann på skole både på morgenen og kveldene, og legen min sa at jeg skulle ikke gjøre tunge arbeid. Så jeg ønsket litt hjelp fra barna, fra de som var eldre. Et av de eldste barna likte ikke å ta oppvasken hjemme. Så hver gang de gikk på skolen, fortalte hun om alt mulig til helsesøster og alt som foregikk hjemme, som plaget henne ÷. En episode, hvor ett av de eldste barna hadde tatt med seg en sko som ikke var hennes og læreren ringte oss. Sko måtte leveres tilbake. Da sa min mann til barnet vårt «hvorfor ta andres sko

når du har masse sko hjemme». Så ble min mann litt irritert og slo henne. Det var der det hele startet, da han slo henne. Et barn gikk til skolehelsesøster og sa at hun hadde ble slått*.

X Hun var venninne med datteren til språklæreren på skolen, og språklæreren begynte å jobbe i barnevernet. Hun fikk oppdrag fra barnevernet om å lære oss norsk kultur og om at det ikke er lov å slå barn. Hun fikk 10 timer hver uke for å gjøre det, men hun dukket ikke opp hos oss for å gjennomføre oppdraget. Vi visste ikke at læreren hadde begynt å jobbe i barnevernet, for vi trodde hele tiden at hun var lærer. Hun pleide å komme hjemme til oss og vi så på henne som en lærer og tenkte at hun besøkte oss fordi våre barn var hennes elever. Det var en periode hun var sykemeldt og vi trodde hun var syk, men hun hadde sluttet som lærer og fortsatt som barnevernsarbeider ÷ /#/<.

Scene 4 Politi og Barnevernet

Mor Makebe: Etter at vårt siste barn ble født kom barnevernet og hentet alle barna, til og med det nyfødte barnet ble tatt fra oss. Når barnet ble født så var jeg dårlig og en helsesøster kom for å se hvordan jeg og barnet hadde det. Det vi ikke visste var at hun som helsesøster jobbet for barnevernet ÷ /#/*.

Alle papirene var undertegnet av kommunen og mannen min gikk ikke på skolen den dagen, fordi han følte seg uvel. Politiet gikk på skolen hans, men han var ikke der. De arresterte han mens han var på en spasertur uten å vite hva han hadde gjort #. Politiet kom deretter hjem til meg og viste meg en arrestordre som sa at jeg var arrestert. Jeg visste ikke at de hadde arrestert mannen min. Det stod at min mann slo alle barn og at han pleide å bruke belte og håndflate for å slå de ÷.

Jeg var så sliten og trøtt den dagen og hadde ikke spist noe. Så jeg sa ja til alt som politiet nevnte. All skyld lå på min mann, men jeg sa til slutt at jeg og var en del av slåingen for å ta litt av skylden. Men det var ikke helt sant (hh)/÷/ <

X Det var mye konflikt blant ungene, fordi de som var eldre fikk en del verbale beskjeder. Vår eldste begynte å slå de minste, fordi de mente at vi var mer glad i de minste. Ett av barna var veldig flink til å gjøre lekser i forhold til de andre. Det var en tid hvor noen av de eldste ikke kunne alfabetet. Da foreslo faren deres at han som var flink, skulle hjelpe de andre, de eldste. De så på det som respektløst, fordi han var yngre enn dem <.

Vi fikk beskjed under avhøret at ungene våre hadde blitt tatt av barnevernet#. Vi ble vist en slags rapport om hva som hadde skjedd og når det hadde skjedd. Familielegen sendte en

rapport tilbake til barnevernet, hvor han beskrev at et barn ble slått med kniver. Vi ble ikke betrodde i forhold til hva som stod rapporten. En annen lege, i en annen kommune, hadde sjekket ungene og kom med et annet resultat, to forskjellige resultat ÷/#/ <

Scenen 5 Samarbeid og kompetanse

Far Mekabe: Etter min mening så samarbeider alle sammen, fastlegen vår, læreren og barnevernet. Det var et slags skuespill mot oss og hvor det vi sa til dem ikke ble vektlagt/÷/(hh). De hørte ikke på hva vi hadde å si, ÷/#/*.* ∑

*Mor Mekabe: Når vi var i retten så ble læreren som hadde blitt barnevernsarbeider spurt om de 10 timene hun hadde fått i oppdrag av barnevernet å gjennomføre; hvorfor ble de ikke gjennomført? *. Hun svarte» det er fordi ungene var blitt slått fra før og det var ingen vits å gjennomføre de 10 timene» ÷. Hun bestemte selv, så jeg mener hvis de timene hadde blitt gjennomført så hadde ikke alt dette her skjedd ÷. Retten anklaget barnevernet at jobben de gjorde ikke var godt gjennomført. Læreren fikk høyere stilling innenfor barnevernet etter det som skjedde. Dette var den første barnevernssaken som hadde skjedd i kommunen ÷/#.∑*

Far Mekabe: psykologer stilte disse spørsmålene til barnevernet:» det dere gjorde er dere fornøyd med det? Var dette i deres kompetanse?» Retten anklaget barnevernet for å ha gjennomført en sak som ikke beskyttet deres kompetanse. Barnevernet og de andre instansene besatt ikke kompetansen etter vår mening og det viser seg hvor fylkesnemnda anklaget barnevernet for å ha gjennomført en sak som ikke lå i deres kompetanse ÷ . På fransk så sies det» Une fois tu a avoué, tu es moiitié pardonnée», som betyr «med en gang du innrømmer så er du halvveis tilgitt «.*

X Det er veldig vanskelig når man kommer til et land hvor kulturen er eksepsjonelle, en kultur som er annerledes i forhold til din. Språket er veldig vanskelig og kulturen er helt annerledes. Det er min første gang i et slikt land som Norge. Det krever tid, mye tid for å klare seg (hh) /=.

Scenen 6 Oppdragelseskultur

Far Mekabe: Hos oss er vi vant til den oppdragelseskulturen vi har, fordi vi har blitt slått av foreldre. Noen ganger i Afrika når barn ikke går på skolen, så blir de slått. Men de er ikke slik her. Vi har brukt våre måter å gjøre ting på for å lære barna, fordi vi aldri ble forklart hvordan ting gjøres i Norge. Levemåten her er helt annerledes i forhold til hvor vi kommer

ifra. Hos oss blir kvinner og barn slått, mor slår også barn. Jeg ble slått av min far og min mor hvis jeg gjorde en feil/<.*

X Hvis de ser at familier har vanskeligheter, hjelpe dem med det for å klare seg. Vis familien hvordan de skal være her med barn. Når de ser ting som ikke er riktig hjelp foreldrene og barna å komme seg ut av situasjonen. Løsningen er ikke å sende foreldrene i fengsel og barna til forskjellige familier. Hva er det som blir oppnådd ved å gjøre det slikt? Det er veldig vanskelig for meg å forstå det. Hvordan forventer de at jeg skal vite reglene og lovene her bare fordi jeg har kjennskap til lovene og reglene i hjemlandet mitt #/÷ (hh). Hvert land har sine lover og regler som er tilpasset etter landets forhold<.*

X Etter at jeg ble arrestert på grunn av barna, fikk jeg ett år, men brukte åtte måneder i fengsel, og deretter fikk jeg fire måneder i prøvetid. Kona mi fikk 4 måneder fordi hun hadde baby. Etter de fire månedene kom det et brev i posten hvor det stod at “ du blir sendt ut av landet på grunnlag av ditt opphold i fengsel» ÷ (hh). Ok, men hvor er det jeg skal dra?#. Det er menneskelig å feile/ =.*

X Men det er viktig å spørre seg «han har gjort det, hvorfor»? Det er viktig å finne grunnlaget/formålet med handlingen. Det er viktig å spørre» hvorfor». Ja, vi er flyktninger, men først så må man spørre hvorfor vi er flyktninger. Vi kom hit for å få hjelp og for å bygge opp livet igjen. Det er ikke mulig å kaste flyktninger i fengsel og sende barna til et helt annet sted. Det er å destabilisere en familie. Både min kone og barna har sine papirer bortsett meg ÷. <

X I følge internasjonale lover og regler, har Norge lov til å sende meg tilbake uten mine papir og separere meg fra familien min? Jeg har 4 barn og hvordan kan de sende meg tilbake og la resten bli? Jeg har søkt støtte fra FNS hovedkontor i Skandinavia som befinner seg i Stockholm. De ba meg om å skaffe meg en advokat og deretter skal advokaten invitere de i saken.

X Jeg så en far i Frankrike som slo barnet sitt, men han fikk bare bot. Livet hans fortsatte og barnet bor hos han(hh).*

Scene 7 barnevernet

Far Mekabe: Etter min mening har barnevernet noen ganger erfaringen og noen ganger ikke÷. Det er på grunn av mangel på erfaring som førte til alt dette÷/(hh). Under retten spurte jeg barnevernet «hvorfor er dere ikke som hun Super Nanny i England», fordi hun er ei

kvinne som hjelper barna og foreldrene. Ta noen erfaringer fra Super Nanny. Fordi hun er bare en person. Men barnevernet, de bare tar barn og hvis de må sende foreldre i fengsel de gjør det ÷ #(hh).

X Når de tar barna våre fra oss foreldre, tror de at de har løst problemet? Nei, problemet er ikke løst fordi barna er blant mennesker som har en annerledes kultur. På grunn av mangel på foreldre blir noen av barnevernsbarn kriminelle, som for eksempel Breivik. Han vokste hos barnevernet og dårlig. Se hva han gjorde. Noen barn som mangler sine biologiske foreldre, blir kriminelle. Det er ikke noe vi finner på, men dette er ifølge barnetilsynet <. Barnetilsynet sier at på grunn av mangel på foreldre, får barna psykologiske problemer. Fordi noen av foreldrene er i fengsel/#.*

X På grunn av barnevernet våre barn sa» jeg vil ikke være sammen med svarte mennesker, men jeg vil være med hvite mennesker. Jeg liker ikke den afrikanske kulturen, jeg liker den norske kulturen» Han sier at han ikke liker svarte eller afrikanske mennesker, men han selv er mørk, afrikansk. Vi er blitt svarte og han er blitt en norsk. Et av de eldste barna under retten ønsket ikke å snakke med meg, jeg måtte snakke med henne via telefon. Du vet når du gjør fordommer, du blir til slutt fordommene. Hvis du har fordom mot andre, du må betale for det. Hun fikk meg som far til å miste min verdighet ÷ ∑

Mor Mekabe: En dag jeg var på besøk hos noen av de eldste barna mine ønsket de at jeg tok med lillesøsteren deres. Etter besøket så sa de til barnevernet at de så noen arr på lillesøster ÷. Da jeg hørte det, sa jeg til dem at de får aldri se lillesøsteren deres igjen/(hh).∑*

Far Mekabe: Vi har tatt opp saken og har anket en del ganger, sist når vi var i retten. To dommere mente at vi skulle ha mer samvær med barna våre, men den andre mente at vi ikke skulle det. Vi kunne anke hvis vi ønsket det. Men vi ville ikke anke saken igjen (hh). Da barna ble tatt var de eldste rundt 11-12 og de to yngste var rundt 7 eller 8 år gamle. Nå er de eldste rundt 18-19 og de andre er rundt 15-16 (hh)/<.

X Generelt, det å oppdra barn er vanskelig. Det er ikke lett fordi det er du som foreldre som er ansvarlig for å se ditt barn. Du kan se ved å observere « han er flink i matematikk, han andre er flink i det. Han andre jeg vet ikke, men jeg må se hvordan han blir «, du lærer om barnet ditt. Alle barn er ikke like, de er forskjellige <.

X I hjemlandet har foreldre mer ansvar til barna enn i Norge. Pappa har mer ansvar til barna og kone, fordi det er pappa som er sjefen. Pappa er ansvar for hva kone skal gjøre og hva barna skal gjøre, også for å oppdra. Mamma jobber mye i Afrika. Så barna kan gå på skole, hun må vaske barna, fikse klær til barna, gi mat og gjør alt for at barna skal bli bra. I Afrika går du ut for mat og kommer hjem for å gi barna mat. Fordi når barna spiser så bli de glade. Mamma og pappa har mer ansvar i Afrika (hh). Her i Europa her ..i Norge. Det er mer ansvar hos mamma, det er feministisk, et matriark. Det er veldig lite ansvar hos pappa, men er hos mamma. Fordi her er pappa ikke så sterk som mamma. Det er litt forskjell. Jeg sier ikke at foreldre ikke har mye ansvar <.

X Da jeg var i fengsel sa jeg at jeg ble slått som liten når jeg ikke gikk på skolen. Jeg ble slått av pappa eller mamma,» hvorfor vil du ikke gå på skole, vi betale for uniform, bøker og du vil ikke gå. Du skal ikke spise» Noen ganger tenkte jeg at de ikke likte meg, kanskje i framtiden ... de vil at jeg skal bli sterk. Du må lære de tingene du har fått fra dine foreldre. Jeg lærte masse ting, masse ting <.Σ

Mor Mekabe: Det er forskjell. Foreldre har ikke venner, ingenkontakt <. Alle er opptatt med jobben, men i Afrika er det ikke alle som jobber. Det er mange som treffer hverandre. Så det er også vanskelig med språk og kultur, barna begynner å lære nytt språk og ny kultur. Det er litt vanskelig for barna og for oss voksne (hh)/<. =

Scenen 8 Disiplinering.

Mor Mekabe: Foreldre må være strenge med barn, her vi snakke med barn og ikke slå barna. Forklar barna, men hvis barna ikke forstår hva skal du gjør, fordi her du kan ikke slå barn (hh)/<. Det er barna som har masse venner på skole, de snakker med andre barna som ikke vår kultur. Hvis du kommer med barna, hun eller han er ti år og de kanskje si mamma jeg kan vaske, tørke, mamma jeg kan hjelpe, men når de går på skolen, de sier «nei, du er ti år, du skal ikke vaske, du kan ikke ta oppvasker eller mat i søppelen». Det er ikke bare når barna jobber hjem du skal betale her i Norge <, men oss kultur er ikke bra barna tenker på penge/÷. Det blir problem hvis barna tenker på penge, hvis barn ikke har penge i måned, hva skjer? kanskje gjør noe galt, kanskje gå å stjele noe, fordi kanskje hun tenke på å kjøpe smykke*... eller.. masse barna steler i butikken, det er ikke bra bare å betale barna. Men noen ganger foreldre kan si «mamma gi penge, ja hvis jeg har penge jeg gi, men barna må forstå at mamma har ikke penge hverdag». Det er ikke bra barna lære på skolen ikke gjør sånn. Det er oppgave til pappa og mamma. Hvordan skal barna lære å lage, vaske hjemme og kanskje å*

rydde på rommet sitt, hvordan? ÷/*/<. Men på skolen er det oppgave å lage mate. Men hjemme hvis barna gjør de si, «ja, foreldre gjør vold» ÷/#. /Σ

Scenen 9 Barnevernet.

Far Mekabe: Det er som er bra er at barnevernet må forstå kultur, minoritetsbakgrunn, har ikke vestlig bakgrunn. Vi er fra Afrika, fra Midtøsten og fra Asia. Vi er forskjellige, det er andre kultur også vi har komme med vår kultur, men hvis det er noe som er ikke bra mellom familie, det er bra at barnevernet må forstå og hjelp familien, ikke bare kom og ta barna til fosterhjem. Gjør et godt møte, en god service, som den dame, super Nanny. Hun hjelper familier, hjelper foreldre og barna. Det er veldig bra. Men ikke bare komme og tar barn og noen ganger mamma er i fengsel og pappas er i fengsel, det er måte å destabilisere familien ÷/#/<.

Far Mekabe: Barnevern system er imperialism system. Vet du at systemet var før i tiden i Australia. Systemet med å ta barna kommer fra Australia. Det var da de hvite tok barna til aboriginene, slave. Som her, det er blitt modernisert. Her når de tar, tenker de hva de ønsker for barnet og familie? Hva kan de gjør for foreldrene etter å ha tatt barna fra dem? Det er ikke bra å ta barna fra familie til de blir 18 år. De kan gjør slik «vi tar deres barn i fem år og hvis ikke dere forandre dere ikke så beholder vi barnet. Her er det som må til for at dere skal nå den forandringen som er ønskelig før dere kan ta barna tilbake, og hvis vi ser at dere har klart dere ganske fint, så får dere barnet tilbake» <. Σ

Mor Mekabe: Barnevernet kommer hjemme, på skolen, de har møte på skolen tre ganger eller fire ganger i år. Den kontrollen hva ungen har på seg og hvis noen ganger hun er ikke på skolen, de ringe og vil snakke med henne ÷/#.Σ

*Far Mekabe: Det vi foreldre skal gjøre er bare å oppdra barna på en god måte, hvis noe ting skje.. snakke med barna og gi veiledning slik at barna kan bli bra i framtiden. Barna kan bestem, men det er ikke alt barna kan bestem, slik at de kan forstå det er bra og det er ikke bra <.**

X Siden vi kom til Norge, vi visste ingenting, fordi vi kom med vår kultur. Noen ganger jeg kan slå barn, fysisk... straff er ikke bra. Fordi noen ganger det kan skade barn. Det er bra å snakke med barn og gi barna råd. Å skape en god måte å snakke med barn <.

X Barnekonvensjon, FN det er foreldre som har ansvar for barna, men som vi er i den situasjonen. Vi har ikke råd å bestemme, det er barnevernet som bestemmer. Du er

minoritetsbakgrunn, ikke vestlig, det er vanskelig. Jeg vet ikke om det er to lover i Norge (nb), for flyktning, nordmenn eller for de som kommer fra andre land. Jeg vet ikke hvis det er sånn. Fordi jeg synes vi er veldig dårlig forstått, for de forstår ingenting om oss ÷/.*

X De må tenke på vår bakgrunn og vårt barn, fordi barna er vårt, men hvis det er noe som går galt det er bra å hjelpe oss. Men det vil ikke hjelpe oss, bare hjelpe barn ÷/#. De tar barn fra oss. Det skaper problem. Det er ikke sånn at når de tar barna fra oss, problem er ferdig, problem er ikke ferdig. Det skal bli stor problem med barna i framtiden, når de er voksne og de gjør dårlige ting, hva skal de si? >/ =*

?Det som barnevernet kan gjør for minoritetsbakgrunn, det er bra at de må forstå foreldrene som kommer fra land med barn. I den perioden jeg snakker med deg, min barn snakker ikke mitt språk. Men når vi var i Afrika på seminaret de sa, «i periode dere skal til Norge, det som er bra dere må ta inn, andre ting som er ikke bra dere må kaste. Og så ikke glem deres kultur». Nordmenn ikke glem sin kultur. Når vi var i norskopplæring gruppe av nordmenn i Amerika, de lærer barna norsk. Vi lærer sånn på skolen, men hvorfor vi kom med barn vi har vår kultur og dere har deres kultur. To kulturer skaper problem, fordi vi ikke er enig om ting. Andre er enig og andre er ikke enig. Så det er bra å sitte og snakke om hvordan vi kan gjøre at den måte bli bra eller dårlig. Så det er bra å forstå hverandre. Det er bra å jobbe sammen. Men barnevern vil ikke gjøre det samme, det vil ta oss til tingrett, de vil ta oss i fengsel#/#. Det som er veldig dårlig. På grunn av vår barn vi er i fengsel, på grunn av vår barn vi er i retten. Vi forstår ikke ingenting ÷. Vi er komme til Norge fordi, det er penge, nei. Se situasjonen i Syria, Irak og Libya, hvis du kommer der, barna og foreldre er traumatisert på grunn av masse ting som vi har opplevd i hjemlandet.. det trenger tid til å ro oss og se hvordan vi kan stå i egen bein» <//=.*

For det jeg opplevd, jeg ser på barnevernet med dårlig ting, barnevern de gjør dårlig jobb, 80 prosent av barnevern gjør dårlig jobb. De er dårlig til kommunikasjon. Vet ikke hva.. de mangler kompetanse eller ikke. Vet ikke fordi de har dårlig kompetanse eller fordi vi har komme fra andre land #. De diskriminerer oss, jeg vet ... Ikke jeg bare tenker hvorfor de jobber sånn?

Oppsummering

Introduksjon (Scene 1) Deres måte å fortelle historien eller erfaringen sin på er hele tiden i kontekstuellet perspektiv. Noen andre bestemmer om familiens interne-saker, og skolen blir den første aktøren. Motivasjonen av barnas handling var støtte av skolen ifølge mora, “Etter

barna begynte på skolen det var da problemene begynte å komme. Når barna gikk på skolen de fikk beskjed om at de skal ikke gjøre noe husarbeid". Deretter blir barnevernet den andre aktøren. Moren fortellingsmåte, altså hvordan hun forteller vedrørende skolen og at barna, hun starter med hvordan ting ble fra de kom til Norge og til barna begynte på skolen hvor de fikk informasjon og telefonnummer til ulike instanser.

Barnevernet (Scene 2) Hennes valg av språk viser hvordan hun reflekterer misnøye over skolens deltakelse i barnas liv, skolen involveres enda mer når et av barna blir disiplinert og (Scene 2) medfører innblanding av en fremmede – utestående personer som tar saken videre til barnevernet, *“En person kom og banket på døra og da gikk mannen min å åpnet døra. Den personen sa ingenting, han bare gikk rett opp for å se hva ungen holdte på med. Jeg og mannen min gikk opp for å se hva som skjedde. Vi så at ungen hang på vindu i 3 etasje. Så vi spurte ungen» hvorfor gjør du sånn», så sa ungen at «det var eldste søster som sa jeg kunne gjøre sånn» */÷. Han personen gikk til kommunen og sa det som hadde skjedd.*

Kontaktpersonen vår på den tiden kontaktet barnevernet og så kom barnevernet på besøk hos oss” Forslaget som mor fikk av barnevernet til familien vedrørende situasjonen ifølge dem blei ikke holdt. Barnevert hadde ikke holdt det de hadde lovet, prosessen begynte å påvirke ungene deres, men på hvilken måte? Forslaget som gjaldt barna skulle gjelde hos noen familier,” dette ble ikke gjennomført, eller var det slik at kanskje foreldrene var skeptiske og dette påvirket hvordan barnevernet valgte å håndtere situasjonen. Når foreldrene sier at barnevernet ikke respekterte det de sa, “Barnevernet forslå at barna kunne gå hos andre familie, men måten det skulle gjøres ble ikke gjennomført. Barnevernet kom aldri for å hente barna for å ta dem til de aktuelle familiene”, Mor. Så kan det anses som at barnevernet her blir tatt for å være de som lover ting uten å holde dem.

Gravidet (Scene 3) Det neste mor følte seg presset til å gjennomføre en handling som hun ikke ville og står mot kontaktpersonen, og beholder barnet allikevel, *«Jeg ble gravid med siste jente og kontaktpersonen min forslo at jeg skulle ta abort, for den tiden jeg gikk på skolen, jeg nekte jeg. Jeg var uenig med kontaktperson min og sa å ta abort er det samme som å drepe et menneske”, Mor. Ved å beholde barnet medførte til at de andre barna måtte delta,” i husarbeid som hun som mor i huset ikke kunne gjennomføre lengere, “Så jeg ønsket litt hjelp fra barna, fra de eldste som var eldre. Et av eldste barna likte ikke å ta oppvasken hjemme. Så hver gang de gikk på skolen, hun fortalte om alt mulig til helsesøster og alt som foregikk hjemme som plaget henne”. Dette medfører misnøye hos barna og det blir tatt med videre til skolen hvor ting blir eskalert når far disiplinere ungene sine ved bruk av vold. Da tar helsesøsteren saken*

videre. Moren kritiserer den utydelige rolleblandinga mellom lærer og barnevernsarbeider (**Scene 3**), *“Språklæren begynte å jobbe i barnevernet. Vi visste ikke at læren hadde begynte å jobbe i barnevernet, for vi trodde hele tiden at hun var lære. Hun pleide å komme hos oss og vi så på henne som en lære og tenkte at hun besøkte oss fordi våre barna var hennes elev”*.

Det er slik hun oppfatter ting og det er hennes historie. Etter fødselen kommer helsesøster for å hjelpe til på grunn av sykdom, denne helsesøsteren skulle sjekke barnet, etterpå ble helsesøsteren endel av barnevernet, misforståelse og tydeliggjøring av rollene om at fagpersoner skal meldes til barnevernet om de ser noe ved barnet eller familie som farlig for barnets oppvekst.

Politi og barnevernet (Scene 4) Etter arrestasjonen under avhøret sier hun ja til alt, inn i rollen som syk, en rolle som er vanskelig å benekte. Vedkjente alt hun ble spurt under avhøret selv som om det var feil > offer, *“Jeg var så sliten og trøtt den dagen og hadde ikke spiste noe i løpet av dagen. Så jeg sa ja til alt som politiet nevnte. Alle skyld lå på min mann, men jeg sa til slutt at jeg og var en del av slåingen for å ta litt av skyld. Men det var ikke helt sant (hh)/>”*. Samtidig som hun anerkjenner andre faktor som var grunnen til hvor de er i dag, *“Det var mye konflikt blant ungene, fordi de som var eldre fikk en del verbale beskjed, vår eldste begynte å slå de minste, fordi de mente at vi var mer glad i de minste enn dem. En av barna var veldig flink til å gjøre lekse i forhold til de andre. Det var en tid hvor noen av de eldste ikke kunne alfabetet. Da foreslo faren deres om at han som var flink, skulle hjelpe de andre, de eldste. De så på det som respektløse, fordi han var yngre enn dem”*. Barna hadde små konflikter, dette startet når et av yngste barna blir bed om å hjelpe de eldste barna med lekser. Det blir ansett som mangel på respekt fra de andre barna. Alder som er kjent markør for posisjon i hierarkisk ordnede familier, dvs. en degradering av de eldre barna foran de som er yngre, tap av ansikt og rang. Rådet typisk norsk det gjøres i norske skoler der kunnskap har rang over alder = konstruerer for som «norsk» snill/omsorgsfull. Men det er fars gode råd som lager konflikt, kanskje det er dette han hører «ikke vår skyld». To forskjellige svar i medisinske svaret, de påkaller autoritetenes uforenlige versjoner av hva som skjedde, så selv om de ikke er enig om at de er voldelige - svekker voldhistoriens troverdighet dvs. dette er deres versjon av hva som foregikk som blir en måte å vise at de blir frustrerte.

Samarbeid “skuespill” og kompetanse (Scene 5) *“Etter min mening så samarbeider alle sammen*, fastlegen vår, læreren og barnevernet. Det var en slags skuespill mot oss* og hvor det vi sa til dem ble ikke vektlagt*. Det hørte ikke på hva vi hadde å si” ÷/#/**, Far Mekabe forteller at de var flere mot dem, en slags samarbeid mellom alle instanser som deltok i saken.

Det han referer til som en «skuespill» og med at læreren fikk en større stilling senere økte «dem mot oss» tankegangen. Et skuespill og en historie de selv ble marginalisert i, det var de andre som spilte hovedrollene og de var ikke en gang enige seg imellom> de selv som ofre for et spill? (Scene 5) Far Mekabe: *“psykologen stilte disse spørsmålene til barnevernet» det dere gjorde er dere fornøyd med et? var dette i deres kompetanse?» Retten anklagde barnevernet for å ha gjennomført en sak som ikke beskyttet deres kompetanse. Barnevernet og de andre instansene besatt ikke kompetansen etter vår mening og det viser seg hvor fylkesnemnda anklagde barnevert for å ha gjennomført en sak som ikke lå i deres kompetanse ÷ “. Dette styrkes ved hjelp av hva andre fagpersoner i salen sier ved å sette spørsmålstegn til hvordan barnevernet håndterte situasjonen og dette styrker hans påstand om at barnevernet og andre involverte instanser ikke besatt kompetansen som var nødvendig for saken. Samtidig som barnevernet også kan innrømme de også er kapabel til feil også, slik som han og kone hadde gjort og barnevernets mangel på kompetanse og kulturkompetanse har en avgjørende betydning i saken.*

Oppdragelses-kulturen (Scene 6) Far Mekabe bruker kulturen som en forklaring på deres handlinger i forhold til hva som er forventet i Norge. *“Hos oss er vi vant til den oppdragelseskulturen vi har, fordi vi har blitt slått av foreldre. Noen ganger i Afrika når barn ikke gå på skolen, så bli de slått. Men de er ikke slik her. Vi har brukt våre måter å gjøre ting på og lære barna, fordi vi aldri ble forklart* hvordan ting gjøres i Norge. Leve måten her er helt annerledes i forhold til hvor vi kommer ifra. Hos oss kvinner og barn blir slått, mor slår barn. Jeg ble slått av min far og min mor hvis jeg gjorde en feil*”.* Deretter legger han til at den oppdragelse han fikk under barndommen, førte til at han kritiserer mangelen på kunnskapsoverføring og kritikk av sanksjonene – andres feil? Han ramser hva barnevernet kan gjøre i slike situasjoner, *“ Hvis de ser at familie har vanskeligheter, hjelp dem med det og å klare seg. Vis familien hvordan de skal være her med barn. Når de ser ting som er ikke riktig hjelp foreldrene og barna å komme seg ut av situasjonen. Løsningen er ikke å sende foreldrene i fengsel og barna til forskjellige familier, hva er det som blir oppnådd ved å gjøre det slikt. Det er veldig vanskelig for meg å forstå det. Hvordan forventer de at jeg skal vite reglene og lover her bare fordi jeg har kjennskap til lovet og regler i hjemlandet mitt #/÷ (hh)”. Og at løsningen på problemet er ikke å sende foreldrene i fengsel, og han understreker og tydeliggjøre umuligheten for mennesker å gjøre feil, for det er menneskelig å gjøre feil. Han påpeker seg selv som resurssterk med gode kontakter, *“Jeg har søkt støtte fra FNS**

ovedkontor i Skandinavia som befinner seg i Stockholm. De ba meg om å skaffe meg en advokat og deretter skal advokaten invitere de i” saken”.

Barnevernet og Supernanny (Scene 7) Samtidig som han påkaller sin egen kultu, hvor det handler om hierarki i afrikansk familien, (hvor vi kommer fra) og også at han selv ble slått, “*Da jeg var i fengsel jeg sa at da jeg var liten jeg ble slått, når jeg ikke går på skolen jeg ble slått av pappa eller mamma, «hvorfor vil du ikke gå på skole, vi betale for uniform, bøker og du vil ikke gå. Du skal ikke spis» Noen ganger jeg tenkte kanskje de liker ikke meg, kanskje framtiden ... de vil at jeg skal bli sterk. Du må lære de tingene de har fått fra dine foreldre, jeg lærte masse ting, masse ting “ (Scene 7).* Det er også viktig ifølge han å ha fokus på formålet til en handling for å kunne forstå dens utkomst, altså stille «hvorfor». Men han føler at barnevernet har destabiliserer familien hans, iser til en kjent TV-serie om hvordan en Super-Nanny får styr på familier (UK og US), “*Under retten spurte jeg barnevernet «hvorfor er dere ikke som hun Super Nanny i England», fordi hun er ei kvinne som hjelper barna og foreldrene. Ta noen erfaringer fra Super Nanny. Fordi hun er bare en person. Men barnevernet, de bare tar barn og hvis de må sende foreldre i fengsel de gjør det ÷ #(hh).”, Far Mekabe (Scene 7).* Ved at en Nanny faktisk går inn i og bruker tid sammen med familien. Super Nanny som klar og tydelig, men barnevernet som utydelig. Refleksjon over barnevernets kompetanse og mulighet til å lære fra andre fagpersoner som Super Nanny, for at de skal kunne gjør en bra jobb, og ikke bare ta barna fra foreldrene. Dvs. at forskjell på å si hva man skal/ikke skal gjøre og å vise hvordan man skal handle når situasjoner oppstår. Det er dette etnometodologer kaller «naturlige data» dvs. at man teiper eller filmer ting når de skjer og så kan man faktisk spille av og vise de det gjelder akkurat hva det er man mener. Hvis barnevernet bare forteller hva de skal/ikke skal gjøre, så må jo også dette tolkes av familiene og når de som lytter kommer fra en annen kultur kan det da bli vanskelig/uklart. Han påkaller deretter Brevik (**Scene 7**), “*Når de tar barna våre fra oss,.. foreldre.. tror de at de har løst problemet? Nei, problem er ikke løst, fordi barna er blant mennesker som har en annerledes kultur. På Grunn av mangel på foreldrene, noen av barnevernsbarn blir kriminelle, for eksempel Breivik. Han vokste hos barnevernet og dårlig. Se hva han gjorde. Noen barn som mangler sin biologiske foreldre, blir kriminelle. Det er ikke noe vi finner på, men det er ifølge barnetilsynet <. Barnetilsynet sier på grunn av mangel på foreldre, barna får psykologisk problemer. Fordi noen av foreldrene er i fengsel. **” far Mekabe (**Scene 7**), og koble til norsk barneverns problemer, kan vi se som en måte han forteller for å få den som lytter på sin side – bevisst eller ikke – alle nordmenn avskyr Brevik så der er vi enige. Han mener at barnevernets

måte å løse problemet på fører til at barna blir kriminelle, med dette angir han Brevik som et eksempel. Han drar tilbake til hvor han snakker om «Dem mot oss» påstanden, hvor han legger til grunn for hvordan deres barnas oppføres er mot dem nå, *“På grunn av barnevernet våre barn sa» jeg vil ikke være sammen med svarte mennesker, men jeg vil være med hvite mennesker. Jeg liker ikke afrikanske kulturen, jeg liker den norske kulturen» Han sier at han ikke liker svarte eller afrikanske mennesker, men han selv er mørk, afrikansk. Vi er blitt svarte og han er blitt en norsk.”* (Scene 7) Barna viser tegn på å favorisere den norske kulturen enn det Afrikanske. Avstanden mellom dem og barna har blitt større hvor hans rolle som far har blitt mindre, nesten ikke eksisterende. Det viser til å være en kolonihistorie som samfunnet prøver å ta avstand fra og som han gir tegn på at det som skjer med han og hans familie. Og dem som er koloniherskeren i dette tilfelle, er barnevernet. Han som far imøtekommer barnas ønsker, men blir igjen »straffet», mor føler at barnevernet bruker andre søsken til å overvåke foreldrene, *“En dag jeg var på besøk på besøk til noen av eldste barna mine, de ønsket at jeg tar med lille søster deres. Etter besøket så sa de til barnevernet at de så noen arr på lille søster. Da jeg hørte det, jeg sa til dem at de får aldri se lille søster deres igjen”,* (Scene 6) Far sier det er vanskelig å oppdra barn generelt, uten å ta hensyn til kulturelle elementer, samtidig som han gir på en måte råd til andre utfra egen erfaring. Også han lager skiller mellom Norge og hjemlandet i forhold til kulturelle overføringer og (Scene 7) vendepunktet i livet der mors og fars rolle byttes om, *“I hjemlandet har foreldre mer ansvar til barna enn i Norge. Pappa har mer ansvar til barna og kone, fordi det er pappa som er sjefen, pappa er ansvar for hva kone skal gjøre og hva barna skal gjøre, også for å oppdra. Mamma også jobber mye i Afrika. Så barna gå på skole, hun må vaske barna, klær til barna, gi mat og gjør alt for at barna skal bli bra. I Afrika går du ut får mat og kommer hjem og gi barna mat. Fordi når barna spise så bli de glad. Mamma og pappa har mer ansvar i Afrika. Her i Europa her i Norge. Det er mer ansvar hos mamma, det er feministisk, matriark. Det er veldig lite ansvar hos pappa, men er hos mamma. Fordi her er pappa ikke så sterk som mamma»* (Scene 7). Ansvarsnivået til både mor og far er annerledes, noen ifølge far grunnlaget for et samfunn som er feministisk som den norske. Dette synliggjør også mor, hvor hun påpeker fra tilhørighet til isolasjon (Scene7); *“Det er forskjell, foreldre du har ikke venner, noen kontakt <. Alle er opptatt med jobben, men i Afrika er det ikke alle som jobber. Det er mange vi treffer hverandre. Så det er også vanskelig med språk og kultur, barna begynn å lære nytt språk og nytt kultur. Det er litt vanskelig for barna og for oss voksen».* Kan tydeligvis ha en stor betydning dersom foreldre er omgitt av mennesker som har mye kunnskap om hvordan ting gjøres i Norge med forklaring og demonstrasjoner.

Disiplinering (Scene 8) Mor Mekabe, *“Foreldre må være strenge med barn, her vi snakke med barn og ikke slå barna. Forklar barna, men hvis barna ikke forstår hva skal du gjør, fordi her du kan ikke slå barn.”* Frustrasjonen om at mor har mistet posisjon ved å bruke elementer der det er mye enighet om på tvers av kultur som forbruk hos barn, penge mas, *“Det er ikke bare når barna jobber hjem du skal betale her i Norge <, men oss kultur er ikke bra barna tenker på penge*. Det blir problem hvis barna tenker på penge, hvis barn ikke har penge i måned, hva skjer? kanskje gjør noe galt, kanskje gå å stjele noe, fordi kanskje hun tenke på å kjøpe smykke.*. eller.. masse barna steler i butikken, det er ikke bra bare å betale barna. Men noen ganger foreldre kan si «mamma gi penge, ja hvis jeg har penge jeg gi*, men barna må forstå at mamma har ikke penge hverdag”* selv når mor ikke har noe å gi, om at barn ikke lærer husarbeid som hun som mor jo vil lære dem en ansvarlig forelder, *“Hvordan skal barna lære å lage, vaske hjemme og kanskje å rydde på rommet sitt, hvordan? * Men på skolen er det oppgave å lage mate. Men hjemme hvis barna gjør de si, «ja, foreldre gjør vold»÷/#”*.

Barnevernet og forventning (Scene 9) Barnevernet må vise forståelse fra kulturelle aspekter, hjelp, forståelse og ikke destabilisere familier og diskriminering, *“Det som barnevernet kan gjør for minoritetsbakgrunn, det er bra at de må forstå foreldrene som kommer fra land med barn. De diskriminerer oss, jeg vet ... Ikke jeg bare tenker hvorfor de jobber sånn?”*, Far Mekabe. Dette får barnevernet til å se ut som et imperialistisk system og dette kobles til aboriginene i Australia og historien deres, *“Barnevern system er imperialisme system. Vet du at systemet var før i tiden i Australia.”*, Far Mekabe. Han drar tilbake og påpeker at barnevernet ikke trenger å ha et slikt bilde, men gjennom å samarbeide kan man møte måter hvor man kan skape fred og harmoni blant barnevernet og foreldre. Liknende problematikk som neste foreldre, Delores møter i hennes opplevelse av oppdragelsen og barnevernet.

4.1.2 Delore’s historien

Maria: Kan du fortelle litt om din erfaring?

Scene 1: Introduksjon

Delores: Min erfaring i Norge er at, det var mitt første møte med barnevernet. Det skjedde i 2003 første gang jeg ble kjent med dem. De hadde en bekymringsmelding om at noe foregikk hos meg. Det var da de begynte å undersøke. Så jeg vet ikke hvordan de fikk meldingen. Da bestemte de seg for å være en del av meg, de var ofte på besøk. Men jeg har ikke en konkret eller ordentlig dokumentasjon som forklarte at «Dette er grunnen eller hvorfor»,#. Meldingen

*de fikk var meldinger som var irrelevant og når jeg sier irrelevant er for eksempel barnet går på skolen med mat og maten barnet har med seg er i likhet med den norske maten.. «du må smører smøret i brødet, osv». Bare små bagateller.>/**

*Ikke slå barnet, mishandle barn eller ydmyke barn, men bare på grunn av bagateller som hvordan smører maten, #.**

Scene 2 Saken

I min sak, så var det mat og klær, men vet ikke om andre saker. Alle har sin sak. Når jeg flyttet til Bergen i 2007, og barnevernet i Bergen viste ikke noe om meg. Men det var barnevernet i Kristiansand som blandet barnevernet i Bergen. Jeg vet ikke hva samtalen mellom dem var om, men barnevernet i Bergen tok kontakt med meg. Når de tok kontakt jeg viste deres mål med det, så det første de gjorde når de kom, husete tok kontakt med skolen. Og de begynte å ta nøds besøk hjemme hos meg. Jeg husker da de kom, de sa til meg min sønn hadde ikke på seg jakke inni i huset. Det er en av paragrafene som gjør at de tar sånne besøk. En dag datter mi var på vei fra en klubb for barn kvelden, hun var på vei hjemme så begynte en mann fra barnevernet løpet etter henne. Da tok vi en haster tog tilbake til..... Da vi kom til, tok barnevernet ikontakt med barnevernet iog politiet./<*

En morgen, nesten klokke ni, i løpet av den tiden var minste datter på skolen. Dagen skulle sønnen min på kino med skolen, men kinoen begynte ikke før ti, så han var på rommet menes han ventet til klokke var blitt to. Jeg husker de var 9 personer som kom inn i huset og tok med seg barnet. Jeg husket han ikke ønsket å dra, men de tvang han. Men det var ingen kamera eller grunn som vil bevise det som hadde skjedd. Så de tok gutten ved tvang, så jente var på skolen, de tok også henne direkte til Bergen. Det tok nesten seks måneder, vi gikk fra retten til retten til de brakt dem hit i..... Etter det.det var umulig for at man skulle kunne vinne saken, det er umulig, uansett om du kan skrive, du har selvtilliten, men når retten har rettferdiggjort, det er ingenting du kan gjøre. Advokaten, barnevernet og retten og du alene. Dommeren var snill og sa at barna kan bo i samme familie og samme by, men når jeg snakket med barnevernet de sa «ja, dommeren har rettferdiggjort saken, vi har vår egen beslutninger i tillegg til det. Så det er derfor de kan ikke bo i samme familie.»# . =

Scene 3 Nå

Men opp til nå, det finnes ikke en sterk grunn som rettferdiggjør overtakelsen av omsorgen #. Etter internasjonale lover, jeg har aldri mishandlet barnet, slå barn eller kriminaliserte barnet. Jeg gjorde alt som barnet behøvde i min makt. Jeg vet ikke, til og med psykologen sa

til dem «det er ikke noen grunn til å ta barna fra henne» Dette er hvordan saken gikk. Det var veldig, veldig vanskelig. <

Opp til nå kontaktet med barna er minimal og de snakker ikke språket lenger. Dommer sa at dem måtte fortsette med å lære barna deres kultur og identitet, men jeg føler at de mister alt dette. Hvem er det jeg skulle hevde saken til?</(hh)/ *

Scene 4 Smerte

Det var veldig smertefull (hh), (om smerte) til og med du som foreldre... din dimensjon forandrer seg, du mister konsentrasjonen, du er stresse og dine daglige aktiviteter er ikke det samme. Din måte å tenke eller bevegelse forandre seg hele tiden. Fordi det er en ting du ikke forstår helt#/* . De tror ikke på deg... de tror på anstrengelse du har gitt til dine barn, men de tror på seg selv. De tror ikke på andre ideer eller verdier, men tror bare på seg selv. Hvis man tror på andre ideer eller verdier kommer man til en bedre løsning. Men de bare konkluderer og de ser bare på deres konklusjon. De ser ikke på etter-effekten, så det er veldig, veldig smertefull.> /*/=

Scene 5 Barnevernet

Hvis barnevernet kunne komme inn i livet ditt og gi deg instruksjoner, utdanne deg og gi bedre løsninger. Bygger framtiden din og din barns framtid. Foreldrene vil lære mer og de vil videresende budskapet til andre foreldre, om at det er ikke slik barnevernet jobb. Men slik jobber de. Jeg fikk ikke den opplevelsen under min sak. Men deres først formål må rekonstruere livet ditt, utdanne deg med barn, tilpasningen og hvordan barn vokser opp i Norge og formulere deg og du være et eksempel/rollemodell for andre foreldre. Slik god rykte spres om barnevernet og mennesker vil snakke å få hjelp fra barnevernet. Men det er ingen utdanning, informasjon, veiledning, de ønsker bare å bli ferdig med */<

Alle kommer med sine meninger om en sak, «kanskje det skal være sånn, kanskje det skal være sånn». De kommer med fantasier om at ting skal være sånn eller sånn, og sitter seg ned og konkludere og skriver. Det er teamarbeid. Men hvis de kommer til deg som en venn, familie.=

Scene 6 Jeg

Jeg er ikke en kriminell, en prostitutt, jeg er en lovlig borger. Jeg har ikke kriminalisert barnet, mishandlet barnet, bare på grunn av barnet kommer med mat og jeans. oki, de kan si « hun dame er ikke ei ren dame, barna hennes har på seg skitne klær, barna hennes spiser

ikke norsk mat», kom barnevern, kom med alle deres verktøy og utdannelse, kom med forskjellig klær for forskjellige årstid. Utdanne kvinnen, si til kvinnen slik «i Norge disse er klær som blir brukt i desember, i sommer og disse er klær som blir bruk,» og deretter si dere «dette er næringene barna skal ha og sørg for at barna får det hver morgen». Hvis de hadde kommet med deres utdannelse og ideer ting hadde blitt bedre, men det er omvendt. Ja, når de tar barna bort fra foreldrene, hva er foreldrene? </ =

“Maria” Føler du at barnevernet har misforstått deg?

Ja, det er det jeg sier. Jeg sa barnevernet de tror ikke på deg, de tror på seg selv, de tror ikke på andre ideer, men bare på deres ideer. De vil ikke en gang høre din del av saken. Så hvis ikke noen ikke tror på deg, de vil ikke forstå deg. Deres felles mål er å ta barn vekk og det er et teamarbeid. Det er ingen som sier til deg at «det er slik vi ønsker at du skal gjør det». Jeg føler ikke at de er dårlige mennesker, de har barn og familier hjemme. Men jobbens formål er det de gjør. </ =

Scene 7 Barna i Afrika og her

Barna i Afrika og foreldrene deres, de konsentrer seg på alt foreldrene og respektere foreldrene. De virkelig hører på foreldrene og hva foreldre ønsker å si til dem og de følger alle instruksjoner. Men her er at barnet er ut 24 timer og kommer bare hjem i 2 eller 3 timer som barna bruker med foreldrene. Fordi barna drar på skole på morgenen og kommer hjem etter det. Barnet er påvirket av miljøet og venner rundt de og disse innvirkningene har en betydning i forhold til barnets oppvekst her. Miljøet rundt barnet er mer teknisk, teknologisk, til og med noen barn når de tar iPad og de leker med den og når du prøver å bed dem om å legge den vekk litt, de blir sinne. Noen ganger måten de snakker til har stor innvirkningen på deg, som foreldre-. Man kan ikke klandre barnet, det er miljøet det barnet befinner seg i. I Afrika hvis naboen din ser barnet ditt gjør noe feil, de retter det barnet med en gang, atferd og etikett. Så når du ikke er til stede, naboen din bidra til med i oppdragelsen og hjelpe barnet til å få god atferd og etikett. Men her i Norge hvem sitt barn du ser i gate som du kan si stopp det der. Det er veldig stor forskjell. */ </ =

Maria: Har den norske oppdragelsen påvirket din måte å oppdra? Nei, det har ikke påvirket den, men det er måten ting blir gjort i systemet. I det norske systemet... barnet kan gjøre hva de vil. Hvis det la barna gjør hva som helst, du kan bruke din kunnskap til å stoppe det. Men hvis barnet er et sinn barn og det barnet går til læreren å fortelle hva som skjer hjemme, så vil læreren kanskje tenke at barnet er ulykkelig., deprimert og har ikke det bra med

foreldrene. Så melder den læreren saken videre, men hvis den personen som tenker seg, «kanskje jeg skal undersøke det nærmere». </ *

Snakk med foreldre til barnet og hjelpe foreldrene for å vise barnet at oppførselen eller atferden det barnet har er ikke bra. Hvorfor skal du ha mer tro på barnet enn foreldrene? Tror du ikke at foreldre ikke er glad i det barnet? Foreldrene elsker barnet mer enn deg. Du vil aldri elske det barnet, du gjør jobben din. Jeg vil ikke la barnet mitt lyve til meg og det er ikke bra for deg heller å støtte det barnet når du vet at det barnet lyver til deg også. Jeg som foreldre vil miste makten som foreldre. */ </=

Maria: Hva er positive og negativ siden ved norsk og afrikansk oppdragelse?

Alle har både gode og dårlige sider. Det gode side ved den norske oppdragelsen er skolen, du får støtte og penge til å oppdra barnet. Dårlig delen ved det er at barnevernet kommer innen systemet det er ingen form for undersøkelser, hjelp som vil styrke relasjonen mellom foreldrene og systemet. At barna kan fortsatt med foreldrene. Det dårligst å ta barnet vekk fra foreldrene. I Afrika det gode delen av oppdragelsen er vi hjelper barnet å få gode etikett og hvordan livet kan bli bedre. Men når det kommer til utdanning, så mislykket vi, fordi vi ikke har så mye penge til å støtte barnet utdanning. Men når det gjelder å oppdra barnet til bra oppdragelse og oppførsel så hjelper foreldrene, familien og naboene. </=/*

Scene 8 samarbeid og forventning

?Når de ser foreldrene, de skal veilede og utdanne foreldrene. Deres formål må være å skape en bedre relasjon mellom foreldrene og dem og utdanne foreldrene for barnet. Og at barnet må fortsatt bo med foreldrene. Fra nå det jeg tenker ... ja i noen saker de må ta barnet, men det er avhengig av familiens bakgrunn, rusmisbruker, har mentale problemer? Da kan de tenke at det passer ikke å ha barnet hjemme >.

I følge internasjonale lover, skal barnet bo hos familie med samme kultur bakgrunn, men ikke med foreldre. Sånn at barnet ikke mister ære (dignity) og identitet. Hvis det barnet er et afrikansk barn, finn et afrikansk hjem og plassere det barnet i det afrikanske hjem. Så hun kan fortsatt ha henne identitet, kultur og ha fortsatt kjennskap til hvem hun eller han er. Hun eller han skal fortsatt ha språket sitt og hvis barnevernet jobber slik. I min tilfelle de skulle veilede meg og vise meg hvordan jeg skulle gjøre ting annerledes. De skulle ha hatt møte med meg, det var det jeg forventer fra dem. Ondskap delen av det at relasjonene mellom deg og barnet

ditt reduseres, fordi du ikke ser barnet ÷/ <. Relasjonen reduserer og fordi barnet og foreldrene er lang fra hverandre ÷/*/<.*

Jeg ønsker at barnevernet skal endre sin måte å gjøre ting på, de har rett til å sørge for at barnet lever i en bra tilstand eller forhold og det er deres jobb. Men prosessen er det jeg er redd for, jeg tror hvis barnevernet endrer deres måte å ta barnet på, alle vil se barnevernet beste side. De er ikke dårlige mennesker, men det er komplisert. Jeg håper ting vil endre seg. Barnevernets formål må være at barna og foreldrene skal bo sammen og de skal komme å hjelpe foreldrene. De kan se på saken, det er forskjellige måter å hjelpe og assistere, å assistere er å hjelpe foreldrene. Å veilede foreldrene og utdanne foreldrene. Foreldrene må være en del av hjelpprosessen sammen med barna <.

Oppsummering

Introduksjon (Scene 1) Introduksjon med presentasjon av hennes opplevelse med barneoppdragelse og ikke minst hennes møte med barnevernet. Her viser hun hvordan hennes forhold til barnevernet begynte “*De hadde en bekymringsmelding om at noe foregikk hos meg. Det var da de begynte å undersøke. Så jeg vet ikke hvordan de fikk meldingen*”. Deretter påpeker hun at det som var årsaken til besøk fra barnevernet var bare om bagateller og noen som at hun slå barn for eksempel. Ifølge henne så fikk hun aldri noen konkret svar på hvorfor barnevernet kom hos henne, ikke noen form for dokumentasjon, “*Men jeg har ikke en konkret eller ordentlig dokumentasjon som forklarte at «Dette er grunnen eller hvorfor» #. Meldingen de fikk var meldinger som var irrelevant og når jeg sier irrelevant er for eksempel barnet går på skolen med mat og maten barnet har med seg er i likhet med den norske maten.. «du må smører smøret i brødet, osv». Bare små bagateller >/*.* Ikke slå barnet, mishandle barn eller ydmyke barn, men bare på grunn av bagateller som hvordan smører maten #/*”.

Saken (Scene 2) hennes var på grunn av helt dagligdagse som skolematen, som hun tidligere nevnte. Noe som var irrelevant etter hennes mening. En fortelling om at allestedsnærværende barnevern som følger med deg” *I min sak, så var det mat og klær, men vet ikke om andre saker. Alle har sin sak. Når jeg flyttet til Bergen i 2007, og barnevernet i Bergen viste ikke noe om meg. Men det var barnevernet i Kristiansand som blandet barnevernet i Bergen. Jeg vet ikke hva samtalen mellom dem var om, men barnevernet i Bergen tok kontakt med meg. Når de tok kontakt jeg viste deres mål med det, så det første de gjorde når de kom, husete tok kontakt med skolen. Og de begynte å ta nøds besøk hjemme hos meg.”. Hun påkaller emosjoner og at barnevernet bryter advokatenes løfte, “*Det tok nesten seks måneder,**

vi gikk fra retten til retten til de brakt dem hit i Kristiansand. Etter det.. det var umulig for at man skulle kunne vinne saken, det er umulig, uansett om du kan skrive, du har selvtilliten, men når retten har rettferdiggjort, det er ingenting du kan gjøre. Advokaten, barnevernet og retten og du alene. Dommeren var snill og sa at barna kan bo i samme familie og samme by, men når jeg snakket med barnevernet de sa « ja, dommeren har rettferdiggjort saken, vi har vår egen beslutninger i tillegg til det. Så det er derfor de kan ikke bo i samme familie.»# /=" noe som å reflekterte tilbake til samme situasjonen som Mekabe paret befant seg i, «De mot OSS».

Nå (Scene 3) sitter hun uten forståelse for overtakelse av omsorgen av barna og veier hennes tilfelle med hva internasjonale lover sier, *“Men opp til nå, det finnes ikke en sterk grunn som rettferdiggjør overtakelsen av omsorgen #. Etter internasjonale lover, jeg har aldri mishandlet barnet, slå barn eller kriminaliserte barnet. Jeg gjorde alt som barnet behøvde i min makt. Jeg vet ikke, til og med psykologen sa til dem « det er ikke noen grunn til å ta barna fra henne ”.* Følelsen av kulturell oppsplitting og kulturell avlæring.

Smerte (Scene 4) hevder at slike saker endrer person og dens dimensjoner, alt fra konsentrasjon, stress og til hvordan personens hverdag blir *“Det var veldig smertefull (hh), (om smerte) til og med du som foreldre... din dimensjon forandrer seg, du mister konsentrasjonen, du er stresse og dine daglige aktiviteter er ikke det samme. Din måte å tenke eller bevegelse forandre seg hele tiden. Fordi det er en ting du ikke forstår helt#/*.* De tror ikke på deg... de tror på anstrengelse du har gitt til dine barn, men de tror på seg selv. De tror ikke på andre ideer eller verdier, men tror bare på seg selv÷. Hvis man tror på andre ideer eller verdier kommer man til en bedre løsning. Men de bare konkluderer og de ser bare på deres konklusjon */#”, og dette resulterer med at person får psykisk problemer ifølge henne. Dette er på grunn av at barnevernet som et system velger å tro bare på egne verdier og ikke andres.

Barnevernet (scene 5): hun ønsket at barnevernet hadde gitt henne instruksjer, utdannet, veiledet, informert henne og gitt henne bedre løsning på problemet, *“Hvis barnevernet kunne komme inn i livet ditt og gi deg instruksjoner, utdanne deg og gi bedre løsninger. Bygger framtiden din og din barns framtid. Foreldrene vil lære mer og de vil videresende budskapet til andre foreldre, om at det er ikke slik barnevernet jobb. Men slik jobber de. Jeg fikk ikke den opplevelsen under min sak. Men deres først formål må rekonstruere livet ditt, utdanne deg med barn, tilpasningen og hvordan barn vokser opp i Norge og formulere deg og du være*

et eksempel/rollemodell for andre foreldre". Bygge en rollemodell for andre foreldre som har et annet syn om på barnevernet. Men barnevernet valgte heller et samarbeid hvor hun som foreldre var ekskludert, "Alle kommer med sine meninger om en sak, «kanskje det skal være sånn, kanskje det skal være sånn». De kommer med fantasier om at ting skal være sånn eller sånn, og sitter seg ned og konkludere og skriver. Det er samarbeid. Men hvis de kommer til deg som en venn, familie =". Istedenfor at de kom til henne som familie eller venn.

Jeg (Scene 6) under hele fortelling så påpeker hun hennes posisjon i fortellingen/saken. Hennes posisjon som mor og person i denne situasjon og hva hun ikke som hadde vært en god grunn til overtakelsen av omsorgen "Jeg er ikke en kriminell, en prostitutt, jeg er en lovlig borger. Jeg har ikke kriminalisert barnet, mishandlet barnet, bare på grunn av barnet kommer med mat og jeans ÷/(hh)". Hennes beskrivelse av posisjonen hun har er noe som anses som positivt av samfunnet, men i samme samfunn hvor det befinner et system som ikke gjør ting som det skal.

Barnevernet (Scene 7) hun understreker at det er ikke menneskene som jobber der som har skylden, men det er systemet. Fordi disse menneskene følger bare reglene som systemet har satt for seg, "Jeg føler ikke at de er dårlige mennesker, de har barn og familier hjemme. Men jobbets formål er det de gjør. </=" (Scene 7) Dette fører til reduksjon av foreldre myndighet. Sammenlikning av hvordan oppdragelsen her i Norge og i Afrika.

Norsk	Afrika
Naboer, lærer og barnevernet	Foreldre
Barnet	Naboen
Foreldre	Barnet

Foreldre er de som har ansvaret for barnet og naboen samarbeider med foreldrene og er en slags med-foreldre når foreldre til barnet ikke er til stede. Barnet er underordnet i dette systemet, mens det er omvendt i den norske oppdragelsen. Mens i Norge Naboer/lærer og barnevernet har høyest myndighet og det største ansvaret i forhold til barnets oppdragelse. Læreren er som barnevernets forlengede arm. Og foreldre kommer senere. Noe av dette som er ifelles med Mekabe fortelling er at foreldre mister myndighet. Så hun påpeker at den norske oppdragelses positiv side er at foreldre får støtte i forhold til vedrørende barnets utdanning, men det negative er at barnet gjør det de ønsker, "Det gode side ved den norske oppdragelsen er skolen, du får støtte og penge til å oppdra barnet. Dårlig delen ved det er at barnevernet kommer innen systemet det er ingen form for undersøkelser, hjelp som vil styrke

relasjonen mellom foreldrene og systemet. At barna kan fortsatt med foreldrene. Det dårligst å ta barnet vekk fra foreldrene ÷/#” (Scene 7) Og barnevernet som system tar barn og styrker ikke relasjonen mellom foreldre og barn. Mens i Afrika lærer barn folkeskikker og bestemmer ikke mye, men det negative er at foreldre ikke har nok penger til å støtte barnets utdanning. “I Afrika det gode delen av oppdragelsen er vi hjelper barnet å få gode etikett og hvordan livet kan bli bedre. Men når det kommer til utdanning, så mislykket vi, fordi vi ikke har så mye penge til å støtte barnet utdanning. Men når det gjelder å oppdra barnet til bra oppdragelse og oppførsel så hjelper foreldrene, familien og naboene =/*/<”.

Barna i Afrika og Her (Scene 8) sier hun at barnevernet ikke lytter etter og viser fram om hennes barndom i Afrika,” *Barna i Afrika og foreldrene deres, de konsentrerer seg på alt foreldrene og respektere foreldrene. De virkelig hører på foreldrene og hva foreldre ønsker å si til dem og de følger alle instruksjoner.*” Hun nyanserer ikke mellom Afrikansk kulturer og forskjeller inne afrikanske kulturer, Afrika versus Norge, «Oss mot dere», “ *I Afrika hvis naboen din ser barnet ditt gjør noe feil, de retter det barnet med en gang, atferd og etikett. Så når du ikke er til stede, naboen din bidra til med i oppdragelsen og hjelpe barnet til å få god atferd og etikett. Men her i Norge hvem sitt barn du ser i gate som du kan si stopp det der. Det er veldig stor forskjell */ </ =« Er enig med barnevernet når problemer oppstår, men ulikt i deres sak, “*Fra nå det jeg tenker ... ja i noen saker de må ta barnet, men det er avhengig av familiens bakgrunn, rusmisbruker, har mentale problemer? Da kan de tenke at det passer ikke å ha barnet hjemme >*”, og om at det er annerledes samtidig som hun påpeker at ved omplassering av barn med afrikansk bakgrunn “*I følge internasjonale lover, skal barnet bo hos familie med samme kultur bakgrunn, men ikke med foreldre. Sånn at barnet ikke mister ære (dignity) og identitet. Hvis det barnet er et afrikansk barn, finn et afrikansk hjem og plassere det barnet i det afrikanske hjem så hun kan fortsatt ha henne identitet, kultur og ha fortsatt kjennskap til hvem hun eller han er. Hun eller han skal fortsatt ha språket sitt og hvis barnevernet jobbe*” da skal det barnet plasseres i et afrikansk hjem, afrikansk som lik overalt. Hun slutter med at foreldrene og barna skal være en del av prosessen, barnevernet må utdanne og veilede foreldrene,” *Barnevernets formål må være at barna og foreldrene skal bo sammen og de skal komme å hjelpe foreldrene. De kan se på saken, det er forskjellige måter å hjelpe og assistere, å assistere er å hjelpe foreldrene. Å veilede foreldrene og utdanne foreldrene. Foreldrene må være en del av hjelpprosessen sammen med barna <<* (Scene 8). I neste avsnitt skal vi se på deres historier i analytisk perspektiv, hvor jeg skal se nærmere på hva og hvordan ting blir sagt slik det er fokus på i narrative analyse.*

4.2.0 ANALYTISKE PERSPEKTIV PÅ ERFARING

I den delen skal jeg ta fram historiene deres i analytisk perspektiv, hvor deres fortellinger blir analysert i forhold til de viktige punktene som finne i narrative analyse,» HVA-et og HVORDAN-et. Ved å bruk de to hovedelementene som er sentralt i metoden, narrative analyse. Dette vil også være en slags veiviser for å gå dypere i fortellingene deres, og for å få en bedre forståelse for deres formål med fortellingene. Riessman (2011) om at narratoren kan ta stilling til forskjellige roller som identiteter, på samme måten som i hverdagen, Aktkinson advarer forskere og publikum om å være mer forsiktig. Når man møter narratorene som tar på seg rollen som offer, hvor man er publikum til å starte med, dette kan påvirke materialet. Man som forsker skal hele tiden ha et kritisk blikk i møte med narratoren og under analysen av materialet, da er det viktig å tenke på hvordan og hva Riessman snakker om. Hva er avgjørende på/for hvordan historien blir fortalt av narratoren. Det er jo en del roller som skiftes i forhold til innvikling av historie og kontekst, hvor de prøver være gode foreldre, mødre eller fedre med blant forklaring “en god mor har rett til å oppdra sine barn” og “barn trenger grenser”, (Sukeri Scene 1 og 5 Se vedlegg) og eller “ jeg vil ikke at mitt barn skal lyve til meg”, (**Delores Scene 7**). Disse viser hva slags rolle vanlige foreldre vil ta på seg og dette normaliseres. Altså ønskes det at deres barn ikke lyver, slik at barnet kan bli en troverdig samfunnsborger. Også den foreldreetnografiske følelsen, hvor mor får følelsen av å vite sin rolle som mor og det å kunne iverksette sine barn. Disse rollene endres avhengige av hvem historien blir fortalt til og hvem som er aktørene som er med å påvirke historien både positivt og negativt. Aktørene som dukker om igjen er skolen, politi og barnevernet, hos Mekabe-paret. Noen har flere aktører avhengig av historiens startingspunkt og avsluttet av historien deres. På samme måten som aktørene kommer frem, det gjør noen ord som kommer i fram i historiene deres, for eksempel; «teamarbeid», (**Delores, Scene 7**), “skuespill”, (**Mekabe far, Scene 6**) eller maktmisbruk”, (**Shukri, Scene 6**, se vedlegg). Disse er også med på å påvirke historienes betydning og forestilling Det er ved at disse blir hvordan de anser situasjonen eller hvordan de har blitt behandlet. **Delores** fortelling, mente hun at det var “teamarbeid” blant menneskene som var involvert i hennes sak, spesielt barneverntjenesten. Dette ga henne synet om at det var henne mot dem, “å hvis ikke noen ikke tror på deg, de vil ikke forstå deg. Deres felles mål er å ta barn vekk og det er et teamarbeid ÷” (**Scene 6**). Mens Mekabe far snakker om det samme som Delores, men velger seg et annet ord «Skuespill», slik som han oppfatter den. I følge han så var det hele et skuespill som gikk mot, hvor de ikke var del av. Det tyder som en følelse av avmakt hvor, de ikke er med å bestemmer det som skjer, slik som Sukeri, som føler at barnevernet “misbruktmakten” mot henne. Hennes oppfatning er at

barnevernet har makt og den makten ble brukt mot henne. Nå skal vi se nærmere på hver enkelt histories analyse.

4.2.1. Mekabe's historie

Dersom vi tar for oss Mekabe parets historie, hvordan ting startet, moren her begynner med å fortelle hva barna gjorde, altså det Riessman kaller (hva), det moren her prøver å få fram gjennom hennes fortelling i forhold til hvordan ting begynte og hva som var årsaken til at ting ble slik de blei til slutt. I den lille historien hennes tar hun med seg publikum (meg). Skolen som den første aktøren som førte til at barnet begynte å ringe ambulanse og politi, som ble en del av de ulike aktørene som dukker opp underveis i fortellingen. Det er hennes måte å trekke med seg publikumet (Riessman i Silverman 2011). Hun bruker offer rolle hvor hun setter ansvaret på skolen for å ha gitt de ulike nummere til barna, slik som Riessman sier at forteller velger hvordan de ønsker at fortellingen skal framstå for publikumet. Her kan det virke som at de søker sympati eller støtte til det de forteller. Skolen her er aktive, mens dem som foreldre er passive i den grad at de bare observerer eget hjem. Rekkefølgen i forhold til hvordan historien fortelles spiller en avgjørende rolle for hvordan den oppfattes av omverden. Det som skjer på skolen, forklarer de detaljert for å gi leseren en oppfattelse og forståelse av hvordan ting begynte, deretter går de gjennom hvordan alle beskjedene om at barna måtte melde fra hvis en var i problemer og skolen ga dem, barna tlf-nr til politiet, etc. Så politiet stadig kom på døra fordi ungene bare ringte for å moro, hennes historie og inn forståelse av situasjonene. Måten hun og mannen forteller historien er detaljert og de har en hverdagslig talespråk, samtidig som det ses ut at de er bevisste over språkbruket og valget, spesielt måte ved å bruke velkjente måter for å konstruerer, slik som de gjør. Uskyldig eller offer identitet som skapes av dem på grunnlaget av hvordan de legger eller forklarer hendelser som skjer underveis historiene deres, en slags påkallelse av sympati fra publikum (først og fremst meg) og leseren ved å fortelle om barnas tulleringing, som barn kan finne på. Historien er alltid rettet mot et publikum og det gjør noe med publikum. Dette er noe Riessman tar opp "*Narratives do things*" (Silverman, 2011, s.315), en historie som andre mennesker kan relateres seg til, påvirkes dem som om de selv skulle være i samme situasjon. Det er ikke bare gjenfortellinger av noe som hendte, det er noe som Riessmann kaller Aktiv, der laget for å tilhørerne for å oppnå noe, de har en hensikt selv om ikke alltid bevisst (Riessman, 2011, s.315).

Det er derfor hun advarer mot "narrative forføring", dvs. at man skal være forsiktig med å tro at man har fått tak i noens private erfaringer gjennom intervjuene, Atkinson og Delamont (2011). Erfaringer må gjøres om til ord når de forteller dem og det er ved å undersøke

hvordan fortelleren gjør dette at vi skjønner at erfaringene og fortellingene om den samme erfaringen ikke trenges å være identiske. Derfor må vi analysere narrativ og ikke gjengi dem og si at “sånn var det”. Meningen skapes i dynamisk konversasjon med en annen, påpeker Riessmann, for neste gang de forteller historien kan den kanskje være annerledes avhengig av hvor den blir fortalt, (kontekst, sted og personavhengig). I historien deres møter publikum ulike aktører som påvirker fortellingen deres, skolen er noen av faktorene ifølge dem, dette beviser ved at de forteller om hva som ble sagt av dem og skolen via barna, før barnevernet kom inn i bilde som neste aktør som hadde sine medarbeidere som anses som aktører.

(Scene 1) Interne saker: Her gir foreldre uttrykk til publikum om at noen andre bestemmer om familiens interne saker, barna får beskjed om å ikke gjøre husarbeid som foreldre ber dem om å gjøre og barnevernet kommer inn og gir forslag om hvordan barnas sosialliv skal være, “*Etter da barna begynte på skolen det var da problemene begynte å komme. Når ungene går på skolen de fikk beskjed om at de skal ikke gjøre noe husarbeid. Så sa skolen at hvis det var noen problemer hjemme så skulle de komme å si ifra til dem. Hver gang de to barna kom hjem så pleide de å ringe politi og de fikk nummeret fra skolen (igjen)*”, **(Scene 4 Mor Mekabe)**.

(I scene 2 Mor Mekabe) Skolen og barnevernet: barnevernet kommer mer i bilde pga. skolen og de fremmede ifølge dem, slik Risseman sier, posisjonering av fortelleren har en avgjørende rolle, enten så lengter de etter en identitet eller tar de utgangspunkt fra hvordan mennesker framstår for dem og om vedkommende er nyttig for dem. De sier her også at når barnevernet lover dem om å bidra til med bedring i familien situasjon, men barnevernet respekterte ikke det de lover. Dermed tas barnevernet for å være dem som lover ting uten å holde dem. Spørsmålet her blir; hvordan reagerte dem for forslaget? Dette er deres historie og deres historie som gjelder her. Dette er noe Riessman legger vekt ved, fortelleren må noen ganger gi fra seg det de vil at publikum skal få, den delen av historien er deres versjon av hele historien. Det er slik de har kontroll over historien deres, når de bestemmer hvordan historien skal fortelles og hvilken rekkefølge de ulike ting som rommer den, en logisk innvikling.

I **(Scene 3) Gravid:** mor forteller hva som hendte da hun ble gravid, hennes moralske tenkning vs. kontaktpersonens mening. Hun posisjonerer seg som et moralsk menneske og påkallelse av mors identitet inn i posisjoneringen, “*Jeg var uenig med kontaktpersonen min og jeg sa å ta abort er det samme som å drepe et menneske. Jeg sa at jeg kommer ikke til å gjennomføre ÷/**”, **(Mor Mekabe Scene 3)**”. Spør publikum om hva dem selv hadde gjort om de hadde vært i hennes situasjon, slik at andre kan forholde seg til hennes historie. Dette er et

legitimt måte på å få publikum, ved å fortelle hvordan hendelsen starter og grunnlaget for valgene som ble tatt underveis. Språkbruket “Det er feil å drepe et mennesket”, allerede her gir hun et ufødt barn identitet som et menneske og ved å drepe det barnet er det samme som å drepe et mennesket. Hun gir publikum mulighet til å støtte hennes valg. Graviditetet gjør at hun ber barna om mer hjelp som alle mødre ville ha gjort i hennes situasjoner, men skolen angir det motsatte av det hun og hennes mann mener om barnas deltakelse i husarbeidet. I samme slengen føler hun seg lurt av helsesøster som senere ble presentert som en barnevernsarbeider, en offer for skjult handling. Irettesettelse av barnet var en riktig handling på grunnlag av hennes oppførsel, her prøver hun å rettferdiggjøre mannens handling, «*En episode, hvor et av eldst barna hadde tatt med seg en sko som ikke var hennes og læreren ringte oss. Sko måtte leveres tilbake. Da sa min mann til barnet vårt « hvorfor tar andres sko når du har masse sko hjemme». Så ble min mann litt irritert og slå henne. Det var der det hele startet, da han slå henne. Et barn gikk til skolehelsesøster og sa at hun hadde ble slått ÷ (Scene 2, Mor Mekabe)*. Hun bruker et grep som viser til den forståelsen om irettesettelse av barna i hennes kultur. Handlingen var godt ment og en handling som er tilgivelig ifølge dem, fordi det er et menneskelig feil, “*Det er menneskelig å feile.**» (Scene 6, Far Mekabe). Barnevernet gjør ikke jobben sin, for hun beskriver barnevernet som en aktør som hadde lovet dem mye og som ikke ble holdt. Hva slags forestillinger gir hun til publikumet om barnevernet, er det noe som er bevisst eller snakker hun slik pga. hvordan barnevernet håndterte deres utfordringer.

(Scene 4) Barnevernet og helsesøster: blir barnevernet involvert via helsesøster og noe som skaper en rettferdighets følelse hos dem. De føler seg kanskje sviktet av barnevernet og lurt av dem ved å sende mennesker som ikke har barnevernets tittel som arbeidstitel. For hun hadde kanskje forholdt seg annerledes dersom hun hadde visst at helsesøster jobber for barnevernet eller var pliktig til melde ting til barnevernet. Posisjoneringen av seg selv og historien er kontekst avhengig, altså avhengige av hvem hun snakker med og hva slags rolle de spiller for fortellingen innhold og mening, slik som tidligere sagt. Her viser hun at hun var syk - skyldte hennes forklaring til politiet, noe som publikum ikke kan benekte. Det er en måte for henne å utvikle en dynamisk samtale med leseren og som også fører til at vedkommende stiller seg i fortelleren sko eller posisjon. Hun viser tegn på lojalitet overfor mannen sin ved at hun tar del av skylden over det som skjedde, “*Jeg var så sliten og trøtt den dagen og hadde ikke spiste noe i løpet av dagen. Så jeg sa ja til alt som politiet nevnte. Alle skyld lå på min mann, men jeg sa til slutt at jeg og var en del av slåingen for å ta litt av skyld. Men det var ikke helt sant (hh)/÷/ <*”, **(Scene 4, Mor Mekabe)**.

(Scene 5) Innrømmelse: innrømmelse av delaktig i det som skjedde på grunn av konflikten mellom barna. Deres måte å ta selv kritikk for å være også delaktig i hendelse utløpet. Det er også kanskje hennes måte å få historien til å være troverdig ved å ta del i feilene, slik at alle skyldige ikke bare ligger på de andre aktørene. Det ble sagt at faren slår barn med kniv og undersøkning av dette gav forskjellige svar.

(Scene 6) forsvarer: forsvarer han dem, tar forsvar rollen. Han utdyper hvordan de ulike aktørene motarbeidet dem og hva utgaven ble til slutt, *“Etter jeg ble arrestert på grunn av barna, jeg fikk et år, men brukte åtte måneder i fengsel, og deretter fikk jeg fire månedersprøvetid. Kona mi fikk 4 måneder fordi hun hadde baby. Etter de fire månedersprøvetider kom et brev i posten hvor det står at “ du blir sendt ut av land på grunnlag av ditt opphold i fengsel» ÷ (hh). Ok, men hvor er det jeg skal dra?#. Det er menneskelig å feile*”* (Far Mekabe, **Scene 6**). Ifølge han var det en slags samarbeid mot dem, dette er noe som styrker kones uttalelse, er da hun spurte i retten om **(Scene 5)** de timene som var disponert for å lære dem å bedre kjenne den norske kulturen. Dette kan være hans måte å få publikum til å stille seg flere spørsmål og støtte det de sier om at de har blitt motarbeidet med henvisning til fagpersoner, troverdige og kompetente person. Tviler på deres kompetansebarnevernets kompetanse, *“psykologer stilte disse spørsmålene til barnevernet» det dere gjorde er dere fornøyd med et? var dette i deres kompetanse?» Retten anklaget barnevernet for å ha gjennomført en sak som ikke beskyttet deres kompetanse. Barnevernet og de andre instansene besatt ikke kompetansen etter vår mening og det viser seg hvor fylkesnemnda anklaget barnevert for å ha gjennomført en sak som ikke lå i deres kompetanse ÷/# “,* (**Scene5**, Far Mekabe). Tar seg til rollen som filosofer eller fagperson hvor han kommer med et utsagn som viser til en mann med kunnskap og hvor vanskelig det er for en å ankomme et fremmed land. Regler og kultur. Påkaller en kulturovergang og om hierarki i afrikansk familien, *“hvor vi kommer fra”* (**Scene 6**) også ble han slått legitimt ifølge hierarkiet. Denne henvisningen til den oppdragelse han selv fikk under barndommen. Rettferdiggjør bruken av den oppdragelsen fordi de ikke hadde fått et annet forklaring eller beskjed om hvordan ting var her i Norge. Han påpeker også rollefordelingen, altså at kvinner og barna som blir slått av mann i huset, kvinner slår barna. Dette viser mannens rolle i det samfunnet, hvor manns identitet beskrives av hvordan han klarer å holde huset sitt og ikke minst hvordan han styrer huset sitt Foreldrerollen og irettesettelse av barn ved bruk av metoden som dem selv hadde fått under oppdragelsen. Deretter viser han hva barnevernet er til publikumet ved å referere til hvordan barnevernet håndterte deres sak, ved at han ble sendt til fengsel pga. sine barn, pga.

en menneskelig feil som han hadde begått. flyktninger som søker om hjelp blir sent til fengsel på grunn av sine barn, altså at barnevernet tar bare hensyn til barna. En flyktning familie blir destabilisert av barnevernet ved å separere foreldre fra barna og sende foreldrene i fengsel pga. en menneskelig feil. Han får oss til å se ham som En reflektert og ressurssterk person, som kjemper for sine rettigheter som flyktning. Han og hans familie fikk ikke hjelpen de hadde behov for, hjelpeløse familie blir delt pga. barnevernets mangel på kompetanse.

(Scene 7) Kritikker: kritikk rollen hvor han kritiserer kunnskapsoverføringen og stiller spørsmål ved kompetansen innen barnevernet som han legger skylden på hvor familiens og hans situasjon er i dag. Kompetansenivået hos barnevernet og andre instanser som var involvert var ikke høyt nok. Han sammenlikner barnevernet med en person som har samme arbeid som barnevernet, men som klarer jobben alene. Kritisk og Super Nanny som får superperson identitet. En person som klarer alt som barnevernet ikke klarer til tross for antall personer som jobber i barnevernet. En Super Nanny er tydelig, tar utgangspunkt i observasjoner og bruker disse for å gi konkrete råd om alternative oppdragergrep. Ta på seg kunnskaprollen hvor han referer til hva som skjer med barn som blir tatt av barnevernet fra foreldrene sine, kriminelle. Han tar Brevik som et eksempel og så koble til norsk barneverns problemer. En måte på å få den som lyttere på sine side bevisst eller ikke, nordmenn avskyr Brevik. Det er slik at han plasserer sine karakterer der det passer han best. referer dette til barnetilsyn, referanse som publikum kan selv sjekke. Språkbruken og valget av ord er slik som Riessman sier, fortelleren måte å plassere seg er strategisk for å få publikum på sine side og oppfatte historien slik han eller hun ønsker det. På grunn av barnevernet har barna tatt avstand fra deres identitet som afrikaner, men har et norsk identitet, “ vi-et og dem-et”. Noe av dette har påvirket hans posisjon som far, fars identitet har blitt svekket og tapet av verdigheten som far tydeliggjøres ved hvordan barna snakker til han. Moren påpeker hvordan barnevernet bruker barna til å overvåke dem. Sender en slags budskap til publikum om at dersom de blir involvert med barnevernet, så vil deres barn bli bruk til å overvåke dem og de dem har av familie igjen. Oppdragelsen i den konteksten er overvåket. Oppdragelse er vanskelig generelt fordi barna har forskjellige personligheter, en far som viser til sin kunnskap om hvordan det å ha flere barn og hvordan man forholder seg til dem. Far påpeker redusering av fars identitet som far i Norge, dvs. en svekkelse av farsfiguren, kulturelle overgang og vendepunkt i livet der far og mors rolle byttes om. Handlingene han tok i forhold til irettesettelse av barna, er helt legitimt i hans kultur, så han påkaller her av en kulturforklaring.

I (**Scene 8**) *Rådgiver*: der han tar han på seg rollen som rådgiver for andre foreldre som er publikum. Anerkjennelse av vold som grensesettingsmetode og hva det fører til. Samtidig som mor viser frustrasjon om at hennes mors identitet har gått tapt, ved å bruke elementer der enighet om tvers av kultur som forbruk hos barn som i hennes fortelling i scene (**Scene 8**). Pengemas selv når mor ikke har noe å gi, om at barn ikke lærer seg husarbeid som mor vil lære dem. En ansvarlig forelder, men som har mistet myndighet over sine barn. Noe som publikum kan forhold seg til, slik som Riessman sier - posisjon som andre kan relaterer seg til, i dette tilfelle foreldre. Her er det ei mor som ønsker å lære barna hennes verdier hennes mor lærte henne, men møter motstander fra barna og andre aktører.

(Scene 9) *Ønske*: påkallelse av ønske foreldre vil ha hjelp fra barnevernet og hva de bør ta hensyn til. "Dem mot oss". Et system som destabiliserer familier, hvor han påpeker barnevernet som en system til kolonisystemet, "*Barnevern system er imperialism system. Vet du at systemet var før i tiden i Australia. Systemet med å ta barna kommer fra Australia. Det var da de hvite tok barna til aboriginene, slave. Som her, det er blitt modernisert*", (**Scene 9, Far Mekabe**). Tar rollen som en person som har mye kunnskap og er reflektert, som klarer å koble sammenhengen mellom barnevernet og kolonisystemet. Barnevernet som et overvåkningssystem, som er opptatt av små ting som mat og klær "*Barnevernet kommer hjemme, på skolen, de har møte på skolen tre ganger eller fire ganger i år. Den kontrollen hva ungen har på seg og hvis noen ganger hun er ikke på skolen, de ringe og vil snakke med henne ÷/#.Σ*". (**Scene 9, mor Mekabe**).

(**Scene 7 og 9**) *Barnevernet*: Det er hennes måte å illustrere barnevernet, ord valget og bruk av assosiasjoner for å kunne beskrive barnevernet for at publikum skal forstå systemet slik det er. Han deretter påpeker hva barnevernet mener med å løse problemer og det betyr egentlig. Noe som gjør at han for seg en allemanns identitet, som snakker på vegne av minoriteter/innvandrereforeldre, som har nylig ankommet Norge. "Dere og oss", norsk kultur den kulturelle forskjellen som gjensker "Dere og Oss". Dette gjør det vanskelig for et samarbeid, han påpeker hvordan barnevernet ikke ønsker samarbeid. Det er hans måte å fortelle publikumet hvordan barnevernet er når det gjelder temaet samarbeid. Dette gjør han ved å bruke sin egen opplevelse for å tydeliggjøre det, "Ca. 80 prosent av det barnevernet gjør er dårlig jobb" (**Scene 9**). Kompetansemangel gjør dette klart for han og samtidig som han føler at dette ikke bare grunn av kompetanse, men også om diskriminering på grunn han og hans families annerledeshet. Det de ønsker å fram her som "Hva" påpekning av foreldreskapet deres som ble ødelagt pga. menneskelig feil og mangel på kompetanse og det illustrerer de

gjennom fortellingene deres ved hjelp av ord valg og assosjoner. Mye av dette som ble tatt her referer Delores til i hennes historie/fortelling, f.eks. som ting som er knyttet til samarbeid, forståelse av barnevernet som et system, osv.

4.2.2. Delores

(Scene 1) Introduksjon posisjonerer seg til jeg-person og forteller hennes opplevelse med barnevernet, mors identitet. Bekymringsmelding om bagateller, som er ikke noe viktig. Henviser til hva hun er som mor til publikum for å kunne få den støtten hun ikke fikk fra barnevernet. Slik som Riessman (2011) sier, at fortelleren søker støtte fra lytteren eller publikum ved måten han eller hun velger å fortelle historien sin på. Hennes historie handler om en helt dagligdagse ting som, skolematen. Som andre foreldre kan også relateres seg til. Hun plasserer seg der en god mor skal være. **(Scene 2) Allestednærværende:** om allestedsnærværende barnevern som følger med deg, henne. Hun posisjonerer seg her som en mor som ble fulgt av barnevernet hvor hun var. Hennes måte å fortelle publikum hvordan barnevernet er og hvordan de jobber, ved å henviser til hennes opplevelse med barnevernet. Hun viser til at det blir “deg mot dem” i en rettsak, offer. En offer av en system som tok fra henne barna, påkallelse av emosjoner. Ei tapt mor som har mistet barna sine på grunn av bagateller som ikke ble tydeliggjort av barnevernet.

(Scene 3) Uforståelig for situasjonen: uforståelig for det som har hendt, en ansvarlig mor som har gjort alt for sine barn. Med støtte fra en fagligperson som psykolog, bekrefter hennes identitet som mor og den rollen. Dette betyr kulturell oppsplitting og kulturelle avlæring. Hun visualiserer hvordan relasjonen har blitt mellom henne barna og hva dette har ført til. Barna har tapt språket, kulturen og identiteten deres som afrikaner. Hennes måte å vise publikumet hvordan det går med barna og foreldre når barnevernet blander seg inn i deres familiære affærer. Sitter med følelse av tap og vet ikke hvem hun skal forhold seg til. Hun framstiller seg som en hjelpeløs mor som har mistet sine barn og kontakten mellom henne og dem.

(Scene 4) Smerten: smerten dette har ført henne som en mor og person. Konsentrasjonen og hennes dimensjon har endret seg pga. det som skjedde. Det er fordi barnevernet har bare tro på egne verdier, en slags etnosentrisk bra kommentar tankegang. De har bare tro på barna og ikke foreldrene. Hvorfor det er slik er noen som er vanskelighet for henne å oppfatte systemet og hvorfor ting er slik de er. Offer for et system som ikke forstår foreldre, men bare tar deres barn uten noen form for undersøkelse. Dette kan være hennes måte å sier at uansett hva hen du sier , så blir ikke du tatt hensyn til “*De tror ikke på deg... de tror på anstrengelse du har*

gitt til dine barn, men de tror på seg selv. De tror ikke på andre ideer eller verdier, men tror bare på seg selv. Hvis man tror på andre ideer eller verdier kommer man til en bedre løsning. Men de bare konkluderer og de ser bare på deres konklusjon ≠/#”(Scene 7).

(Scene 5), **rådgiver posisjon** - råde lærevillige foreldre, påpeker hun hva hun ikke fikk som mor for kunne beholde barna sine. Hun fikk ikke verken utdanning, informasjon eller veiledning fra barnevernet, og hennes oppfatning var at de ønsket å bli ferdig med hennes sak. Slik viser hun til omverden hvordan barnevernet jobber, ved viser til hennes tilfelle og hva slags forhold barnevernet hadde til henne og hennes sak, Det var dem mot henne, hun følte seg motarbeidet, et offer for et teamarbeid. **(Scene 6)** påkallelse av en identitet som en god mor ved å referer til ting som ikke definerer en god mor og lovlig borger gjorde det hun kunne for barna sine. Hun lager skille mellom barnevernet og dem som jobber, alt det er ikke menneskelig som er problemet, men det er systemet som er det. For disse menneskene har familier, barna også slik som henne og mange andre foreldre/mødre.

(Scene 7) **Afrikansk kvinne**: plasserer seg som en afrikansk kvinne, søker den afrikanske identitet som forteller om hvordan oppdragelsen og kulturen er der hun kommer fra. Og hvordan relasjonen er mellom barn og foreldre, hennes barndom. Nyanserer ikke mellom afrikanske kulturer og forskjeller inne afrikanske kulturer, hører Afrika vs. Norge, “oss og dere”. Påpeker hva slags faktorer som påvirker barnets oppførsel og relasjonen med foreldrene her i Norge. Legger også vekt og skille mellom foreldrerollen og profesjonell rollen, hvor hun påpeker at en fagperson vil aldri bli like glad i et barn slik som foreldrene til barnet, “*Hvorfor skal du ha mer tro på barnet enn foreldrene? Tror du ikke at foreldre ikke er glad i det barnet? Foreldrene elsker barnet mer enn deg. Du vil aldri elske det barnet, du gjør jobben din. Jeg vil ikke la barnet mitt lyve til meg og det er ikke bra for deg heller å støtte det barnet når du vet at det barnet lyver til deg også. Jeg som foreldre vil miste makten som foreldre. */ </=*”. Fordi den profesjonelle bare gjør jobben. Hvordan kan et person vite at personen handler utfra egen interesse og den profesjonelle interesse. Det er det hun ønsker å få fram. Identifiserer Norge som et land hvor foreldrene får støtte til barnets utdanning og oppdragelse, men barnet bestemmer mer og kan gjøre hva de ønsker og barnevernets påvirkning. Mens i Afrika foreldre der har klart seg i forhold til oppdragelsen, men har mislykket i forhold til støtte til utdannelsen. Foreldre, systemet er har ikke et styrket relasjon, det er svekket. Denne informasjon ønsker hun å gi til leseren.

(Scene 8) Hjelpsøkende og Lærevillig: Identitet som hjelpesøkende og lærevillig mor som snakker om hva slags mål barnevernet bør ha, altså skape bedre relasjon mellom barnevernet, foreldre og barna. Hvor barna skal bo med sine foreldre i slik tilfelle som hennes. Samtidig som hun anerkjenner overtakelse av barnet som bor med foreldre som driver med ting som hun nevnte tidligere, rus, osv, og som ikke er bra for barnets utvikling og fremtidig. Det finnes mange forskjellige saker og de skylder forskjellige ting, hennes skyldte ikke noe negativ ifølge henne. Hun er også veldig opptatt av bevaring av kulturen og identitet barna har. Derfor mener hun for at barna ikke skal miste disse så er det avgjørende at barn med afrikansk bakgrunn, kultur og ikke minst språk. Delores og Shukri historie mye til felles, første av de begge er alen mødre og mener at de følte loven, men allikevel mistet barna deres. Det er noe av tingene Shukri (se vedlegg) legger trykk i hennes historie.

5.0. FORELDREFORTELLINGER OM Å VÆRE NY I NORGE:

Jeg har analysert alle, men jeg viser her et utvalg fra denne gruppe 3 av 6 endelig utvalget, de er mest interessante, fordi de jeg ikke har med likner på disse 3. Og jeg har lagt (Mogue som var en av dem tre til vedlegg). De jeg har med i tillegg viser noen annet interessant. Her skal jeg introduser ikke-barneverns foreldre og deres erfaring med barneoppdragelse både i Norge og hjemlandet. Etter prestasjon av deres erfaring/fortelling, da vil jeg sammenlikne foreldre gjennom en drøfting hvor jeg ser på likheten og forskjellene mellom dem til tross for opplevelsene og erfaringene deres i drøfting kapitlet.

5.1. Innledning

Inndeling er slik at Mariam (5.1.1) som begynner med sin erfaring deretter følger og Jamila (5.1.2). Hver enkelt fortelling avsluttes med en oppsummering.

5.1.1 Mariam Erfaring

Scene 1 Introduksjon

Maria: Vil du fortelle litt om din erfaring med oppdragelse?

Mariam: Ja, å legge til rette barna, hvordan du kan vokse. Å gi dem framtid, for voksne har erfaring i livet med forskjellig ting >. Så vi vil gjerne gi det videre at barna kan vokse opp med kunnskap og hvordan de kan bli selvstendig>.

Det er annerledes, for vi vokste i et miljø hvor barn var veldig avhengig av foreldre og hva de sier. Etter du bli stor gjøre noe som er feil, du kan bli straffe. Det er annerledes her i Norge, fordi du ikke kan straffe barn for hva de gjøre og det blir litt vanskelig for oss som kommer*/<. For noen som kjenner oss som innvandrere. Vi har gått gjennom en fase i livet*

som er vanskelig og vi kommer til Norge, men når vi kom til Norge jeg. Det var mer for barnas framtid enn for oss. At barna kan få det beste. Vi trenger mer informasjon, det meste informasjon vi får er fra barnehagen. Det er ikke alle som lese den, vi lese ikke den, for vi er ikke vant. Vi er vant med tiden, men vi er vant med fellesskap. Har ikke kommet med økonomi og mange ting. Barna kan gå på skolen og med kolleger og også de har forskjellige ting. Men du klarer ikke å kjøpe den ÷//<. Du har veldig lite økonomi (hh)/* . Og føler at barna klar ikke å få alt som de trenger. Så en gruppe med norske barna kommer å si “ min pappa kjøpte den”, men vi kjøpte ikke den, fordi ikke har penge. Så ble barna frustrert at kanskje vi tenker ikke på de, men det er ikke sant. I følge den norske kulturen, jeg hørte at de norske snakke meste med barna. De kommuniserer, det er veldig bra. Jeg har sett den for jeg selv jobber i barnehagen, at hvis barna får mer informasjon det er bedre, enn den som vi har. Bare « Du må gjøre det, det var bare en beskjed pappa sa du må gjøre”. Du må gjøre dem trygg. Det jeg tenkte i den norske kulturen, jeg har tatt en del av den, jeg snakker til barna og at de kan ha en forståelse for sånn ting. I våre kulturen vi har en sosiale livet, å være sosiale. Jeg er sosiale, kanskje gå ut med forskjellige folk. Vi kan ikke forandre oss med en gang til den norske kultur, fordi jeg har merket det er en del ting i vår kultur som kan være bedre for oss, og en del i den norske kulturen som er bedre for oss.*

Scene 2 Disiplin

Disiplin er du sette ting på rett tida og holder deg til den. For eksempel” Neste uke vi skal ikke sette på tv”. Så du holder barna til den som du ha lovt at du skal gjør. Jeg ble slått (hh)/, det er veldig synd*. Jeg kan ikke slå min barn for jeg er ikke vant med det. Vi har bare kjærlighet, vi snakke, istedenfor å straffe.*

Scene 3 Barnevernet

*Vi foreldre har kommet her på grunn av framtida til barn. Hvis vi var dårlig foreldre kunne ikke streve å komme her *. For eksempel for meg vokste opp i nød, alt var vanskelig. Jeg vokste opp i fattigdom og så jeg lengte å ha en fremtid, at min barn kan ikke gå gjennom det samme som jeg gikk gjennom <. Hvordan de ser oss som foreldre. Hvis de ser foreldre som strever i livet så må de hjelpe de uansett, fordi barna tilhører de og barna er en del av de. Det er bare min barn som jeg lever for, men hvis de blir tatt fra meg, er Norge ingenting for meg. Det er bedre å gå tilbake til mitt hjemland, der kan jeg være med min gamle folk, istedenfor å leve i Norge og barna er borte fra meg . Hvis barnevernet kommer hos de med helt feil bilde som er der. De kommer for å ta barn. Fordi den bilde jeg har sett, de tar barn÷. Folk har misforstått den hjelpen de kan gi til foreldre. Måten de treffe folk på har endret seg, fordi de*

er folk som hjelper barn riktig. Men måten de treffer foreldre har endret synet på hva.. for oss foreldre, hvordan vi tenker på de. Fordi de har frykt og vi kan ikke ta imot den hjelpen de gir. Æ tror de må jobbe med få ned den frykten, fordi foreldre tenker bare de skal ta barn >. For å ta barnet med en gang fra foreldrene skaper frykt, selv om barnevernet kan være en viktig. Lover og regler er viktig, men måten vi setter den er det som er viktig og hvordan vi kan bruke den > / =.

Scene 4 Samarbeid og forventning

De må treffe foreldre, sånn at de kan åpner seg. Fordi uansett hva ting du skulle si, de lukker seg inne. Det kan få ut det som er viktig, fordi de er lukke seg på grunn av frykt. Jeg tenker på hvordan de kan endre den måten eller snakke med minoriteter kan være nyttig. Kanskje de kan ha en felles møte å snakke med foreldre minoriteter, hva jobben og forklare mer. De kan invitere foreldre med minoriteter å gå gjennom den kurs eller ha en fellessamling de der komme. At vi kan forstå samfunnet, hva vi trenger og hvordan vi kan leve her. For eksempel ungdommer som er veldig vanskelig, ungdom som er veldig vanskelig med oppdragelse. Så vi kan samarbeid med barnevernet. Det er veldig vanskelig å oppdra som enslig-mor (hh)/<. Men de må ikke se på at hvis du er sånn. Så kan bare ta han fra deg og du kan slippe. Men det er en situasjon som oppstår som jeg vil opplyse til barnevernet så kan vi ha en samarbeid sammen. Vi må ha et samarbeid rundt et liv som vokser, vi vil hjelpe de å vokse opp. Som et plante som vokser opp, gi dem rett jord og vann. Det er vanskelig å få minoriteter på kurs, men dersom det er en sosial møte hvor de tar med seg mat fra hjemlandet og der kan de få informasjon.

Foreldre trenger hjelper å komme ut og å lære. Det er mange som lever i ensomhet og hjemlengsel. Ikke familiemedlemmer, de trenger den. Kanskje på grunn av det de er ensom, de klarer ikke å ha begeistring hjemme. For eksempel barna er veldig sosiale ute og kommer hjemme er glad, men foreldre er i ensomhet og hjemlengsel. Ensomhet og lengsel påvirker foreldrene oppdragelse. For eksempel: da jeg kom til Norge det var helt annerledes. Jeg var helt alene (hh)/*. Jeg måtte lage egen mat med små barn, jeg er ikke vant med det. Jeg er vant med stor familie også det er veldig vanskelig å bo alene (hh). Jeg er her i Norge, jeg må ut, jeg må skaffe meg vennskap. Jeg ser det er mange som kommuniserer med folk i hjemlandet, men de kommuniserer ikke bra. De er fysisk her, men psykisk i hjemlandet. Det viktig å akseptere livet her.

Oppsummering

Introduksjon (Scene 1) introduserer at ansvaret foreldre har er å legge til rette for barna, høre på barna om hva som er bra. Hun mener at det er forskjellig fra miljøet hun vokst opp, fattigdom i hennes barndom og ønsket ikke det livet for hennes barn. Nevner det som foreldre ikke har lov til å gjøre, *“Det er annerledes, for vi vokste i et miljø hvor barn var veldig avhengig av foreldre og hva de sier. Etter du bli stor gjøre noe som er feil, du kan bli straffe*. Det er annerledes her i Norge, fordi du ikke kan straffe barn for hva de gjøre og det blir litt vanskelig for oss som kommer*/<” (Scene 1)*, behov for mer informasjon og ta hensyn til hvordan informasjon blir formidlet. Økonomien påvirker også oppdragelsen og barna, norsk oppdragelse innebærer kommunikasjon og ikke slik som de gjør i hennes kultur Men hun påpeker at i hennes kultur menneskene er sosiale og behov for å kunne adaptere den norske kultur vil ta litt tid, *“Vi kan ikke forandre oss med en gang til den norske kultur, fordi jeg har merket det er en del ting i vår kultur som kan være bedre for oss, og en del i den norske kulturen som er bedre for oss.”*

Disiplin (Scene 2) Hun mener at det å disiplinere barn er å sette barn i rett spor og holde seg til beslutninger som blir tatt. Deretter nevner hun at ble slått som barn selv, som form av disiplinering og hun bruker ikke det som disiplinering metode mot hennes barn, *“Jeg ble slått (hh)/*, det er veldig synd*. Jeg kan ikke slå min barn for jeg er ikke vant med det» (Scene 2)*. Men hun bruker kjærlighet, kommunikasjon som virketøy i oppdragelsen.

Barnevernet (Scene 3) Foreldre formål for å komme til Norge, er for at barna skal ha en god fremtid. Hun mener derfor at dersom foreldrene ikke hadde hatt barna i tanken, så hadde ikke de strevet med å komme seg til Norge sammen med dem, *“Vi foreldre har kommet her på grunn av framtida til barn. Hvis vi var dårlig foreldre kunne ikke streve å komme her *” (Scene 3)*. De har gått langt fra fattigdom, bedre fremtid for barna. Hun lurte også på hvordan barnevernet ser på dem som foreldre, altså hva slags forestilling de har om dem som foreldre, *“Hvordan de ser oss som foreldre. Hvis de ser foreldre som strever i livet så må de hjelpe de uansett, fordi barna tilhører de og barna er en del av de”*. Barna er en del av foreldre og foreldrene lever for barna. Derfor mener hun hun at hun hadde dratt tilbake sine gamle folk, dersom barnevernet hadde tatt barna hennes, *“Det er bare min barn som jeg lever for, men hvis de blir tatt fra meg, er Norge ingenting for meg. Det er bedre å gå tilbake til mitt hjemland, der kan jeg være med min gamle folk, istedenfor å leve i Norge og barna er borte fra meg» (Scene 3)*. Hvordan barnevernet skal arbeide med disse foreldrene, som henne,

innvandrere. Det ligger frykt hos mange av mange foreldrene og påpeker at det er viktig med lover og regler, men det er avgjørende for hvordan den blir satt i bruk og formålet av bruken.

Samarbeid og forventninger (Scene 4) sier hun at barnevernet må møte disse foreldrene, finne ut hvordan de skal jobbe med dem. Det er også vanskelig å være alene mor her i Norge uten noen slektninger, når en er vant til å ha mennesker rundt seg hele tiden. Derfor ønsker hun et samarbeid om barnas utvikling og fremtid, og anbefaler barnevernet om å ha et fellesmøte og forklare hva barnevernet er og hvordan de kan hjelpe foreldre til å håndtere forskjellige situasjoner i oppdragelsen, *“Det er vanskelig å få minoriteter på kurs, men dersom det er en sosial møte hvor de tar med seg mat fra hjemlandet og der kan de få informasjon” (Scene 4)*. For sosiallivet til foreldre har stor påvirkning på oppdragelsen. Ensomhet og lengsel som mange foreldre opplever har sin betydning, mange foreldre er her fysisk, men borte psykisk, *“Foreldre trenger hjelper å komme ut og å lære. Det er mange som lever i ensomhet og hjemlengsel. Ikke familiemedlemmer, de trenger den. Kanskje på grunn av det de er ensom, de klarer ikke å ha begeistring hjemme. For eksempel barna er veldig sosiale ute og kommer hjemme er glad, men foreldre er i ensomhet og hjemlengsel. Ensomhet og lengsel påvirker foreldrene oppdragelse”*. Dette reflekterer hennes egen erfaring når hun kom til Norge som alenemor med barna som hun forsørger. Hun påpeker at det er viktig å være hvor man befinner seg som foreldre, men det er viktig at oppdragelsen er tilrettelagt og foreldre får den hjelpen og informasjonen som er nødvendig. Det er noe av det samme Jamila trekker fra i hennes fortelling av erfaring og med begrunnelse på hvor et samarbeid må til.

5.1.2 Jamilas erfaring

Maria: *Hva er din erfaring med oppdragelse?*

(Scene 1) Introduksjon

Jamila: *Jeg kommer fra Afrika og bor i Norge. Det er jo helt forskjellige kultur. Det er litt vanskelig hvis foreldrene er fra andre land og de bor i Norge, man må integrer til alt går fint <. Men har ikke mye problem med oppdragelsen. Men noen ganger jeg ser noen familier som sliter. Fordi de kommer for eksempel de har tre barn de har fått i Afrika og så de kommer til Norge og foreldrene skjønner ingenting om norsk lov, regler, men barn vet det. For barn og foreldre blir det vanskelig, fordi det er sånn veldig fint kultur i Afrika og i Norge <. Men det alltid de krasjer den kulturen ÷. Men hvis jeg snakker om meg selv, jeg har lært mye og så hvis det er noen ting jeg går til familiekontor og snakker med de. Når er min sønn seks år, men det er veldig vanskelig for mennesker vokst opp i andre land. Har kultur og oppdragelse og så kommer hit og må lære seg den regelen som norsk. Det er veldig vanskelig egentlig* =.*

X I mitt hjemland, det er forskjellig kultur. Barn må lydig til foreldrene, og alltid er det pappa eller mamma bestemmer til barn selv om det er 18 eller 30 <. Det er ikke sånt at når de fyller 18 år de flytter fra boligen. Hvis det ikke er gift eller selv om de er over 40 år de kan bo hos foreldrene. Det er veldig kjærlige, støtte og hjelpe hverandre. Vi hjelper familie, for eksempel trenger hjelp... alltid vi hjelper.. Barna hjelper hele tiden. Vi har veldig sosialt. Men når jeg ser i Norge barna når de blir 18 år de flytter fra boligene. Kanskje de kan være vanskelig for foreldre som kommer fra andre land eller når de er 13 eller 14 år de ha kjæreste de kommer de til familien, det er ikke sånt i Eritrea, i Norge det er lov <. Som de andre foreldrene som har vokst i andre land, det er vanskelig å forstå, fordi de kanskje aksepteres, eller fordi det ikke er sånt i hjemland/ </ =.*

Scene 2 Respekt

Når jeg vokste i Afrika, min foreldrene har lært alltid.. For eksempel hvis en eldre dame eller mann i bussen, æ må reise meg opp. Æ må vise respekt for eksempel de som er eldre enn meg, spørre om de trenger hjelp. Men når jeg ser barna her i Norge, det er ingen respekt ÷/.. For eksempel en eldre eller gravid står på bussen, ingen reise seg, ingen bryr seg ÷. Æ ser barna trenger veiledning. Æ ser de drikker alkohol, festning, hvis foreldre sier noen til barna, de kan ringe til barnevernet÷. Foreldre kan ikke si noen til barnet, fordi de blir redd,” For hvis jeg sier noe til han eller hun, kan ringe til barnevernet.” Derfor gjør de ingenting fordi de ikke vil miste datter eller familien. Så barn gjør hva de vil, det er litt på grunn av kulturforskjell. Foreldre er veldig eldre og de kan ikke et ord på norsk. Så de barna si, “ jeg kan si sånn, så de foreldrene blir redd, fordi de kan ikke språket og det kan ikke forklare” . Det blir misforståelse mellom barna og familien, og så kommer barnevernet< / =.*

Det er mye positivt ting i Norge, ingen skal skade barn, barna må si meningene sine. Men barna kan ikke bestemme over foreldrene, fordi barna de lære fort norsk. Da barna blir sånt bestemmer over foreldrene. Fordi foreldrene ikke har kunnskap om norsk, Norge. Så de blir bare redd å ikke gjøre noe galt, litt kunnskap, fordi de vil ikke miste barna. Det blir vanskelig å kommunisere. Fordi foreldrene er fra andre land, de vil oppdra akkurat som når de var i hjemlandet <. Men kanskje her det passer ikke. Kanskje det passer, men på grunn av språket, de forstår ikke, leser ikke. Ingen har kanskje ikke forklart til de om regler og barnevernet eller andre ting. Kanskje de burde få masse mulighet og hjelp, men selv om det ikke vet reglene. Kanskje blir tatt barna av barnevernet? De nordmenn kan lære fra oss og vi kan lære fra dem, vi kan lære fra hverandre.

Scene 3 Barnevernet

Jamila: *I mitt hjemland det finnes ikke barnevernet i det heletatt. Det er foreldrene som gjøre det beste for barnet, her i Norge det finne som barnevernet, kanskje den er veldig vanskelig å akseptere? Fordi de kommer fra andre land, ikke bare fra mitt land, fra andre land. Fordi når jeg vokst opp jeg aldri hørt om barnevernet i mitt hjemland. Men når jeg kom til Norge jeg hørte om det, det var liksom misforståelse, “ Hvorfor kan andre passe mitt». Alle mødre har litt rett om barna sine, hvorfor andre kan passe på, som ikke kjenne barn. For eksempel fra mitt hjemland. Men barnevernet kjenne ikke de, men foreldrene kjenner dem godt, så det blir liksom krasje. Hvorfor, det vet mer enn meg. De kan tenke “hvorfor de kan ta min barn, jeg vet jo nok om min barn”<. Det er kultur, barnevernet må forklare åpent hva de holder med. Barna har mye frihet, de velger hva de, de hører ikke på foreldre, men foreldre i hjemlandet og i Norge er foreldre samme. Det er veldig viktig for meg, de som kommer fra andre land som ikke kan lese, skrive. Kanskje de har ikke mye kunnskap, men kanskje de har barn kanskje tenåring, men de kan fort lære norsk. Kanskje de vet reglene, men de kan jo forklare på en annen måte til foreldre. Barna kan si “hvis du si sånn og sånn, så da kanskje barnevernet kommer å ta med oss”. Så hvis foreldrene de blir redd, da barna kan gå feil vei, men hvis barnevernet for eksempel samle alle utlendinger. Så de må forklare om igjen og igjen, fordi jeg opplevd selv, jeg har lært selv for jeg har vært der. Jeg bare hørte at barnevernet tar barn, jeg trodde det var sant, men nå vet jeg. Jeg har ikke problem. Men jeg vil at andre må vite de er “hjelp familie”. Og hvis barnet si “jeg skal ringe barnevernet” så kan de si “Ja, bare ring”. De blir ikke redd, men hvis ikke blir redd selv om de ikke har gjort noe, fordi de tror de barnevernet kommer å ta barnet. Men hvis barnevernet gi informasjon, kanskje om hvilken informasjon foreldre må vite, hva er riktig, hva foreldrene må gjøre her i Norge og hva de må ikke gjøre. De vet det. Det er veldig viktig for foreldre, fordi de føler seg trygg, og hvis de føler seg trygg det er veldig fint for barna. Da blir det ikke noen konflikt mellom barn og foreldrene, men hvis man ikke har kunnskap. Det er veldig vanskelig å oppdra barn, fordi det ikke er barn skal bestemme over foreldre. Det er foreldre, fordi de har erfaring. Jeg ønsker at mitt barn.. han skal bli selvstendig, om det her eller i mitt hjemland. Men jeg vil ikke at andre skal bestemme over meg, det vil jeg ikke. Jeg ønsker ikke. Jeg er åpen til å få informasjon om hvordan jeg skal oppdra mitt barn, selv om jeg er mamma, men jeg kan ikke alt. Men jeg vil ikke for eksempel barnevernet skal komme å ta barnet mitt. De kan kanskje mens han er på skolen, eller barnehagen. Hvis det er noe ting eller se noen ting, kanskje de må snakke med foreldre først. Det er vanskelig for, men med barnevernet i Norge og vil*

endre måte de tar barnet. Noen ganger foreldre skalder barna, jeg vet og jeg skjønner. Jeg er helt enig og det skjer mye, men noen ganger også selv om foreldrene ikke har gjort noe galt, kanskje de får melding og kanskje de ta barna. På grunn av andre, men det er en del barn opplevd vondt. Selvfølgelig de må beskytte, de må beskytte, de må beskytte jeg er helt enig, Foreldre kan ikke være redd på grunn av det finnes en barnevern, foreldre må ikke føle seg maktløse på grunn av barnevernet.

Scene 4 Disiplinering

Foreldrene må ikke slå barn, det er ikke lov å ikke skade barna.

Hva mener du med å slå eller skade?

Jamila: som for eksempel i mitt hjemland, barna som gjør noe galt, de blir klapp på rumpe ÷. Mens her i Norge du kan ikke gjøre det, det er ikke lov. De slår barn, de skade barn, de slår barn litt for hard ÷. Det er kulturen, men her i Norge foreldre kan ikke gjøre mye. Barna gjør feil, hvis en gutt eller jente har gjort noe galt foreldrene blir sinne, de kan kanskje skade barna. Det beste når barna gjør noe galt, de må se hvordan barn er det noe alvorlig. Foreldre må se barnet. Selv om vi er foreldre, vi må ikke dømme barna, vi må vite hvorfor, grunnen sånne skje. Vi må snakke på en høflig måte. Vi må vise og høre. Når barn gjør noe galt, de har dårlig samvittighet og når foreldre skjefte, barn tror kanskje foreldre ikke er glad i han eller hun. Men det er veldig fint når barn gjør noe galt, vi må lære dem, oppdra de, f.eks. får ikke lov å gå kino, eller får ikke lov til å kjøpe godteri. Hvis barn er glad i tv, får ikke se på tv i to dager. Sånne ting er viktig for barn, da tenker barn, ‘Hvis jeg gjør det neste, jeg får ikke det’. Det er en veldig god måte å gjøre det på, istedenfor å skjefte eller slå. Jeg slår ikke mitt barn, jeg lære han som jeg sa. Jeg bruker ikke vold eller ingenting. Jeg vil at han skal høre på meg. På sånne måter barna lære å vise respekt<. Når han blir stor da vet han hva mamma liker og ikke. Det er forskjellig fra foreldre til foreldre. Men i min familie jeg vokste opp, de trodde ikke på sånne, slå barna. Jeg har lært mye av de. Fordi når jeg gjorde noe som de ikke ønsker, de pleier å lære meg å snakke sant, selv om det er galt. Jeg må ikke lyve, fordi har lært å snakke alltid sant. Men andre foreldre gjør annet, de skade barnet jo. Jeg er veldig heldig som har en sånne familie.

Scene 5 Språket

Noen barn har bra foreldre, men de hører ingenting, kanskje foreldre kan ikke språket, og når du ikke kan språket blir det vanskelig å kommunisere med andre. Når du ikke kan språket, du føler du kan ingenting. Du kan ikke beskrive din følelse eller du kan ikke beskrive hva du

opplever. Det er veldig vanskelig, å ikke kan språket, bor i et land med et annet system, oppdra to eller tre barn. Jeg ser ungdommer på buss med alkohol, de drikker, jeg tenker at de er ikke foreldrene, det er fordi de har mye frihet.*

Scene 6 Lov og regler

Det er bra man har lov, men må ikke avhengig av lov heletiden. Fordi, det er greit. Men man har følelse også alle har følelse. Man må få bruke følelsen sine noen ganger. Det finnes noen som passer bra for foreldre og barna, men det finnes også noe regler som gi mye frihet. Det blir galskap til slutt. Det er bra vi ha lov for eksempel de må ikke drikke under 18 år. Fordi det lov, de barna skader seg selv. Man må ikke hele tiden grense av lovene. Jeg er veldig glad i regler, men noen ganger med praksis, hjelper noen, men må bare følge reglene.

Scene 7 Samarbeid og forventninger

De trenger først og fremst ingen kan dømme, fordi de finnes mye dumme mennesker ÷. Men de å dømme, for eksempel” ja, sånn er de fra Eritteria, sånn er de fra Somalia” Hver enkelt person. Du må treffe den person. Barnevernet, de må høre, de må ikke bare høre fra andre det skjer mye. Barnevernet må gjøre avtale med foreldre, for eksempel som ikke kan lese. De må forklare de når de går til skoler, mottaksskolen, osv. De må forklare til de før ting skjer. Fordi hvis ting skjer det er altfor sent. De må forklare først og hva det som er om barnevernet. De forklare at foreldre kan få trygg med barnevernet. Da de kan begynne å samarbeide, men hvis de ikke vet hva er barnevernet hvordan kan de samarbeide. De må lære foreldre, de må forklare hva er det barnevernet, hva slags jobbe de har, kanskje de får til på eget morsmål, De kan printe og lese hjemme. hvis det skjer noe med barn hva de må ringe, må samtale, for at ting fungerer bedre for barna og foreldre, foreldre og barnevernet. Første foreldre har ansvaret. F.eks. hvis jeg ikke føler meg trygg, jeg gir feil informasjon til barnet. Men hvis jeg vet av meg selv og har kunnskap. Det er viktig at foreldre lære første og så kan også barna og lære om barnevernet, hva det betyr det, hva gjør de, hvorfor gjør de, hva slags hjelp finnes. Det er masse forskjellig ting hjelp. Men folk kjenne ikke det, fordi de bare har sett. De kan få hjelp. Derfor er informasjon veldig viktig for foreldre og barn.

Jeg har sett noen ganger på tv barnevernet har fått melding fra andre, anmelde, kanskje de ikke tror at noe skjer eller noen sånt ÷. Så barnet blir drept. Kanskje naboen eller andre sa til de at de må gjøre noe med de har ikke gjort det. Sånn situasjon er veldig viktig, kanskje noen ganger de tar barn som ikke trenger hjelp. For de som virkelig trenger hjelp de får ikke

det=/. Det jeg har leste flere ganger, de har sagt mange ganger beklager, beklager. De må gjøre jobben sin på en profesjonell måte. Veldig viktig, gjøre på profesjonelle måte.

Oppsummeringen

Introduksjon (Scene 1) vanskelig med ny kultur, integrasjon er nøkkelen til lykke, for at tung skal ordne seg. Hun selv har ikke noen utfordring med oppdragelsen, nyankomne foreldre som har ikke noen forståelse for norsk lov eller regler, motsetning til deres barn som får den kunnskap fortere. Hun mener at begge kulturene er fine, men de krasjer. Når det gjelder henne personlig så har hun lært mye og vet hvor hun skal søke hjelp når hun får behov for det, *“Men hvis jeg snakker om meg selv, jeg har lært mye og så hvis det er noen ting jeg går til familiekontor og snakker med de” (Scene 1)*. Men hun mener det er vanskelig for mennesker som kommer med litt eldre barn enn henne. Hun henviser til hvordan barn er tvers foreldrene i hjemlandet i motsetning til her, Norge *“mitt hjemland, det er forskjellig kultur. Barn må lydig til foreldrene, og alltid er det pappa eller mamma bestemmer til barn selv om det er 18 eller 30 <. Det er ikke sånt at når de fyller 18 år de flytter fra boligen. Det er ikke sånt i mitt hjemland, hvis det ikke er gift eller selv om de er over 40 år de kan bo hos foreldrene.” (Scene 1)*. Hvem altså bestemmer for barna, en sammenlikning av hva som er forskjellen og hvordan de er. Hun påpeker hva det innebærer at ting er slik de er i hennes kultur. Dette betyr at disse familier hjelper og støtter hverandre, dette gjelder barn og foreldre. Barn og foreldre forhold i Norge er vanskelig for noen av disse foreldre forstår ifølge hun, men de må akseptere det forholdet til slutt.

Respekt (Scene 2) er noe hennes foreldre lærte henne og hvem som skulle respekteres og ikke minst hvordan respekten skal vises. Men barna her i Norge trenger veiledning ifølge henne, for de gjør ting og dersom foreldrene sier noe så skremmer de dem med barnevernet, *“Æ ser de drikker alkohol, festning, hvis foreldre sier noen til barna, de kan ringe til barnevernet=/. Foreldre kan ikke si noen til barnet, fordi de blir redd,” For hvis jeg sier noe til han eller hun, kan ringe til barnevernet.” (Scene 2)*. Dette fører til at foreldre er redde, tenker dersom de sier noe da ville barnevernet ta deres barn fra dem. Barna gjør hva de vil og dette er pga. kulturforskjellen, ifølge henne. Hun påpeker også språkmangel hos noen av foreldrene som gjør at barna ligger i forveien og det skaper misforståelse mellom barn og foreldrene, *“Foreldre er veldig eldre og de kan ikke et ord på norsk. Så de barna si, “jeg kan si sånn, så de foreldrene blir redd, fordi de kan ikke språket og det kan ikke forklare” (Scene 2)* Som følge kommer barnevernet i familien og kan ta barna. Hun trekker fram at det er viktig

at barn ikke blir skadet av noen og får mulighet til å si sin mening, det betyr ikke at de skal bestemme over foreldrene sine. Foreldrenes mangel på kunnskap fører til redsel for å gjøre noe galt i oppdragelsen. Språket limiterer dem til å kunne uttrykke seg om hvordan de opplever oppdragelsen og forklare seg i forhold til enkelte ting i oppdragelse, *“Fordi foreldrene ikke har kunnskap om norsk, Norge. Så de blir bare redd å ikke gjøre noe galt, litt kunnskap, fordi de vil ikke miste barna. Det blir vanskelig å kommunisere”* (Scene 3). Hun mener at samtidig som foreldre ønsker å oppdra barna sine slik de selv ble oppdratt, er det noen av disse foreldrene som ikke har fått forklaring om regler/barnevernet, dette indikerer at de bør få hjelp og noen av dem mister barna sine på grunnlag av mangel på kunnskap.

Barnevernet (Scene 3) og Lov og regler (6) Barnevernet eksisterer ikke i hjemlandet, foreldre er de som har all ansvar for barna og derfor er det ekstra vanskelig for mange foreldre å godta endringene. Rykte om barnevernet er negative, derfor mener hun at kunnskap om barn mellom barnevernet og foreldre bør ha mer fokus. Alle foreldre har rett til sine barn ifølge henne, og barnevernet må forklare hva de holder på med uten å holde skjult på ting. For friheten barn har fører til at de ikke har respekt for foreldrene. Barna har kjennskap til regler og lover, men ønsker kanskje å fortelle til foreldrene ekte versjonen av loven og reglene, mener hun. For ved at foreldrene har god kjennskap til loven, reglene og ikke minst barnevernet, så vil ikke foreldrene være utrygge på selv, *“Men hvis barnevernet gi informasjon, kanskje om hvilken informasjon foreldre må vite, hva er riktig, hva foreldrene må gjøre her i Norge og hva de må ikke gjøre. De vet det. Det er veldig viktig for foreldre, fordi de føler seg trygg, og hvis de føler seg trygg det er veldig fint for barna. Da blir det ikke noen konflikt mellom barn og foreldrene, men hvis man ikke har kunnskap. Det er veldig vanskelig å oppdra barn»* (Scene 3). Barnevernet må gi informasjon om hva foreldre bør vite, viktig ønsker seg mer informasjon for seg selv, men alle foreldre og viktighet av at foreldrene ikke skal være redde bare fordi barn mer kunnskap enn dem og la dem sitt med den maktløsheten. Følelser framfor regler og lov. Loven må ikke sette grenser, etter mening så skal ikke loven sette grense for hva skjønn kan brukes til.

Disiplinering (Scene 4) Foreldre må ikke slå barna sine, for det skader barna, *“Foreldrene må ikke slå barn, det er ikke lov å ikke skade barna. Som for eksempel i mitt hjemland, barna som gjør noe galt, de blir klapp på rumpe ÷. Mens her i Norge du kan ikke gjøre det, det er ikke lov. De slår barn, de skade barn, de slår barn litt for hard÷.,* (Scene 4). Foreldre skal høre på barna og ikke dømme barna og se hva de kan gjøre annerledes. Hennes foreldre var

ikke opptatt av den type disiplinering og de hadde fokus på at hun ikke skulle lyve og ble straffet på et helt annet måte.

Språket (Scene 5) Språket gjør det vanskelig for dem å kommunisere, altså foreldrene, “*Noen barn har bra foreldre, men de hører ingenting, kanskje foreldre kan ikke språket, og når du ikke kan språket blir det vanskelig å kommunisere med andre. Når du ikke kan språket, du føler du kan ingenting. Du kan ikke beskrive din følelse eller du kan ikke beskrive hva du opplever**.” (Scene 5). Språkmangel gjør det vanskelig for foreldrene å kunne ta til seg kunnskap på egen hand. Samtidig som deres språkferdigheter har en større sjanse for å ha et utfall, hvor misforståelse oppstår.

Samarbeid og forventning (Scene 7) Ikke døm foreldrene, fordommer skaper misforståelse og mindre mulighet for et vellykket samarbeid, *De trenger først og fremst ingen kan dømme, fordi de finnes mye dumme mennesker ÷. Men de å dømme, for eksempel” ja, sånn er de fra Eritterria, sånn er de fra Somalia” Hver enkelt person. Du må treffe den person. Barnevernet, de må høre, de må ikke bare høre fra andre det skjer mye. Barnevernet må gjøre avtale med foreldre, for eksempel som ikke kan lese. De må forklare de når de går til skoler, mottaksskolen, osv. De må forklare til de før ting skjer.”* (Scene 7). Hun mener at barnevernet må vise hvem de er som et etat slik at foreldrene kan bli trygge og informasjon om dem kan trykkes ut på deres morsmål, for at foreldre skal ha bedre nytte av informasjon som blir gitt til dem. Hun mener også at barna skal delta i opplæring om barnevernet og lovene i Norge. Ønsker at barnevernet skal håndteres på en profesjonell måte, håndtere saker som faktisk trenger deres hjelp og la vær å ta saker som ikke har behov for innblanding fra barnevernet.

5.2.0 ANALYTISK PERSPEKTIV PÅ ERFARINGENE

Deres erfaringer skal settes i et analytisk perspektiv slik som jeg gjorde med forrige gruppe, hvor jeg analyserte ved hjelp av de viktige elementene som finnes i narrative analyse. Hvor man skal ha fokus på fortellerens historie og sannhet. Deres historie er lagd ved hjelp av deres oppfatning av en opplevelse eller hendelser som har hendt dem og som de prøver å få fram slik de selv oppfatter og føler at det var slik de opplevde det. Via analytisk skal jeg legger til noen avsnitter fra deres fortellinger som er relevant i forhold til avsnitter som blir berørt, for å illustrere med deres egne ord. Her har jeg samme rekke følge som jeg hadde i kapitlet over, hvor jeg begynte med ekteparet og deretter med alenemødre. Jeg begynner med Mariam og avslutter med Jamilla. Se vedlegg for Mogue’s erfaring.

5.2.1 Mariam

Introduksjon (Scene 1) Her legger hun fram oppdragelse formålet som foreldre har, altså å legge til rette for barna og gi dem en fremtid som foreldrene ikke fikk tilgang til. Ta fram hennes rolle som foreldre, hvor sammenlikner hennes barn og forhold til barnas barndom nå, her presenterer hun barna som heldig som får et barndom som hun ikke fikk. I den betydning viser hun til hennes rolle som foreldre og ikke minst som en mor som gjør ofre for at barna hennes skal ha det bedre og får en lysere fremtid. Hun forsvarer her hva alle foreldre eller mødre ville ha gjort for sine barn. Hun samtidig viser til en mor som lengtet etter informasjon som er tilpasset til hennes målgruppe, mennesker som befinner seg i samme situasjon som henne, dette er noen Riesmann (2011) påpeker at noen forteller tar forskjellige roller og disse er rollene er tilpasset i forhold til situasjonen vedkommende befinner seg i. I dette tilfelle tar hun rollen av en mor og foreldre som ønsker mer informasjon angående for hvordan foreldre skal være. Spesielt aleneforeldre eller innvandrerforeldre. Hun har vært ei mor som var vant med fellesskap, en kultur som er sosialt, men det felleskapet finnes ikke mer. Nå er det bare hun og barna, og økonomien strekker ikke til slik at hun kan kjøpe ting som barna har behov for. Samtidig som hun anerkjenner ting hun har lært fra den norske kulturen som har positivt innvirkning i hennes oppdragelse i forhold til hun har vært vant fra hjemlandet; *“I følge den norske kulturen, jeg hørte at de norske snakke meste med barna. De kommuniserer, det er veldig bra. Jeg har sett den for jeg selv jobber i barnehagen, at hvis barna får mer informasjon det er bedre, enn den som vi har. Bare «Du må gjøre det, det var bare en beskjed pappa sa du må gjøre”. Du må gjøre dem trygg. Det jeg tenkte i den norske kulturen, jeg har tatt en del av den, jeg snakker til barna og at de kan ha en forståelse for sånn ting.”*. Ei mor som har tatt noe positivt fra begge kulturene som hun mener passer hennes oppdragelse. Det er en måte for henne å vise leseren at de finnes både positive og negative elementer i den norske og afrikanske oppdragelse, det er opp til hver enkelte å velge det man selv mener passer den oppdragelsen man ønsker å utføre. Det synligjør de som blir tatt i **Scene 2**.

Disiplin (Scene 2) Ifølge henne målet med disiplinering er å sette ting i rett tid og holder til det. Ei mor som er bestemt i sin beslutninger og valg som hun holder ved. Det er måten å fortelle andre foreldre at det viktig å være bestemt i beslutninger man tar i oppdragelse, spesielt i forhold til disiplinering, “For eksempel” Neste uke vi skal ikke sette på tv”. Så du holder barna til det som du ha lovet at du skal gjøre. Jeg ble slått (hh)/*, “. Hun presenterer seg som ei mor som tar avstand fra bruk av vold i oppdragelse som form av disiplinering, ved å reflektere tilbake til det at hun selv ble slått og det synes hun var synd. Hun har tatt valget av

å gjør ting annerledes i oppdragelsen av barna sine, *“jeg ble slått (hh)/*, det er veldig synd*. Jeg kan ikke slå min barn for jeg er ikke vant med det. Vi har bare kjærighet, vi snakke, istedenfor å straffe.”*. Hun viser tydelig hvordan hun tar avstand fra volden som ble brukt under hennes oppvekst. Hennes valg av oppdragelsesstil gjenspeiler litt av det hun snakker om i **Scene 3**. Valgene foreldrene tar underveis for barnas beste.

Barnevernet (Scene 3) Hun sier at foreldre kommer til Norge pga. barna, hennes måte å si til barnevernet at det er pga. våre barn vi er i Norge. Dersom de ikke hadde vært gode foreldre som ønsket et bedre liv for barna enn det de fikk selv, så hadde ikke mange av dem kommet til Norge *“Vi foreldre har kommet her på grunn av framtida til barn. Hvis vi var dårlig foreldre kunne ikke streve å komme her *. For eksempel for meg vokste opp i nød, alt var vanskelig. Jeg vokste opp i fattigdom og så jeg lengte å ha en fremtid, at min barn kan ikke gå gjennom det samme som jeg gikk gjennom <.”* (Scene 2). Ei mor som snakker om offeret som foreldre gjør for å kunne finne lykken til deres barn, som noen ganger blir oversett. Hun stiller indirekte spørsmål til barnevernet i forhold til hvordan de ser på dem som foreldre, *“Hvordan de ser oss som foreldre. Hvis de ser foreldre som strever i livet så må de hjelpe dem uansett, fordi barna tilhører de og barna er en del av de”*. Hennes måte å si at det er avgjørende for hva slags syn barnevernet har om oss som foreldre og dersom de ser dem streve, de får hjelp dem slik at det kommer seg på foten. Hun som foreldre og mange andre foreldre er her pga. barna, for hun påpeker at hun lever for barna og dersom de skulle bli tatt fra henne. Hun hadde ikke sett vitsen til å bli værende, vil da ha dratt tilbake, *“Hvis de ser foreldre som strever i livet så må de hjelpe de uansett, fordi barna tilhører de og barna er en del av de. Det er bare min barn som jeg lever for, men hvis de blir tatt fra meg, er Norge ingenting for meg. Det er bedre å gå tilbake til mitt hjemland, der kan jeg være med min gamle folk, istedenfor å leve i Norge og barna er borte fra meg”* (**Scene 3**). Det er hennes måte å si som mor at, hvis barna som hun lever for blir tatt, hvorfor vil hun bli igjen, for da har hun ingen å leve for her i Norge. Dette er hennes måte å vise hvor mye barna betyr for henne og hva ville ha skjedd hvis hun mistet dem. Dette sier hun fordi hun har sett eksempler hvor barnevernet har tatt andres barn fra dem, så hun forteller dette av erfaring og hvordan det måtte ha føltes å miste foreldreretten overfor barna du selv lever for. Dette har skapt frukt hos henne og mange andre foreldre. Derfor mener hun at det er viktig at barnevernet får den frukten ned, slik at henne og mange andre foreldre ser hva slags hjelp de har rett til fra barnevernet. Det er en mor, kvinne og foreldre som gir råd til barnevernet i forhold til hvordan de kan snu ryktene om dem som har skapt frykt blant innvandrerforeldre. For så lenge frykten sitter hos disse foreldrene og

barnevernet vil de ikke endre deres måte å jobbe på, så vil ikke de nå disse foreldrene. Hun tar rollen som en god mor og borger, ønsker virkelig å hjelpe sin medborger og viser til hvordan barnevernet kan tilnærme dem etterhvert, derfor sier hun at det er bra med lover og regler, men måten de blir brukt og til hvilke formål de blir brukt til er avgjørende. Det er hennes måte å si at loven finnes og det er bra, men loven blir ikke nyttig dersom den bare fører til skade eller stenger dørene mellom borgerne. Dermed mener hun samarbeid er viktig, i **Scene 4**.

Samarbeid og forventninger (Scene 4) Her tar hun på seg rollen som bekymret og engasjert foreldre som ønsker å hjelpe seg selv og andre foreldre ved nevnt hvordan de kan få den hjelpen fra en etat som barnevernet, *“De må treffe foreldre, sånn at de kan åpner seg. Fordi uansett hva ting du skulle si, de lukker seg inne. Det kan få ut det som er viktig, fordi de er lukke seg på grunn av frykt. Jeg tenker på hvordan de kan endre den måten eller snakke med minoriteter kan være nyttig. Kanskje de kan ha en felles møte å snakke med foreldre minoriteter, hva jobben og forklare mer. De kan invitere foreldre med minoriteter å gå gjennom den kurs eller ha en fellessamling de der komme”*. Dette samarbeid skal hjelpe foreldrene og barn ifølge henne, hun mener at fokuset burde ligge rundt samarbeidet, dersom det skulle startet så måtte det var fokuset rundt barna. For det er noen foreldre som har vanskelige barn og som de kunne ha fått hjelp fra barnevernet en slik samarbeid. I hennes utsagn forteller hun hvordan samarbeid skal gjøres, det å ufarliggjøre temaet og gjøre det til noe mer sosialt. Hun framstiller seg selv her som en som besitter nok kunnskap om den gruppen, ved å være en del av den gruppen. Et slik samarbeid kan bidra til mye, hjelper foreldre å komme seg ut, fordi mange av dem lever i ensomhet og lengsel etter sine slektninger som fjernt og hvordan dette påvirker også oppdragelsen, *“Foreldre trenger hjelper å komme ut og å lære. Det er mange som lever i ensomhet og hjemlengsel. Ikke familie-medlemmer, de trenger den. Kanskje på grunn av det de er ensom, de klarer ikke å ha begeistring hjemme. For eksempel barna er veldig sosiale ute og kommer hjemme er glad, men foreldre er i ensomhet og hjemlengsel. Ensomhet og lengsel påvirker foreldrene oppdragelse”*. Hun tar på seg rollen som en bekymret medborger og informant. her henviser hun hva ensomhet og lengsel fører til og det er også på den ubalansen mellom foreldrenes ensomhet og lengsel og barns muligheter til et bedre sosialt livet som er mye bedre enn foreldrenes. Dette henviser hun til egen erfaring og hvordan ting var for henne når hun kom til Norge. Slikt samarbeid som Mariam, samme nevner også Jamila

5.2.2 Jamilla

Introduksjon (Scene 1) Her forklarer hun at det er vanskelig å oppdra, spesielt når kultur er

innblandet. Snakker på vegne av innvandrerkvinner, en slags talskvinne. Hun sier at det er vanskelig for innvandrerforeldre å bo i Norge og oppdra sine barn på grunn av de kulturelle forskjellene som inntreffer. Det er hennes måte å vise til leseren at for dem man ikke selv har opplevd som andre opplever så kan man ha viss forståelse for deres situasjon, spesielt når man er tilskuer. Hun snakker personlig om seg selv senere, hvor hun ser til at hun ikke har noen problem med oppdragelse “*Men har ikke mye problem med oppdragelsen.*” (**Scene 1**). Dette henviser for å si at hun har den forståelsen som kanskje mange andre foreldre ikke har, om de forskjellige etatene. Hun henviser til hennes observasjon av familie som sliter med oppdragelse, på grunn av kultur krasj. Men hun selv har lært mye og har integrert seg, hun vet hvem hun skal til dersom hun har behov for hjelp, “*Men hvis jeg snakker om meg selv, jeg har lært mye og så hvis det er noen ting jeg går til familiekontor og snakker med de. Når er min sønn seks år, men det er veldig vanskelig for mennesker vokst opp i andre land. Har kultur og oppdragelse og så kommer hit og må lære seg den regelen som norsk. Det er veldig vanskelig egentlig** =« (**Scene 1**). Hun viser at det må være vanskelig for andre mennesker som kommer med barn som er allerede eldre, hun tar på seg en slags medmenneskerolle og prøver å sette seg i deres sko. Hun henviser til hjemlandet hvor barna er lydige mot sine foreldre, i forhold til her. Hun mener at på det at barna kan flytte når de har nådd 18 år er noe nytt for mange av foreldre, og noe som skaper konflikter mellom foreldre og barna. Foreldre er vant med at barna kan bo hjem med foreldre og hjelpe til. Barna kan bo hos foreldrene sine til han eller hun er 40 år gammel dersom han/hun er ikke gift. Det er hennes måte å vise til leseren at disse er noen av de kulturforskjellene som mange foreldre opplever som vanskelig. Det fører til at foreldre føler seg mindre og mangler respekt fra barna deres ifølge henne.

Respekt (Scene 2) Her viser hun til barndommen sin og ikke minst om det hun lært å gjøre i forhold til respekt. Det er hennes måte å vise at kommer fra en familie som lærte hennes å oppføre seg ordentlig tvers eldre mennesker, motsetning til barn i Norge. Hun snakker på vegne av foreldre, på grunnen av frihet og alle den rettighetene barna har så tørr ikke foreldrene å snakke til sine barn, fordi det er redde. Noe som hun mener ikke er riktig, foreldre skal ikke være redde for sine barn, men det skal være omvendt, “*Men når jeg ser barna her i Norge, det er ingen respekt ÷/*.* F.eks. en eldre eller gravid står på bussen, ingen reise seg, ingen bryr seg ÷. Æ ser barna trenger veiledning. Æ ser de drikker alkohol, festning, hvis foreldre sier noen til barna, de kan ringe til barnevernet÷. Foreldre kan ikke si noen til barnet, fordi de blir redd,” *For hvis jeg sier noe til han eller hun, kan ringe til barnevernet.*” Derfor gjør de ingenting fordi de ikke vil miste datter eller familien. Så barn

gjør hva de vil, det er litt på grunn av kulturforskjell. “, Så de barna si, “ jeg kan si sånn, så de foreldrene blir redd, fordi de kan ikke språket og det kan ikke forklare”. Hun forsvar barns mulighet til å si sine meninger, men understreker at de skal ikke bestemme over foreldrene. Hun gir støttet til foreldre som opplever slik situasjon, *“Det er mye positivt ting i Norge, ingen skal skade barn, barna må si meningene sine. Men barna kan ikke bestemme over foreldrene, fordi barna de lære fort norsk. Noe foreldrene kan ikke. Da barna blir sånt bestemmer over foreldrene. Fordi foreldrene ikke har kunnskap om norsk, Norge. Så de blir bare redd å ikke gjøre noe galt, litt kunnskap, fordi de vil ikke miste”* . På en måte viser hun til leseren at slik er tilfelle for mange foreldre, som føler at det ikke strekker til, på grunn av mangel på kunnskap og fordi de er redde for å kunne miste noen av familiemedlemmene deres. De lever for barna, de må ta imot ting som egentlig de ikke tåler, bare fordi ønsker å behold barna deres. Hun prøver her å forsvare barna og foreldrene der de trenger å bli forvar eller trenger støtte. Viser forståelse for foreldrene ønske om å oppdra barna sine slik som de selv har blitt oppdratt. Prøver å illustrere hva foreldrene ønsker, men møter vanskeligheter som hindrer deres ønsker. Noe av dette legger hun skyld på mangel på forklaring om regler og om barnevernet, derfor hun mener at begge kulturene lærer av hverandre, en optimistisk som mener at det er fortsatt håp for å lære feilene som har skjedd.

Barnevernet (Scene 3) og lover og regler (Scene 6) Her viser hun til leseren, barnevernet finnes ikke der hun kommer, *“I mitt hjemland det finnes ikke barnevernet i det heletatt. Det er foreldrene som gjøre det beste for barnet, her i Norge det finne som barnevernet, kanskje den er veldig vanskelig å akseptere? Fordi de kommer fra andre land, ikke bare fra mitt land, fra andre land. Fordi når jeg vokst opp jeg aldri hørt om barnevernet i mitt hjemland» (Scene 3)*. Det er en måte å forklare leseren grunnen til noen av utfordringene som dukker i møte med oppdragelsene i Norge. Hun selv har erfart å ha hørt rykter om barnevernet som ikke er positive, så hun har vært til rykter som gjelder barnevernet. Noen som fører til at hun sier at det er viktig at barnevernet forteller hva de jobber med, foreldrene må vite det. Dette understreker personlig mening, hvor hun mener at det er viktig for foreldre som ikke kan lese eller skrive, som har barn som gir dem feil versjon av det barnevernet eller loven står for. Hun sier at dette er med å skape redsel hos foreldrene, her henviser til hva kanskje mange andre foreldre gjennomgår ved at deres barn forklare dem slik de vil at foreldrene skal oppfatte; *“Det er veldig viktig for meg, de som kommer fra andre land som ikke kan lese, skrive. Kanskje de har ikke mye kunnskap, men kanskje de har barn kanskje tenåring, men de kan fort lære norsk. Kanskje de vet reglene, men de kan jo forklare på en annen måte til foreldre.*

Barna kan si “hvis du si sånn og sånn, så da kanskje barnevernet kommer å ta med oss”. Så hvis foreldrene de blir redd, da barna kan gå feil vei, men hvis barnevernet for eksempel samle alle utlendinger» (**Scene 3**). Derfor mener hun at barnevernet må gi informasjon om hva som er riktig og ikke riktig, for å kunne skape trygghet hos foreldrene, slik at de kan stå for den kunnskapen når barna prøve å lure dem eller fortelle dem en annet versjon av sannheten. Her forklarer hun barnevernet hva informering av foreldrene vil føre til. Hun tar rollen som foreldre, og mener at det er ikke riktig at barna skal bestemme over foreldre, hun ønsker ikke at hennes barn skal bestemme over henne. Så hun er her opptatt av tydeliggjøring av hvem som er foreldre og barn. Barnevernet skal ikke vær grunnen for at foreldre er redde for å oppdra barna sine ifølge henne. Hun sier seg enig og anerkjenner at barnevernet vil beskytte barn som ikke har det bra, men de må hjelpe barnevernet som trenger virkelig og ikke ta barn som ikke har egentlig behov for hjelp. Hun mener at loven skal følges, men utfordrer barnevernet til å tenke på følelser som ikke kan alltid måles med loven og da må man bruke sunn og fornuft, “Det er bra man har lov, men må ikke avhengig av lov heletiden. Fordi, det er greit. Men man har følelse også alle har følelse. Man må få bruke følelsen sine noen ganger. Det finnes noen som passer bra for foreldre og barna, men det finnes også noe regler som gi mye frihet.” (**Scene 6**).

I Kritikker perspektivet føler foreldre seg maktløse pga. barnevernet “Foreldre kan ikke være redd på grunn av det finnes en barnevern, foreldre må ikke føle seg maktløse på grunn av barnevernet.” (**Scene 3**). En rettferdigborger, som mener at foreldre skal ikke være redde for en etat som skal egentlig hjelpe dem til å klare oppdragelsen. Foreldre skal kunne snakke med sine barn og irettesette dem, uten at de er skal være redde, slik som hun henviser i **Scene 4**.

Disiplinering (Scene 4) Her viser til leseren at hun er motstander av bruk av vold som disiplinering ved å begrunne var det fører til. Derfor gir hun råd til foreldre å ikke bruke den type disiplinering: “Foreldrene må ikke slå barn, det er ikke lov å ikke skade barna.” (**Scene 4**). Tar i bruk informant rollen, hvor hun sier at det er ikke lov å slå barn Norge. Veileder foreldre i forhold til hvordan de skal snakke med barna når det hender noe, “Foreldre må se barnet. Selv om vi er foreldre, vi må ikke dømme barna, vi må vite hvorfor, grunnen sånne skje. Vi må snakke på en høflig måte. Vi må vise og høre. Når barn gjør noe galt, de har dårlig samvittighet og når foreldre skjefte, barn tror kanskje foreldre ikke er glad i han eller hun. Men det er veldig fint når barn gjør noe galt, vi må lære dem, oppdra de, f.eks. får ikke lov å gå kino, eller får ikke lov til å kjøpe godteri. Hvis barn er glad i tv, får ikke se på tv i to dager. Sånne ting er viktig for barn, da tenker barn. ‘Hvis jeg gjør det neste, jeg får ikke

det”. Det er en veldig god måte å gjøre det på, istedenfor å skjefte eller slå. Jeg slår ikke mitt barn, jeg lære han som jeg sa. Jeg bruker ikke vold eller ingenting.” (Scene 4). Det er også en måte for henne å vise leseren hva slags mor hun er ved hvordan hun forholder seg til de forskjellige teamene som har dukket opp. Samtidig som hun anerkjenner at språkproblemet kan være en hinder for mange foreldre, å kunne uttrykke seg slik de ønsker og vil.

Språket (Scene 5) Her ønsker hun å legge fram hvordan språket kan være en hindring for foreldre og som samtidig for til oppbygging av misforståelser og dårlig kommunikasjon, *“Noen barn har bra foreldre, men de hører ingenting, kanskje foreldre kan ikke språket, og når du ikke kan språket blir det vanskelig å kommunisere med andre. Når du ikke kan språket, du føler du kan ingenting. Du kan ikke beskrive din følelse eller du kan ikke beskrive hva du opplever*» (Scene 5).* Derfor ønske om samarbeid som er tilpasset disse foreldrene er ønskelig fra henne.

Samarbeid og forventninger (Scene 7) Her legger hun fram ønsker for samarbeid og forventninger til barnevernet. Hun råder barnevernet å holde seg i fordommer om forskjellige folkeslag, men start med blanke ark hver gang de møter foreldrene, *“De trenger først og fremst ingen kan dømme, fordi de finnes mye dumme mennesker ÷. Men de å dømme, for eksempel” ja, sånn er de fra Eritrea, sånn er de fra Somalia” Hver enkelt person. Du må treffe den person. Barnevernet, de må høre, de må ikke bare høre fra andre det skjer mye’.* **(Scene 7).** Hun kommer med ulike forslag på hvordan samarbeidet skal være og hvordan barnevernet skal være imøtekommende for disse foreldre for at samarbeidet skal være vellykket. Hun henviser steder hvor barnevernet kan dra til for å informere foreldre som skal blir fremtidige norske borger og de som allerede er. *“Barnevernet må gjøre avtale med foreldre, for eksempel som ikke kan lese. De må forklare de når de går til skoler, mottaksskolen, osv.”.* Hun veileder barnevernet i forhold til hva disse foreldrene trenger å vite eller har behov for fra barnevernet. Kritiserer barnevernet i forhold til saker som har blitt nevnt i media, hvor barnevernet har hjulpet barn som ikke hatt behov for hjelp, men har latt være å hjelpe de som egentlig trenger hjelp, *“Jeg har sett noen ganger på tv barnevernet har fått melding fra andre, anmelde, kanskje de ikke tror at noe skjer eller noen sånt ÷. Så barnet blir drept. Kanskje naboene eller andre sa til de at de må gjøre noe med de har ikke gjort det. Sånn situasjon er veldig viktig, kanskje noen ganger de tar barn som ikke trenger hjelp. For de som virkelig trenger hjelp de får ikke det÷/<. Det jeg har leste flere ganger, de har sagt mange ganger beklager, beklager. De må gjøre jobben sin på en profesjonell måte’.* **(Scene 7).**

6.0. DRØFTING

Narrativ analyse har fokus på individene og på deres hjembane eller sosiale setting hvor deres opplevelse blir omgjort til meningsfulle for dem selv og omverden. De er med å forme essensen i deres opplevelse eller erfaringer. Under analysering av deres opplevelser og erfaringer så er det altså hva som blir sagt/fortalt og måten det blir sagt på som er sentralt. Hva-et her reflekterer omstendighetene og de praktiske forholdene rundt opplevelsen eller erfaringene deres. Mens hvordan-et reflekterer hvilken rolle respondentene tar som f.eks., - foreldre, offer, osv. I analysedelen ble leseren med på reisen og fikk innblikk i fortellingene til foreldrene og ikke minste *hva og hvordan* dette ble lagt fram av dem.

6.1 Presentasjon av Barnevernsforeldres og ikke-barnevernsforeldres temaer

Her hadde foreldrene ulike temaer som ble ansett som problematisk. Jeg skal her ta fram temaer noen av disse som hadde en avgjørende posisjon i deres opplevelser og erfaringer. Nå skal jeg først presentere temaene som dukket opp i fortellingene til barnevernsforeldrene og ikke-barnevernsforeldre, for senere å se på tvers eller sammenligne dem mot hverandre. Jeg bruker farge som viser hvilke temaer som er felles hos begge gruppene og det som er ikke det. Dette vil gi en bedre og tydeligere presentasjon hva felles temaer uten å måtte skrive ned alle som er felles og alt som ikke er det. Det som er felles det som er i grønt og det som er ikke felles det er som er i rødt.

6.1.1 Hva snakket de om: foreldres temaer

Tabell 1. Foreldrefortellinger: felles tema: grønt. Ikke felles tema: rødt.

Barnevernsforeldre	Ikke-barnevernsforeldre
Motarbeid (Dem vs.oss)	Foreldrenes ansvar
Skuespill	informasjons
Maktmisbruk	kulturovergangen
Respekt	Økonomien/fattigdom
Barnevernet (venner eller familie?)	Ensomhet og lengsel
Kompetanse	**Samarbeid/fellesmøte (sosialmøte)
Informasjon	*Kultur (to kulturer)
Erfaring	*Kulturforskjeller
Diskriminering	*Kulturforståelse
Imperialistisk	Usikkerhet og redsel

*Kulturforståelse	Respekt
Disiplinering	Disiplinering
Etter overtakelsen av barna (Ettervern)	Barnevernet (hovedformål i praksis)
Super-Nanny	**Samarbeid
*Kulturovergang	*Språkmangel og kunnskapsmangel (skaper usikkerhet og misforståelse, avhengighet)
*Kultur (barn her og hjemmet)	Fordommer
Rettigheter	
Europa	
Flyktning (migrasjonsprosessen)	
Ensomhet og lengsel	
*kulturforklaring	
Økonomien/fattigdom	
Foreldrenes ansvar (rollefordeling)	
Fosterhjem	
Forskjellsbehandling	

Jeg kom fram til disse temaene utfra hva som foreldrene svarte på og som kom ofte fram i deres svar. I tillegg til spørsmålene som ble stilt opp under intervjuet. Jeg lagde en oversiktlig over hva som var likt og ikke lik hos begge gruppene mens jeg leste dataene. Utfra det lagde jeg denne lista. Flere her er beslektede slik som alle med * «kultur» og alle med ** under «samarbeid», men oversikten viser nyansene.

Når man ser begge listene, så kan man se at begge gruppene har lagt mye vekt på det som er felles, (grønt)angående informasjon, samarbeid, respekt, kultur og kulturforståelse og foreldrenes ansvar. Bra Begge gruppene mener at foreldrenes ansvar er stort, men at staten har tatt del av ansvaret, samtidig som kvinner har en større rolle i ansvaret enn menn, fordi Norge framstår som et feministisk samfunn. Dette er annerledes i forhold til det de er vant med i hjemlandet, hvor menn har mer ansvar for oppdragelse enn kvinner. Kvinner der har større ansvar når det gjelder alt som har med husholdning å gjøre. Dette viser at kultur har mye å si i forhold til dere oppdragelse vedrørende de ulike temaene som dukker opp i deres fortellinger. Det var bare en person som tok opp problematikken med språkmangel, Jamilla. Hun mente at språkmangelen var årsaken til mye av det som kom til syne, for foreldrene hadde ikke nok språkkunnskap for å kunne forstå lover, regler og andre relevant informasjon som kan gjøre

dem til bedre og tryggere foreldrene i møte med lover, regler og offentlige instanser. I tillegg til språket, så var flere av tinga som var ulikt også tett koblet til barnevernets saker knyttet til foreldrene og hvor de temaene ble en selvfølge for dem. Det var temaer som diskriminering, motarbeid, maktmisbruk, Europa og usikkerhet og redsel. Noen av foreldrene følte seg diskriminert under rettsaken deres, noe som førte til at de følte seg motarbeid av barnevernet og andre instanser som var involvert. For dem ble det slikt at barnevernet misbrakte makten de hadde og ikke ville høre på foreldrene eller inkludere dem i saken og veilede dem. Noen av foreldrene, eks. Shukri (se vedlegg A1) hadde mye kunnskap om ungdommens syn på Europa og hva de forventer, et kontinent han ser som grenseløst og hvor barn får lov til å gjør hva de ønsker. Dette noe er noen av årsakene som skaper usikkerhet og redsel hos noen foreldre, fordi de ikke vet helt hvordan de skal oppdra barna deres, for uansett hva de gjør blir de stilt på en måte til rette for at de har gjort feil under oppdragelsen av barna, dvs. forstått slik at de «mangler» noe. Da blir spørsmålet hva er det som foreldrene føler at de mangler og hvordan kan fagpersonene sammen med dem få klargjort det som «mangler» for å kunne gi en god oppdragelse til barna og samtidig føle seg trygge som foreldre. Det å mene at de mangler noe ser vi ofte i diskusjonene rundt migrasjon og kalles på engelsk «The Deficit-model», (Haines og Donald, 2008)

Barnevernsfamilien savnet ettervern-, når barna blir tatt fra foreldrene, og mer om-, hvordan barnevernet tenker om dem som blir igjen, altså foreldrene. For foreldrene følte at det var ikke noen form for ettervern, noe som førte til at foreldrene følte seg alene og lengtet etter slektninger som er langt fra dem. Lengsel og ensomhet er noe mange innvandrere opplever og som påvirker oppdragelsene i følge Mariam. Lengselen og ensomheten blir verre når de barna som var i huset med foreldrene ikke lenger er der, for foreldrene ble overlatt til seg selv og ingen andre. Begge foreldre gruppene legger vekt på enkelte ting som hvordan dem selv ble oppdratt av sine foreldre. Eksempel Jamilla, hadde en annen oppdragelse enn Mariam og Mogue (se vedlegg B1) Hun sier at hun ble lært å fortelle sannhet og fikk et helt annen type straff enn Mariam og Mogue (se vedlegg B1) fikk under oppdragelsen. Det viser at til tross for kulturelle likheter, så finnes det forskjeller hjemme i hver enkelte familier. Kulturer er alltid heterogene, men omtales og blir ofte referert til som homogene eller likearta eks. «afrikansk kultur». Samtidig betyr dette også at deres innsikt i barneoppdragelse slik de selv har lært det, ikke lenger anses for gyldig. De er derfor i et slags tomrom eller i en mellomfase mellom noe de kjenner og en overgang til noe ukjent. Uten sine gamle nettverk og kanskje

begrenset nytt, blir dette ensomt og vanskelig Dette er noen av tingene jeg skal se nærmere i neste avsnitt hvor jeg skal drøfte temaene med et teoretisk perspektiv.

6.2 Temaer i et teoretisk perspektiv

Innledning

Her skal jeg sette temaene inn i et teoretisk perspektiv for å få fram det foreldrene mener og legge til hva forskninger sier om dette. Deretter vil jeg avslutte med en oppsummeringsdel.

6.2.1 Barnevernsforeldre: teoretisk perspektiv på temaer

Disse er de hovedtemaene som jeg skal ta opp foreldrenes ansvar, barnevernet, kompetanse og samarbeid og kulturforståelse og ettervern/oppfølging Disse hovedtemaene vil ha enkelte undertemaer om vil utdype hovedtemaene.

1. Foreldrenes ansvar

I følge foreldrene så har foreldrene delt foreldreansvar her i Norge, hvor mor har mer ansvar enn far. Det er noe som er ukjent for dem i forhold til hva de er vant med fra hjemlandet, hvor faren har den største rollen i oppdragelsen, mens mor har ansvaret som innebærer husholdning og passing av barn. Nå har dette endrer seg ved ankomst til Norge, for da får foreldrene den opplevelsen av likestillingen som kan anses som problematisk og sjokkerende for dem. Når det blir slik forskjell mellom kulturene, så finner foreldrene kulturforklaringer på sine handlinger. Slik som Mekabe-paret tydeliggjorde hvor de mente at de ikke hadde fått noen forklaring av hvordan ting gjøres her i Norge, derfor brukte de den type oppdragelsen de hadde fått fra sine foreldre. Dette forsterkes også ved at barnevernet, som representerer statens rolle i oppdragelsen, deltar i oppdragelsen i Norge. Dette er noe som er med å svekke foreldrenes ansvar i følge dem selv. På grunn av statens involvering i oppdragelsen i følge foreldrene, så tør ikke dem å oppdra barna sine slik de ønsker. For barna har så mye makt og dette påvirker deres rolle som foreldre og deres mulighet til å kunne korrigere barna slik som et barn skal korrigeres i følge foreldrene.

For det er kanskje slik det oppfattes når man ikke helt har forstått at den norske modellen innebærer at man er i dialog med barnet uten å skulle overføre all makt fra foreldre til barna. Er dette heller et middelklasseprosjekt for det krever masse av de involverte som at barn skal utvikle abstrakt språk, kunne diskutere, evne til å lytte, forstå og respektere også i stressede situasjoner? Kanskje den «afrikanske» er den mest utbredte også i Norge fordi et hierarkisk

foreldre-barn forhold er den klassiske modellen på tvers av kulturer. Hvordan kan man forstå hvordan man gjøre en slik modell i dagliglivet hvis man aldri har erfart eller sett en? Kanskje heller ikke barna helt forstår den. Det kan allikevel være at barna ønsker en modell uten slag og vold, så hvor går grensa for hva som er akseptabelt og ikke? Kan man være en god mor/far sammen med andre afrikanere dersom man bruker en forhandlermodellen eller blir man da oppfattet som veik, en far uten maskulinitet (slik Mekabe følte)?

Det er også interessant å se deres oppfatning av barns posisjon i norske familier for det er fra den posisjonen deres barn foretrekker å se og å være sammen med norske barn på bl.a. skolen. Kanskje et tiltak ville være å tilby mer korrekt og konkret info fra andre aktører som barnevernet eller andre og kanskje flere ganger over en periode for man klarer ofte ikke å få med seg alt på en gang (eks. når man er ny).

2. Barnevernet

Det er slik at tidligere forskning viser til at manglende forståelse for barnevernets oppgaver i etnisk minoritetsfamilier, for barnevernet er komplekst og med mangel på informasjon framstår ofte barnevernet svært uoversiktlige (Young og Gundersen, 2010). Dette er noen av de elementene som mange av foreldrene påpeka i forhold til barnevernet. Det var lite informasjon forhold til hva barnevernet er og ikke minst deres arbeidsoppgaver som disse foreldrene hadde eller har nytte av slik de forteller det. Dette at barnevernet skal vurdere «god nok» foreldrekompetanse som kan være skremmende for noen av foreldrene, det å bli vurdert av et system som har makt til å ta fra dem barna deres dersom de mener at du ikke er egnet til å være foreldre, vil for mange være tøft å sette seg inn, altså at et annet menneske skal vurdere din oppdragskunnskap for å kunne godkjenne deg som foreldre og gi deg retten til å kunne oppdra dine barn slike dem ønsker, ikke slik du ønsker. Det er noe som mange av disse foreldre ser som problematisk og ønsker et mer forståelig barnevern. Man kan jo spørre seg om hvorfor dette sterke fokus på innvandrerforeldre når man stadig avdekker omfattende vedvarende vold mot barn også i etnisk norske familier. Er det slik at disse i større grad klarer å skjule slike forhold? Er oppmerksomheten mot dem mindre omfattende? Har man lavere toleranseterskel avhengig av klientenes kultur eller er stereotypiene rett slett andre? Kan det også være slik at etnisk norsk foreldre klarer å manøvrere bedre i barnevernet fordi de har større kunnskap om norske systemer, kjenner legitime fra illegitime reaksjoner, eller har et større sosialt nettverk de kan lære av? Er barnevernets ansatte bare lydige byråkrater uten mangel på selvstendig kritisk tenkning og evne til å møte også flerkulturelle klienter? For hva

er det som gjør at man internasjonalt reagerer mot norsk barnevern – de som skal verne barna (bortsett fra de åpenbart feilaktige monsterhistoriene)? Hva kan de gjøre annerledes? Hva er det dette handler om? Slike spørsmål må man stille også når man som profesjonell arbeider for hva man ser som en god barndom.

3. Kompetanse

Young og Gundersen (2010), mener at barnevernet ikke besitter tilstrekkelig og nyttig kunnskap og kompetanse. Det er noen av dem tingene som mange av disse foreldrene snakket om under deres fortellinger. De følte at barnevernet ikke besatte den kompetansen eller kunnskapen de trengte - for å kunne jobbe med sakene deres slik Mekabe-Paret tydeliggjør i deres fortelling og viser fram hva de mener med mangel på kompetanse hos barnevernet. I Derviskadic (2013), så hevdet noen barnevernsarbeidere at storfamilien kunne/kan være en utfordring, fordi de ikke er vant med familier som kommer fra kollektivistiske samfunn slik som mange av disse foreldrene, noe som gjør at det kan være utfordrende med tilpasninger til det norske hvor det individualistiske synet er rådende. Noen av foreldrene snakket om hvor avgjørende slik erfaring var for hvordan deres møte med barnevernet gikk, for dem følte at barnevernet ikke hadde noen form for ansvar vedrørende en slik sak som deres. Med forskning som bekrefter barnevernets kunnskapsmangel i arbeid med slike foreldre, så framhever de hvordan barnevernet handlet i deres sak og hvor mye også handlet om kulturell innsikt som foreldrene mente at barnevernet manglet, i forhold til hvordan de gjennomførte oppdragelse i hjemlandet og foreldrenes situasjon. Det er også viktig for barnevernsansatte i følge foreldrene å ha kjennskap og kunnskap til migrasjonshistorien som følger med dem og som berører også økonomien, kulturovergang, ensomhet og lengsel og hvordan dette påvirker oppdragsutvikling for mange av disse foreldrene. En annen ting som også var viktig for noen foreldre, er synet barna har i Europa som kanskje barnevernsansatte og andre fagpersoner ikke tar i betraktning, og at nettopp dette kan også påvirke foreldrenes posisjon i oppdragsrollen. Dette kan slik de ser det sette barna og foreldre opp mot hverandre på en for dem ukjent måte, og med barnevernet på barnas side, blir foreldre nesten marginalisert i eget hjem. Barnevernsdirektøren, Mari Trommald sa nylig i artikkel i Aftenposten at det kan være større risiko for at barnevernet misoppfatter og griper raskere inn i familie fra andre kulturer (Skogstrøm, 22.04.2016). Poenget er å åpne for en bedre dialog, og dette krever gjensidig forståelse også for det som er annerledes og vanskelig.

4. Kulturforståelse

Young og Gundersen (2010) hevder at kulturelle og språklige / kommunikative utfordringer i møte mellom innvandrere og barnevernet er veldig sentrale. Noe som kan reflektere det både foreldrene og Young og Gundersen påpeker, er « oss/ de andre» dikotomien, som er med å påvirke relasjonen mellom ansatte i barnevernet og innvandrere. Foreldrene følte at de ikke fikk noe form av hjelp fra barnevernet. De mente at barnevernet ikke hadde forståelse for deres kulturbakgrunn, som også var et avgjørende aspekt i deres handlinger og beslutninger i forhold til barneoppdragelsen av deres barn. Dette viser til mangel på kultursensitivitet, som øker andregjøring av disse foreldrene i barnevernet. Qureshi og Fauske (i Paulsen, 2010), mener derfor at det er mer behov for kultursensitivitet i barnevernet som sliter med forståelse av kulturers betydning. Det er viktig for en barnevernsarbeider å ha et dynamisk syn på kulturens betydning, for det vil innebære at minoritetsfamilier i møte med barnevernet har med seg både sin egen hjemlandskultur og erfaringer fra det norske samfunnet. Med bakgrunn i en slik forståelse vil ansatte i barnevernet få bedre utgangspunkt i hvert enkelt møte med hver forelder. Dette ønsket noen foreldre at barnevernet hadde mer av under deres sak med barnevernet, altså forståelse og kunnskap om deres kultur. Mangel på kulturforståelse og sensitivitet er noe som barnevernesdirektøren, Mari Trommald, altså har påpekt at barnevernet mangler og noe som de ansatte må bli flinkere og bedre i for å bedre forstå familier som har en annen bakgrunn. Barnevernet ansatte må være mer kultursensitive slik at de klarer å tolke hva i barneoppdragelsen som er en del av familiens kultur og hva som bryter kravene om omsorgsevne i barnevernloven (Vedeler, 11.10.2012), for dette kan være avgjørende i arbeid med innvandrere. Hagen og Qureshi (i Derviskadic 2013), påpeker at faren for misforståelse er større når man snakker med en annen kulturbakgrunn og dette bekreftes av noen barnevernsattes, som sier at de har lite kunnskap om opprinnelsen og kulturen til deres klienter og ønsker mer kulturkompetanse for å kunne bedre gjøre arbeidet sitt. Dette betyr ikke at innsikt i hverandres kulturer løser alle problemer, men at bedre innsikt kan forbedre samtalen på jakt etter løsninger.

5. Samarbeid

Young og Gundersen (2010) angående kunnskap om ulike kulturer, sier at enkeltsaker hvor barnevernet har brukt tvang overfor innvandrerforeldre så har dette skapt frykt og mistillit innad i miljøene. Og manglende forståelse fra foreldrenes side for barnevernets oppgaver og funksjon minker muligheten for et vellykket samarbeid mellom barnevernet og foreldrene, (Derviskadic, 2013). Læring gjelder derfor gjensidig. Barnevernspanelet (2011) mener at en bedre kompetanse for kvalitet i barnevernet er ønskelig for en åpen diskusjon angående hva

slags profesjonalitet barnevernet trenger. Ulike kompetanser innen barnevernet med tanke på kompleksiteten barnevernet nå står over er derfor viktig. Barnevernsarbeidere må være kultursensitive og ha kulturkompetanse i møte med familier, kunnskap og forståelse for den globale migrasjon og utfordringer som følger med. De fleste foreldrene i forhold til samarbeid, så brukte de uttrykker som «Motarbeid», «Skuespill» og «maktmisbruk». En av foreldrene følte seg motarbeidet under deres møte med barnevernet, hvor barnevernet ikke tok deres mening eller utsagn i betraktning. I følge noen foreldre så var ikke barnevernet mottakelig i forhold til samarbeid og fikk heller ikke mht den hjelpen eller veiledningen barnevernet hadde mulighet til å gi henne, noe som fikk henne til å tro at barnevernet har bare tro på sine egne verdier og ingen andre enn sine. Samtidig som hun var veldig tydelig på at det er ikke menneskene som jobber barnevernet sin skyld, men barnevernsystemet sin skyld i håndtering av hennes sak. Hun ønsket å bli møtt som en familie eller venn. Betydning av en venn eller familie kan være noe annet for henne enn det er for barnevernet. Det kan også være at hun ønsket bare et vennlig møte med barnevernet og det var kanskje noe som hun forventet med tanke på barnevernets rolle. Dette betyr at selv hva som er et «et møte» og også møtets forløp kan oppfattes ulikt. Kanskje man heller kan sikte mot en mer avslappet samtale slik hun gjenkjenner det framfor et «klientmøte»?

På andre siden Mekabe-paret mente at samarbeid eller det som skjedde under saken deres, var et «skuespill» hvor de ikke var inkludert. Et samarbeid som foregikk mellom alle fagpersoner sammen med barnevernet bortsett fra dem, til og med barna deres tok avstand fra dem, derfor mente de at barnevernet var et imperialistisk system som har blitt modernisert fra et system som befant seg i Australia. Dem mener at barnevernet kan ta litt kunnskap fra supernanny som inkluderer både foreldre og barna i samarbeidet, når hun dukker opp hos familiene hun skal hjelpe. Samtidig peker de på barnevernets kompetansenivå og kulturforståelse i deres sak. Derfor henviser de til hva slags samarbeid de ønsket fra barnevernet, som de ikke fikk. Noe som fører til det Sukeri (se vedlegg1) sa angående at barnevernet hadde en slag maktmisbruk effekt. Hun følte at barnevernet misbrukte sin makt mot henne istedenfor å hjelpe henne eller samarbeid med henne. Hun ønsket et samarbeid, men hun ikke fikk det samarbeidet hun ønsket fra barnevernet. Noen av foreldrene følte seg diskriminert av barnevernet på grunnlag av barnevernets mangel på kulturforståelse og nok kunnskap om deres migrasjonsreise. Flere hadde også mye fokus på ettervern som foreldre og omplassering av barna som ble tatt fra foreldrene sine.

Vi kan derfor lure på hva slags erfaringer de har. Vi har hørt deres fortellinger som ikke rimeligvis også er moralske, men vi bør ikke avvise dem av den grunn. Hva er det i deres møter med barnevernet som gjør at de ikke forstår eller er misfornøyde? Tar de faktiske helt feil for å beskyttes seg? En vei å gå er rett og slett andre typer data som etnografi over lengre tid for å fange opp erfaringer i ulike kontekster. Naturlige data som teipes mens samtalene og møtene pågår både innen og mellom familiene og barnevernet kan også gi slikt innsikt enten alene eller sammen med etnografiske data.

Barnevernspanelet (2011) mener som sagt at en barnevernsarbeider må være kultursensitiv og forsøke å forstå barna og deres foreldre innenfor sin kulturelle kontekst. Informasjon er avgjørende for å lykkes i samarbeid og arbeid med barn og foreldre. Noe som barn og unge opplever er at barnevernet bestemmer for mye og i for liten grad involverer dem og gir dem innflytelse, samtidig som barnevernet i liten grad vektlegger samvær med søsken, besteforeldre og annen slekt slik vi gjenkjenner det fra mer kollektivt orienterte kulturer.. Foreldre, søsken, annen familie og nettverk til mange barn og unge, altså dem som tettest vil følge dem opp etter de blir 18 år, derfor mener Delores at det er viktig at barn som blir tatt fra sine foreldre blir plassert hos familier som kan språket og har samme kulturen som barna, slik som skjer for de etnisk norske barna i samme situasjon. Samtidig som Mekabe-paret påpeker hva som skjer med barn som blir tatt fra sine foreldre i motsetning til hva som skjer med barna når de blir værende hos sine foreldre eller andre slektninger. Nylig forskning viser til at flere barn som bor hos slektninger får mindre atferdsproblemer, mindre psykiske problemer og har større stabilitet i plasseringer enn barn i ordinære fosterhjem (Holth Johansen, VG, 2016). Her er det selvsagt også viktig å få fram barnas egne stemmer – hva ønsker de når vi nå omsider fr mer innsikt i deres egne erfaringer fra slike situasjoner?

6. Ettervern/oppfølging

Mht betydning av oppfølging av foreldrene, så mener Barnevernspanelet (2011), at barnevernet må ha en formell forpliktelse til oppfølging av foreldre ved omsorgsovertakelse. Barnevernspanelet mener det er veldig viktig at foreldre får støtte og hjelp, men også viktig for barn at foreldre blir godt ivaretatt, slik flere av informantene selv har påpekt. Mye tidligere og nåværende forskning viser at mange familier som kommer i kontakt med barnevernet har store belastninger slik som nedsatt psykisk og fysisk helse, arbeidsledighet, lav utdanning, lav inntekter og fattigdom. Fattigdom kan være en stor belastning og utfordring for dem det gjelder og for foreldrenes oppgaver. Forskning understreker at sosialarbeidere bør ha

kunnskap om minoriteters dagligliv og hvordan norsk innvandringspolitikk påvirker dem, samt også å ha kunnskap om diskriminering, rasisme i samfunnet og være bevisst på majoritetenes definisjonsmakt (Sundgot, 2013).

7. Oppsummering

Barnevernsforeldre mener at foreldreansvaret er både fordelt mellom dem som foreldre og staten også, og mener at barnevernet bør informere mer om seg selv til dem som trenger å vite mer om barnevernet som et system. Bedre informasjon vil by på mer og bedre samarbeid mellom foreldre og barnevernet til tross for at barnevernets arbeidsoppgaver er komplekse. Mye av det som ble tatt opp av barnevernsforeldre har også de vanlige foreldrene tatt opp. Det ser ut til å være temaer som er ikke saksavhengig, altså om man har vært involvert i en barnevernssak eller ikke. Mange av de temaene som foreldrene er borti er også reist i tidligere forskning, noe som sier problematikken eksisterer og må tas tak i, i forhold til hvordan de skal løses, ifølge foreldrene. Dette forsterkes i de temaene som de vanlige foreldrene tar også fram.

6.3. Ikke-barnevernsforeldre

Hovedtemaene har noen fellestrekk med de temaene som barnevernsforeldrene tok opp under deres fortelling. De temaene jeg skal drøfte i et teoretisk perspektiv er: Foreldrenes ansvar, Barnevernet, kulturforståelse og forskjeller, Språkmangel og kompetanse og samarbeid.

1. Foreldrenes ansvar

Disse foreldrene sier at foreldreansvaret er større, fordi de er helt alene her Norge. Definisjonen på familien her i forhold til hjemlandet er annerledes, noe som påvirket ansvarsområdet til foreldrene. Foreldre mener at barnet har mye makt noe som gjør at deres foreldrerolle svekkes, dette er noe nytt for mange av foreldrene (Eriksen, 1993). I hjemlandet så er det foreldrene som har den makten som barna her i Norge i følge dem selv har. Dette påvirker foreldrenes måte å disiplinere deres barn, slik som Jamil påpeker i hennes fortelling. Her påpekes det at det er typisk i deres hjemland å bruke fysisk avstraffelse som en del av disiplineringen, men samtidig noen av dem har funnet nyttig i den norske disiplineringmetode, slik som Mariam visere til i hennes fortelling riksen, påpeker at mennesker fra en kollektivistisk kultur har en kollektiv organisering, hvor alt handler om det kollektive. Dette er også knyttet til ære og respekt i forhold til hvordan foreldrene oppdrar barna og hvordan det barnet blir (Eriksen, 1993). Mange av foreldrene mener at mangel på respekt fra barna er uvanlig i forhold til det som de er vant til fra hjemlandet. Dette skremmer

noen av dem i forhold til hva andre skal synes om deres oppdragelse og resultatet i hjemlandet. Vi bør her selvfølgelig tenke over at begrep som «respekt» kan være mangfoldige og rommer store variasjoner. At barn viser respekt for sine foreldre kan ta mange former og trenger ikke alltid være gjenkjennbare på tvers av kulturer. I så fall, blir det viktig å få dette fram også for å myndiggjøre både foreldre og barn slik at konfliktnivået om mulig kan dempes og partene lettere kan forhandle rundt oppdragelse i deres nye setting. Vi bør samtidig nok peke på variasjonene i faktisk norsk oppdragelse også uten at vi nødvendigvis har så mye nyansert innsikt her ut over hovedmodellen i ikke-akseptable avvik fra denne. Hjemmet er et rom for begrenset innsyn tross både barnehager og skole. Et eksempel er når noen av foreldrene påpeker barnas bevissthet over lover som skal beskytte dem mot voksne, men at dette er noe som barna misbruker, ifølge Jamila. Dette påvirker foreldrenes oppdragelse og handling under oppdragelsen, noe som berører neste avsnitt som handler om barnevernet. Igjen skapes en uorden i familien som forstyrrer foreldres posisjon, men uten at de nødvendigvis kjenner loven og kan inngå i en slik dialog.

2. Barnevernet

Fokuset i barnevernet er rettet mot å hjelpe foreldrene og samtidig hjelpe barna (Hansen, 2015). Foreldrene som kommer i møte med barnevernet sliter med ulike ting, som fattigdom, lavinntekt, osv., noe som påvirker deres oppdragelse og noe som kanskje blir oversett av barnevernet i følge foreldrene. Samtidig som noen av dem påpeker at fordommer innen barnevernet er noe barnevernet bør kvitt seg med, dvs. å møte hver forelder med blanke ark. Rykter blant innvandrere bygger seg fort opp og det skaper frykt for barnevernet, slik Mariam sier det. Hun hadde ikke hørt noe positivt om barnevernet, men bare negativt. Gundersen og Young (2015), skriver at innvandrere har lite kunnskap om barnevernets rolle og oppgaver, dels fordi barnevernet er en offentlig instans, og dels fordi det ikke finnes i hjemlandet. I følge dem kan det også være fordi de i enkeltsaker der barnevernet har brukt tvang overfor innvandrerforeldre, så har det har skapt frykt og mistillit innad i innvandrer miljøene. Noen av foreldrene mener at barnevernet ikke følger det som står i loven i praksis. Dette har også noe å gjøre med om barnevernet setter seg inn i deres kultur og forstår den slik den bør.

3. kultur og kulturforståelse

Kulturens betydning for mennesker har en sentral rolle i deres handling og atferd, og det synes i uttalelsene til mange av disse foreldrene. Disse foreldrene er foreldre som kommer fra et kollektivistisk samfunn, og dette gjør det utfordrende med tilpasningen til det norske samfunnet som er mer individualistisk. Oppfattelsen av hva som en god omsorg for barnet fra

foreldrene og barnevernsarbeidere er forskjellige (Derviskadic, 2013). Foreldrene mener at det er viktig med kulturforståelse for at man skal bedre kjenne en person. De påpeker at barnevernet ikke besitter nok kulturkunnskap for at barnevernet skal kunne jobbe med innvandrereforeldre. Det er viktig at de forstår dem. Barnevernets direktør Maria Trommald, snakket selv som nevnt over om barnevernets mangel på kunnskap om minoritetsmiljøene og deres former for barneoppdragelse, og at det er viktig å bedre kulturkompetansen for bedre å forstå familier som har en annen bakgrunn enn disse foreldrene, (Vedeler, 11.10 2012). Det er viktig at dem som arbeider i barnevernet må ha forståelse for betydning av kultursensitivitet, for at de skal klare å tolke hva i barneoppdragelser som er en del av familiens kultur og hva som bryter kravene om omsorgsevne i barnevernsloven (Bergene 2015, Handulle 2013). Det er altså slik at mange foreldre med innvandrerbakgrunn opplever mangel på kunnskap og forståelse for deres kultur, slik som disse foreldrene. Dett er vanskelig å nå den kunnskapen som foreldre sitter med, uten gjensidig forståelse. Faren for at det oppstår misforståelse er større når kulturer møtes, kulturinnsikt og forståelse er av vesentlig betydning for å kunne utføre sosialt arbeid i et kulturkompleks samfunn. Noe av det som gjenspeiles i barnevernsarbeiderens forklaringer, hvor de selv påpeker problemet med å besitte lite kunnskap og kjennskap til deres kultur og opprinnelsesland slik at de etterlyser mer kulturkompetanse (Derviskadic, 2013), spesielt når språket er en utfordring. Vi må samtidig ikke underslå at enkelte barn faktisk bør beskyttes mot sine foreldre uansett kultur. Dette er også barnevernets oppgave. Barnevernsarbeidere trenger derfor ikke bare kulturkompetanse, men også innsikt de kan bruke til å gripe kultur og variasjon i barn-foreldre relasjoner som gjør dem bedre i stand til å skille legitime fra illegitime handlinger mot barn både i innvandreres egne kulturer og i den norske. En vei å gå er kurs og opplæring, en annen er å rekruttere barnevernsarbeidere fra en større kulturell bredde enn hva som nå er tilfelle der vi har et misforhold mellom kulturen til klientene og barnevernsarbeiderne selv. Det er selvfølgelig ikke mulig å tenke full «match» og kanskje verken nødvendig eller ønskelig. Større kulturell og etnisk spredning vil likevel kunne åpne for sensitivitet og for større debatt i etaten knyttet til praksis generelt og i enkeltsaker.

4. Språkmangel

Møtet mellom to forskjellige kulturer eller mennesker som prater forskjellige språk blir enda mer utfordrende. Noen av foreldrene påpeker at på grunn av mangel på språk hos noen av foreldrene så øker sjansen for misforståelse og usikkerhet i forhold til informasjon som finnes og oppdragelsen. Dette skaper avhengighet av barna fra foreldrenes side til barna som kan

formulere informasjonen slik de ønsker at foreldrene skal tolke den. Mangel på bruk av tolk gir flere utfordringer, det første er misforståelse rundt viktig informasjon og begreper som foreldrene har nytte av. Noen av foreldrene føler at barnevernet ikke hører på dem, og at de ikke har brukt ordentlig verktøy som kunne gjort kommunikasjonen lettere. Mange vansker oppstår på grunn av kulturforskjeller, men språket er et større problem, og som følge av dette føler foreldre seg feilbehandlet og avmektige, fordi de ikke makter språket eller det de ønsker å uttrykke ikke kommer fram slikt som de ønsker det (Sundgot, 2013). Språk handler jo om mer enn å oversette ord. Også nyanser i forståelse av begrep, av oppfattelsen av fenomen, og deres benevnelse er uhyre sentralt og ikke minst vanskelig ved oversettelse fra en kultur til en annen. Det å sikre informasjon til mottakeren og gjensidig forståelse er noe som blir ansett som en utfordring i barnevernet. Språk og kommunikasjonsproblemer viser tydelige hindre i relasjonen mellom foreldrene og offentlige instanser, spesielt barnevernet, dette handler om manglende språkkompetanse hos foreldrene og barnevernet (Gundersen og Young, 2010). På grunn av språket så er de avhengige av deres barn eller andre mennesker for å kunne få innsikt i hver enkelt ting i samfunnet, «*Mellom profesjonelle og klienten/brukere er det epistemisk asymmetri: den ene parten har kunnskap som den andre trenger. De kunnskapsfattige mangler vesentlige ressurser for å utfordre dem kunnskapsrike definisjon av situasjon og kan dermed bli manipulert*» (Grimen 2008, s. 199). Det er noe barnevernet bør ha kjennskap til i følge foreldrene, for det er viktig elementer å ha kunnskap om for å kunne bedre å forstå foreldrenes ståsted. Maktforholdene går derfor ikke bare mellom etaten og klientene, men også innad i sistnevnte gruppe.

5. Kompetanse

Ta med tittel på henne slik at alle vet hvem hun er Solveig Horne påpeker mangel på kunnskap innenfor barnevernet, som må forbedres. Troverdige og faglige kompetanse er noe som er veldig kjent i barnevernfsaglig kontekst og den kompetansen skal innebære teoretisk og metodisk kunnskap, praktiske ferdigheter og yrkesutøvernes etiske innstilling til yrke, som barnevernsarbeider. Dette er noe av de tingene som foreldrene mener at barnevernet ikke tar eller eier i praksis (Mogue-ekteparet se vedlegg 1). I følge tidligere forskning så besitter ikke barnevernet tilstrekkelig og nyttig kunnskap og kompetanse, (Gundersen og Young, 2010). I tillegg til nærliggende utfordringer, slik som forståelsen av kultur og forholdet mellom majoriteter og minoriteter, «oss / de andre», påvirker relasjonene mellom ansatte i barnevernet og minoritetsforeldrene/familiene. Noe som foreldrene ønsker at barnevernet skal ta avstand fra, «Andregjøring» av disse foreldrene på en negativ måte. Det er viktig at sosial- og

barnevernsarbeidere ved å møte disse menneskene også møter deres kultur, språket, kommunikasjonen, verdisyn, livserfaring, arbeidsledighet, fattigdomsproblemer, diskriminerings og forakt, alle de problemene som innvandrere møter eller som har blitt en del av hverdagen deres (Rasmussen 2004). Derfor er det viktig at de profesjonelle har kunnskap om diskriminering og hva det gjør med mennesker. Økt kompetanse innebærer økt kunnskap, toleranse og forståelse for andre kulturer og deres syn på familien som institusjon (Ibid). (Sundgot 2013) sier av forskning understreker at sosialarbeidere bør ha kunnskap om minoriteters dagligliv og hvordan norsk innvandringspolitikk påvirker dem, samt også ha kunnskap om diskriminering, rasisme i samfunnet og være bevisst på majoritetens definisjonsmakt. Gundersen og Young (2010) mener derfor at et godt samarbeid mellom bruker og saksbehandler henger ofte sammen med tydelig informasjon, god relasjoner, anerkjennelse og gjensidig respekt til tross for posisjonering i samarbeidet.

6. Samarbeid

Alle foreldre tror de vet hva som er best for deres barn, på grunn av tilstedeværelsen de har hatt med det barnet. Dette gjør dem bevisst og ubevisst til eksperter på det barnet. Det er vanskelig for noen av foreldrene å godta eller se at noen skal bare komme å ta barnet fra dem uten videre. Mange av disse foreldrene mente at et samarbeid er viktig, men det skal være samarbeid som er tilpasset til dem for at de skal ha nytte av samarbeidet. Gundersen og Young (2010) fant at etterspørsel for økt kompetanse innenfor barnevernet og at barnevernet skal bli en mer forståelig for innvandrere, er spesielt viktig for innvandrerforeldre. Mangel på informasjon, uoversiktlig og kompleks system gjør det vanskelig for foreldrene å få med seg det barnevernet handler om eller hva de gjør. Disse foreldrene mente at det var viktig at barnevernet var mer tydelig i sin rolle og hva de kunne bidra med for å hjelpe foreldrene som var i nød, men som trengte virkelig hjelp. Mangel på informasjon og ordentlig samarbeid skaper frykt og redsel hos foreldre. I følge Brenna (2001) og Marthiensen og Lichtwarck (2013) så er det slik at mange innvandrerfamilier slik som disse foreldrene forklarte, ikke har kjennskap til hva barnevernet er og arbeider med. Det eksisterer en rykteform om at barnevernet skal ta fra dem barna, på grunnlag av andres erfaring og opplevelse av barnevernet. Derfor mener hun at manglende på kunnskap og ekte informasjon kan skape usikkerhet, frykt, utrygghet hos foreldrene, slik som foreldrene her forklarer det. Det er viktig med et samarbeid mener foreldrene, for å kunne få ut noen av foreldrene ut fra deres ensomhet og lengsel på grunn av manglende kontakt med sine nære, folk i Norge og ikke minst systemet som faktisk kan hjelpe dem til å være bedre foreldre slik samfunnet forventer.

Slik som både Jamila og Mariam, det er viktig med samarbeid som går ut på det sosiale, hvor man ufarliggjør temaet ved å lage en sosial arena hvor fokuset blir på atmosfæren og prosessen, på den måten vil budskapet nå fram på en ordentlig måte. Det blir en fin måte å få oppmerksomheten til disse foreldrene og samtidig ufarliggjøre barnevernet som et system, legge fram hjelpen og muligens samarbeid som de kan få fra barnevernet. Et framtidig samarbeid mellom barnevernet og innvandrereforeldre skal være tilpasset foreldrenes omstendigheter, i forhold til språk, utdanning, helse, osv., for at budskapet skal nå fram riktig og være nyttig. Mange av foreldrene er villige til å samarbeide, for de er her i Norge på grunn av barna og dersom barna ikke skulle være en del av dem, da ville ikke livet deres gitt noen mening. For gjennom et tettere samarbeid i følge Jamila, da ville foreldrene føle seg trygge eller mindre usikre, og deres barns versjon av informasjonen som de fikk vil bli vurdert i forhold til foreldrenes bakgrunnsinformasjon, takket være et samarbeid mellom dem og barnevernet.

7. Oppsummering

Disse foreldrene forklarer sine erfaringer med barneoppdragelse hvor det forklarer hva som påvirker oppdragelsen og hvordan barnevernet kan samarbeide med foreldre som ikke har noe kunnskap med barnevernet, men som har bare hørt rykte om dem. Mye av deres utsagn er forskning vist i tidligere forskninger som har tatt de samme temaene som de snakker. Dette viser seg derfor å være en gjennomgående tematikk som barnevernet bør ta i betraktning i følge informantene selv og gjøre noe med det ettersom de kommer med forslag for å få et bedre samarbeid og læring for både foreldrene og barnevernet.

7.0 AVSLUTTENDE REFLEKSJON

Her kommer jeg tilbake til problemstillingen (avsnitt 1.3) som oppgaven tar for seg her.

Gjennom foreldrenes fortellinger om deres opplevelse og erfaring så har det kommet fram en del svar på det som er problemstillingen i oppgaven. Her skal jeg konkretisere dette.

Problemstillingen som oppgaven har ønsket å finne svar på er: **Hvordan opplever afrikanske foreldre møtet med den norske oppdragelsen?** På bakgrunn av dette ønsket jeg å belyse og gi svar på følgende forskningsspørsmål:

- 1). Hvilke forskjeller og likheter er det i den afrikanske og den norske måten å oppdra barn på?
- 2). Hvilke utfordringer opplever foreldrene i møte med deres barneoppdragelse i hverdagen?

Her skal jeg svare på det som spørsmålene spør etter, først med underspørsmålene (7.1 og 7.2) og deretter avslutter jeg med hovedspørsmålet (7.3).

7.1 Hvilke forskjeller og likheter er det i den afrikanske og den norske måten å oppdra barn på?

7.1.1 Forskjellene

Foreldrenes deling av deres opplevelser og erfaring ved barneoppdragelsen, tydeliggjorde hva som er likt og forskjellig i begge barneoppdragelseskulturene. Forskjellene mellom dem to kulturer er:

Den Afrikanske oppdragelsen:

- I en kollektivistisk oppdragelseskultur skal barna alltid forholde seg til familien eller foreldrene i form av beslutninger, fordi det ikke er bare de beslutningene eller den aktuelle atferden det gjelder
- Respekten: Respekt vektlegges høyest i oppdragelsen. Dersom et barn som har blitt oppdratt av sine foreldre ikke viser respekt overfor sine foreldre eller andre voksne, da blir det barnet ansett som et uoppdragent barn som foreldrene har mislyktes med under oppdragelsen.
- Oppdragelsen: Alle deltar i oppdragelsen alt fra familiemedlemmer til naboer som mener et barn bør irettesettes på grunn av en handling som tilsvarer lokalsamfunnets koder og regler. Mennesker rundt familien har sine påvirkninger i forhold til hvordan oppdragelsen skal være og dette påvirker foreldrenes fokus mht ære og det ikke å miste ansikt.
- Disiplinering: Her er det slik at bruk av fysisk avstraffelse er del av oppdragelsen, dette vises ved at noen av disse foreldrene brukte det i form av disiplinering med bakgrunn i hva de er vant fra barndommen. Men, ikke alle bruker fysisk avstraffelse som disiplineringsmetode. Utfordringene er både knyttet til temaene og f.eks. at «respekt» faktisk kan utvises i norske settinger på en akseptabel måte dvs. hvordan utvise respekt? Dette er ingen enkle tema, og krever kanskje diskusjon over både film og bilder for å få fram både måtene og nyansene.

Den norske:

- Individualistisk: Barnet her blitt sett på som et individ som skal ta egen beslutning når tiden er inne, uavhengig hva foreldrene eller de rundt henne eller han mener om beslutningene eller handlingen

- Respekt overfor foreldre er kanskje rangert under barnets stemme (når konflikt) men det er viktig å huske at betydningen av respekt kan være forskjellig hos dem det angår
- Barnevernet deltar i barneoppdragelsen når aktuelt: Det skal beskytte barnet og sørge for at barnets rettigheter respekteres og ikke minst følges.
- Frihet: Barna har frihet til å ta de valgene de ønsker, så lenge det ikke er til skade for noen andre rundt dem. Barn har rett til å delta i beslutninger som gjelder dem og andre temaer som gjelder samfunnet barna kan si sine meninger om.
- Disiplinering: Kommuniserer og forhandler for å komme til enighet i forhold til straffen som følger av en uønsket atferd.

Dette viser forskjellene mellom begge oppdragelseskulturene og noe som tydeliggjøres i foreldres forklaring i forhold til begge oppdragelseskulturene som finnes og som foreldrene er en del av. Likhetene er ganske store slik som forskjellene er.

7.1.2 Likhetene

Afrikanske og norske:

- Like ønsker for resultatet av oppdragelsen, at barna deres skal lykkes og klare å bli en nyttig samfunnsborger.
- Foreldrene lever for barna sine og ønsker å gjøre det som er det best for barna
- Foreldretnografi: Alle foreldre mener å vite det som er det beste for deres barn.
- Respekt: Noen barn respekterer sine foreldre og andre voksne, i følge informantene så kommer disse barna fra kristne eller tradisjonelle hjem (mye gjenkjennbart på tvers).
- Forskjellig metode i forhold til disiplinering av barn

Dette er hva informantene ser som likt ved begge barneoppdragelseskulturene. Likhetene som finnes blir ofte dekket eller oversett pga forskjellene. Likhetene får fram de tingene som blir oversett i forhold til hvor mye kultur har til felles, når man bruker ulike briller for å se de forskjellige tingene ved oppdragelsen. Ved å bruke slike briller påvirker oppdragelsen det miljøet foreldrene befinner seg i. Man bør også ta med at barn-foreldrerelasjonen alltid tar plass innen en større kontekst som verken foreldre eller barnevernet nødvendigvis har innsikt i eller kontroll over. Også dette er et fellestrekk på tvers av kulturer, og noe man må lære å navigere innen.

7.2. Hvilke utfordringer opplever så foreldrene i møte med deres barneoppdragelse i hverdagen?

1. Respekt

Under møte med foreldrene så viste de til utfordringene de mente å møte, og de samme utfordringene finner vi slik jeg skrev over, i tidligere akademisk forskning rundt temaet oppdragelse innvandrere og barnevernet. Utfordringer foreldrene hadde handlet bl.a. om tilnærmingen barn har til respekten, altså hvordan barna kan snakke til sine foreldre i forhold til hva dem selv er vant til. Det er noe noen av foreldrene krevde fra deres barn, men følte at de ikke fikk. Da blir spørsmål hvordan respekt blir ansett av hvert enkelt menneske, og som sagt kanskje at måten de er vant med å få på respekt fra barn er annerledes i forhold til hvordan respekten blir avgitt her i Norge. Det er også et spørsmål om respekten er en- eller toveis. For kanskje i de fleste tilfeller så vil respekten føles enveis, hvor det bare er foreldrene og de voksne som får respekt, mens barn ikke har noe krav på den samme typen respekt. Det er kanskje derfor noen av foreldrene tar det for tungt, med tanke på at barna har mye frihet til å kunne si hva de mener og også krever samme respekt som foreldrene krever fra dem.

2. Frihet

Som sagt tidligere så påker de fleste foreldrene at barn har mye frihet i forhold til hva de er vant med fra hjemlandet. I hjemlandet så skal barna ta hensyn til alle i familien eller i lokalsamfunnet når hun eller han skal ta en beslutning eller gjennomfører en handling. Det er noe av det mange av foreldrene anser som utfordringer fordi de går rundt med tanken om «skam» og «ære», i forhold til hva andre vil tenke om deres barn og dem som foreldre.

Samtidig som mange av foreldrene er vant med at barna er boende hos sine foreldre helt til de er gift, mens barna ønsker å flytte ut når de er 18 eller under myndighetsalderen. Dette er noe som foreldrene ser som en utfordring og som kan skape konflikt mellom dem og deres barn.

Ved at barn flytter ut uten foreldrenes samtykke, så kan den beslutningen bli ansett for å være respektløs overfor foreldrene og ikke minst skammelig for foreldrene på grunn av hvordan samfunnet der ute ser på dem. I våre moderne tider så står familiene ofte i nokså jevn kontakt med hjemlandet slik at også den relasjonen blir viktig for familiens posisjon.

3. Disiplinering:

På grunn av disiplineringmetoden som foreldrene har tatt i bruk, møter noen av dem utfordringer mht hvordan de skal disiplinere og ikke minst oppdra deres barn. Noen bruker kanskje det de er vant med fra hjemlandet (Jacokbsen, 2014), fordi det er noe de selv erfarte

som disiplinering og i følge dem ikke har gjort noe med dem, mens andre betrakter den norske disiplineringemetoden som positiv, men sliter fortsatt med få det til å virke.

4. Foreldreansvaret

Mange av foreldrene føler seg mindre verdt og føler at rollen dem som har som foreldre blir truet av staten eller barnevernet som er preget av barneoppdragelsen i Norge. Denne er foreldrene ikke vant med. Det er en utfordring hvor de mener at deres rolle som foreldre har blitt begrenset på grunn av statens deltakelse i oppdragelsen og at barns rettigheter begrenser foreldrene mht å si hva de mener om oppdragelsen. Alt dette er fremmed.

5. Familiedefinisjonen

Det er slik at den norske familien oppfattes som å bestå av foreldrene og barn, men for «våre» foreldre så er de vant med å ha hele landsbygda eller lokalsamfunnet rundt seg. Noen av dem synes det er en utfordring når familien deres ikke er nærheten til å kunne passe på barna eller delta i barneoppdragelsen. Ved at familiens definisjon her er mer omfattende, gjør det barneoppdragelsen deres lettere i hjemlandet i forhold til her i Norge. Dette er noe som fører til at noen av foreldrene føler seg ensomme og lengter hjem, fordi den støtten de trenger fra omgivelsen ikke er her.

6. Forventninger

Mange av foreldrene opplever å få lite informasjon om hva som er forventet av dem som foreldre ved ankomst til Norge. Lite informasjon fører til at mange av dem gjør ting som de ikke er helt sikker på eller trygg på, noe som gjør at de gjør ting i skjul på grunn av mangel på informasjon som de trenger for å kunne gjøre ting riktig. Disse ulike punktene er med og illustrerer det hovedspørsmålet ber om altså: **Hvordan opplever afrikanske foreldre møtet med den norske oppdragelsen?** Vi merker oss at dette gjelder på tvers av de to kategoriene og fortellingene deres er mer like enn de er forskjellige. De blir derfor nok mer enn kulturunnskyldninger eller noe å skjule seg bak. Det er jo selvfølgelig et spørsmål om innsikt i sakspapirene til de det gjelder ville ha endret på dette, eller evt på hvilke måter. En-faktorforklaringer er sjeldent dekkende. Vi skal selvfølgelig heller ikke tro på at kulturinnsikt løser opp alle dilemma og er barnevernets sesam sesam. Det er nok likevel en viktig side ved disse familienes dagligliv.

7.3 HVORDESPØRSMÅLET

Under hele oppgaven så var hovedessensen å finne ut hvordan afrikanske foreldre opplever den norske oppdragelsen, ved å se nærmere på ulike temaer som spiller sin rolle i barneoppdragelse i Norge. Foreldrenes møte med den norske oppdragelsen har hatt ulike utgangspunkter og noe som har satt spor i deres måte å fortelle om sine opplevelse og erfaringer på. Barnevernsforeldrenes møte med den norske oppdragelsen ble synlig ved deres møte med barnevernet. Noe som ble tydelig for dem og de fikk med seg hvordan den norske oppdragelsen er bygd, og ansvarfordelingen som del av oppdragelsen. De opplevde den norske oppdragelsen som en oppdragelse som gir mye frihet til barn, mens foreldrene har mindre de skulle ha sagt. Dette påvirker deres rolle som foreldre, for det var slik at de opplevde at mors rolle ble forsterket, mens foreldrenes rolle ble svekket på grunnlag av ansvarfordeling under oppdragelsen. I den norske er jo også far og mor likestilte parter. De opplevde også at staten deltok litt for mye i oppdragelsen, noe som fikk dem til å tenke at de ikke hadde noe de skulle sagt som deres egen oppdragelse, for det er noen som overvåket dem angående hvordan de gjennomfører deres barneoppdragelse, og om deres oppdragelse samsvarer med det som kreves innenfor den norske oppdragelsen. Statens rolle synes ikke å ha gitt resonans eller gjenkjennelse til parallelle aktører i hjemkulturen slik vi leser deres historier f.eks. i respekten overfor eldre eller andre i den lokale myndighetsstrukturen. Det kan der likevel bare være at disse framstår annerledes og ikke tilvarende og at de i mye større grad oppfattes som legitime i motsetning til denne fremmede norske staten. Dette forteller dataene lite eksplisitt om. De opplevde den norske oppdragelsen som en grenseløs oppdragelse, hvor barn har mer frihet enn foreldrene og barnas standpunkt er det som veier mest i forhold til deres foreldres. Til sist opplevde de den oppdragelsen som «av-maktende som skapte usikkerhet hos foreldre på grunnlag av utydelig informasjon om hvordan ting skal gjøre, samtidig som de har blitt villig til å lytte for å kunne få det livet de ønsker for barna og dem selv. Noen av foreldrene påpekte hvordan de skulle gjøre ting annerledes for å kunne tilpasse seg bedre i samfunnet, og fordi det var slik ting ble gjort i Norge.

Mens de vanlige foreldrene ikke har hatt noe møte med barnevernet, har de likevel nesten de samme meningene som barnevernsforeldrene om den norske oppdragelsen. Likheten går ut på friheten barna har, mangel på respekt for de som er eldre enn dem. Men møtet med den norske oppdragelsen ga ikke bare negative opplevelser, men de ga dem noe å reflekterer over i forhold til hvordan de oppdro deres barn, for eksempel forteller noen at de har funnet ut at det var bedre måter å kommunisere med barn på enn straffe dem fysisk. Dette var resultatet av

nære og mange observasjoner av etnisk norsk foreldre-barn kommunikasjon i reelle situasjoner som i barnehagen dvs at de kom tett på måter som ellers er vanskelig å få tilgang til. Bra Dette samsvarer med «Nanny-bildet» hos en av dem. Altså ikke bare ord, men observasjoner og konkrete illustrasjoner. Kommunikasjon er et av de viktigste verktøyene i den norske oppdragelsen. De savner derfor informasjon og samarbeid med de menneskene som skal hjelpe dem til å bli bedre foreldre sett gjennom norske briller, noe som de ønsker at instanser skal blir bedre med. Det offentlige må bli bedre til å være tydelig med informasjonen og å finne mulig samarbeid som passer og der begge partene er involvert. De mener også at samfunnets væremåte påvirker foreldres syn på oppdragelsen, og det skaper en slags isolasjon som igjen fører til at foreldrene blir sittende i deres ensomhet og lengsel etter det som er bak dem, hjemmet. Ved et solid samarbeid med foreldrene, vil foreldrene finne seg selv igjen og bli mer trygg på å oppdra sine barn og på den informasjonen/kunnskapen de sitter med. Medlemmer av kollektive kulturer trenger møteplasser og fellesarenaer. Her kan barnevernet melde seg på.

7.4 KONKLUSJON OG VEIEN VIDERE

Foreldrene likner foreldre generelt, ved at de opplever barneoppdragelse vanskelig, men det blir enda vanskeligere når det oppstår kulturelle forskjeller hvor oppdragelsen gjennomføres. Foreldrene har fått et innsyn i den norske oppdragelsen på ulike måter og dette har formet deres mening i forhold til den norske oppdragelsen, på godt og vondt. Behovet for mer informasjon og samarbeid er stort for at foreldrene skal føle seg trygge og godt rustet til å oppdra deres barn. Under samarbeid og utgiving av informasjon til disse foreldrene, så er det viktig for samarbeidspartner og informasjonsgiveren å ta hensyn til deres kulturelle bakgrunn og livsomstendigheter for at samarbeidet eller informasjonen skal være vellykket. Kanskje kan de samarbeide også om slikt materiale.

Veien videre som forslag til mine fremtidige kolleger er at i arbeid med mennesker med ulik kulturbakgrunn så er det viktig at vi er først og fremst er kjent med vår egen kultur, verdier og ikke minst holdninger før vi uttaler oss om andres holdninger, kultur og verdier. Jo bedre vi er kjent med vår egen kultur, verdier og holdninger jo bedre rustet er vi til å møte mennesker med en annerledes kultur enn vår egen. Samtidig blir vi minnet om at barna ofte er medlem av to kulturer på en måter som er annerledes enn for deres foreldre. Jeg fant også ut av at noen av informantene mine tenderte til å snakke om hvordan oppdragelse var i de landene de kom fra, og hvordan de ble oppdratt: denne holdningen viser at de har overtattskikker, verdier og

væremåter fra deres egne foreldre og dette oppstår mye i kommunikasjonen med dem, men som gir problemer i møtet med de norske som har overtatt andre skikker, verdier og væremåter (Eriksen, 2001). Det er viktig å trække forsiktig i møte med andre mennesker og være åpen for å lære mer av enn å lære opp vedkommende. Lærdommen vedkommende gir oss, det er med på å gi oss bedre kjennskap til vedkommende startpunkt og deres videre vei. Nyttig læringsområder som er viktig og har hatt en stor påvirkning på innvandrere i forhold til oppdragelse, er kunnskapskanaler som ICDP som har hatt en stor suksess i forhold til utrustning av foreldre i møte med deres oppdragelse i ukjente omgivelser. Foreninger er en bra start for et samarbeid mellom innvandrerforeldre og offentlige instanser som ønsker å gjøre hverdagen til både barna og foreldrene lettere og bedre, og samtidig bidra til en bedre integrering i det norske samfunnet. Det er også viktig å kunne ha rom for tradisjonelt samarbeid, hvor man ufarliggjør det som er temaet i utgangspunktet for å kunne nå dem som skal nås. Samtidig må vi gjøre det sosialt slik at samarbeidet skal bli vellykket.

Kommunikasjon vil spille sin rolle, for den er med på å hjelpe mennesker til å utvikle en felles forståelse gjennom dialog (Fife, 1992,s, 19) I et kulturmøte mellom innvandrer, barnevernet og andre offentlige instanser vil kommunikasjonsmuligheten være begrenset dersom foreldrenes norskkunnskap er begrenset. Mellom nordmenn og minoriteter, der de kulturelle forskjellene er størst, er også kommunikasjon mest problematisk, (Eriksen, 2001, s. 64-65). Her er makten svært skjevt fordelt mellom etniske norske og de øvrige etniske gruppene som lever i Norge. Det kan være at barnevernet i dette tilfelle snakker om en norsk (FN-)type oppdragelse til innvandrerforeldre, men det er ikke sikkert at foreldre blir spurt om hvordan ting kan gjøres, (s. 69). Det er etniske norske som definerer den norske «hovedvirkeligheten», (Eriksen, 2001, s. 69) slik som i barnevernet sammenheng, og som minoriteter må forholde seg til. «De andre» må tilpasse seg, men hva med oss fagpersoner, kan vi tilpasse oss til dem? Hvordan kan vi få dem til å delta i premissetting mht møter og i kommunikasjonen? Kan vi nå dem der de befinner seg? For det er slik at minoriteter blir plassert i en kommunikasjonssituasjon der majoriteten setter premissene. Kan vi som fagpersoner tilrettelegge for en møteplass for disse foreldrene hvor de kan hente kunnskap angående deres oppdragelse, familie og sosiale liv i samfunnet på en måte som respekterer deres bakgrunn? Hvis vi er dem som skal ordne problemene, for kan ikke vi være dem som er tidlig ut med å forebygge dem før. Barnevernet er saksorientert, de klarer å være effektive, men klienter kan tenke effektivitet på en annen måte. Vi må også ta kunnskapssynet i forskjellige kulturer i betraktning i et samarbeid. Det er viktig at vi som fagpersoner tar godt

være på disse foreldrene slik vi gjør med barna, i tråd med hva Sandbæk sier (i Botnene, 2007) om at barnets situasjon bedres ved at foreldrenes situasjon bedres. Det hun sier er et viktig element som fagperson bør ta med seg i arbeid med familier som jo handler om relasjoner.

Etter-refleksjon om arbeidsprosessen med oppgaven

Jeg skulle ha ønsket at jeg hadde fått mulighet til å fokusere enda mer på sosial arena, kommunikasjon og «møtesmåte» mellom foreldre og barnevernet og hvor barnas stemme ville har spilt en viktigere rolle i denne diskusjonen. Men erfaringer knyttet til det å få forskningsetisk tillatelse til å snakke med barna om slike vanskelige tema, så ble oppgaven begrenset i forhold til det. Under analysen skulle jeg ønsket at jeg hadde hatt mer plass til å få fram historiene til alle foreldrene til tross for likheten, men sidetallet begrensa meg til å kunne gjøre det. Men dette er noe jeg kan se på i en annen oppgavemulighet eller format. Ved å følge rådene knyttet til analyse av narrativer eller foreldrenes historier og ikke kun å se på klienthistorier som lett kan oppfattes som moralske forsvarshistorier, så vil jeg argumentere for at jeg har søkt å sikre meg en høy analytisk kvalitet. Oppgaven har vært gjenstand for kritiske og etiske refleksjoner for å sikre kvaliteten, der jeg konstant har stilt meg selv spørsmål angående alt jeg har brukt i oppgaven som har betydning for kvaliteten av oppgaven. Veilederen min har også vært en bra kritiker for meg om oppgavens kvalitet, der hun har stilt meg gode refleksjonsspørsmål underveis. Et godt råd ellers er å begynne tidlig med utvalgs- eller informant innsamling, for jeg innså at det tok mye lengre tid enn beregnet fordi jeg også ønsket stemmer fra informanter som av forståelige grunner kanskje nøler med å delta i slike studier. Jo tidligere, jo bedre og mer tid har man til disposisjon for å kunne gjøre ting ordentlig som det heter i daglig språkdrakt.

VEDLEGG 1: Ekstramaterialet til Kapitlet (Dataanalysen)

Introduksjon

Historiene til Shukri (A) og Mogue (B) fortelles:

A.1. Shukris fortelling

Her presenterer jeg Shukri historie og deretter tar jeg en oppsummering på hennes fortelling

Maria: kan du fortelle om din erfaring?

Scene 1 Introduksjon

«For meg, jeg synes hver eneste mor har rett til å oppdra barna sine.»

Scene 2 To forskjellige kulturer

Det er to helt forskjellige kulturer, det er ikke like, her i Norge og Somalia. Når man snakker om oppdragelse i Norge og Somalia. I Somalia du som har ansvar. Du er ikke å bekymre og du har trygghet. Men her i Norge de legger vekt på andre ting. Du som foreldre du er litt usikker og utrygg. Dersom barnet si noe, det er barnet som blir trudd over foreldrene ÷/#. Det er to forskjellig her og der. I Somalia finnes det ikke noe som heter barnevernstjenesten. Eneste mann er mor og far, kjernefamilien. Det er vi har en kollektivistisk familie og her individualistiske familie. Det er to forskjellige ting >/=.

Scene 3 Lovverket

Da jeg kom til Norge og fikk barn. Så jeg er holdte meg til lovverket, jeg mistet barna mine ÷/#. Det er det som dominerer mine tanker >/. Som en god mor har jeg klart å ta være på barna mine, men det som jeg har i hodet er at jeg har mistet barna mine #/>/=.*

Scene 4. Forlatt sin kultur

Det blir helt feil å be en person forlatt sin kultur og språket komme til en annen kultur eller språk. Det finnes bra ting min kultur og det finnes bra ting i norsk kultur. Noen kulturer så finnes mennesker som er flink til å oppdra, mens andre gjør det motsatte. Så jeg kan ikke si at begge kulturene er fullkomne. Det finnes mange ting som er bra og ikke bra. Ved norske kulturen, først maktmisbruk, for å bruke makt overfor en svak mor, dame. Maktmisbruken som jeg vil fjerne fra den norske kulturen. Jeg synes det finnes mange negativer ved den norsk og den somalisk—somalier.. man tar. .. ikke høre... barn blir aldri hørt. Det er mye makt, som jeg synes er negativ. Barn er barn der, barn leker og har forskjellige aktiviteter. Besteforeldrene forteller historier, far er opptatt med mye, fordi han må forsørge hele familien. Men mor er der, husarbeid, mat og passe barna. Noen av oppdragelse var basert på uskrevne regler. </=

Scene 5 Europa og Disiplin

Mange barn tenker at når de kommer til Europa du får mye fri, de kan gjøre hva de vil, mye friheter. Så de vil ikke ha grense, men barnevernet ikke hørt den forelderen, den ungdommen som kommer her de vet ingenting. De misbruker den barnevernet >/.*

Mitt barn kom til Norge som 12 år, etter tre år ble som hun, fordi jeg vil ha grense, men datteren vil ikke grense. En mor som er redd for å sette grensen. Hvordan skal du oppdra barn når du ikke kan sette grense. Datter min ble tatt fra meg og etter slepp av barnevernet. Hun har mistet meg som familie og barnevernet. Hvordan skal jeg oppdra min barn når jeg sette grense, og barna mine blir tatt fra meg på grunn av det #/</=.

?Barn må ha grense. For å disiplin går under grense. Uten grensen en verden fungerer ikke, vi må grense mellom meg og deg, for eksempel. Å slå barn er uansvar, hos oss det er vanlig å slå barna, ikke som fiende. For eksempel de gi barna sine disiplin, de bruker den metoden for å vise det. for å sette grense, for å vise kjærlighet. i Norge er det ulovlig. Vi må forhold oss til hva som er love her i Norge. Vi kan ikke slå barna våres det kan ikke vi gjøre >/=.

Scene 6 Barnevernet

?Jeg tenker noe spesielt om barnevernet. De gjorde det motsatt av det de lovet÷. De oppdra ikke noen barn, de terrorisere, de flytter barn fra foreldre, jeg synes ikke at de gjøre noe positivt. De bruker mye makt, de misbruker makt. De motarbeid, ikke samarbeid med meg÷/#.

*?Det er bra at man følger hva regler og lover.. Det som er bekymringsfull er at man tror barn framfor foreldrene. Selv om det ser ar der barn sier motstridende. For eksempel de sa barna ble utsatt for vold, men de har ikke funne noe bevist ÷. De bruker psykologer, som er basert på noen observasjoner, fem minutter observasjon. En sakkyndig skriver om hvordan meg og mine barn hadde samsvære, bare på grunnlag av 20 minutters observasjon.» */ >/=.*

Scene 7 Ønske og samarbeid

Vi får ikke noe samarbeid, men jeg ønsker samarbeid med meg, jeg skulle ønske at barna mine kunne besøke, men jeg har fått besøktide, det ønske å ha barna mine hos meg. Er en lang drøm/</=.*

Oppsummering

Introduksjon (Scene 1) Hun påpeker retten til å oppdra sine barn, samtidig som hun understrekker retten alle som ønsker å være mor har. Samme rettigheten gjelder også til det å

kunne oppdra sitt barn. Kultur forskjellen er viktig og tydelig etter henne, den kollektivistisk og den individualistiske kulturen, når det gjelder oppdragelsen. Hun mener at den individualistiske kulturen skaper usikkerhet hos foreldre, fordi det vektlegges på andre ting, som barnevernet.

To forskjellige kulturer og loveverket (Scene2) og (scene 3) Mens den kollektivistiske oppdragelse bidrag til trygghet og ansvar hos foreldre. Det er to forskjellige verdener, den norsk og somaliske oppdragelse. Hun forstår ikke helt hvordan hun havner der hun er, sier uforståelig av hva som skjedde og påkaller seg en identitet som ikke bare en mor, men en god mor, **(scene 3)** *Som en god mor har jeg klart å ta være på barna mine, men det som jeg har i hodet er at jeg har mistet barna mine #/>/=/*”*

Ønske om at en god mor skal ha rettigheten til å oppdra sine barn, **(scene 1)** “ *For meg, jeg synes hver eneste mor har rett til å oppdra barna sine.*» og det som er ønskelig av samfunnet, men som fører til tapet av barn allikevel.

Kulturovergangen, (Scene4)”*Det blir helt feil å be en person forlatt sin kultur og språket komme til en annen kultur eller språk. Det finnes bra ting min kultur og det finnes bra ting i norsk kultur. Noen kulturer så finnes mennesker som er flink til å oppdra, mens andre gjør det motsatte*”, som kan være feil. Hun føler at man blir bedt om forlate egen kultur for en annen kultur – norsk kultur i dette tilfellet. Samtidig som hun mener at ingen av kulturene er ikke best, begge har sine positive og negative sider, **(scene 4)** “*Det blir helt feil å be en person forlatt sin kultur og språket komme til en annen kultur eller språk. Det finnes bra ting min kultur og det finnes bra ting i norsk kultur. Noen kulturer så finnes mennesker som er flink til å oppdra, mens andre gjør det motsatte*”. Rollefordeling mellom foreldre og barn, hvor foreldre og barn vet hvor sine respektive roller er.

Europa og disiplin (scene5) Barnets syn på Europa som et grenseløst kontinent med mye frihet,”*Mange barn tenker at når de kommer til Europa du får mye fri, de kan gjøre hva de vil, mye friheter. Så de vil ikke ha grense, men barnevernet ikke hørt den forelderen, den ungdommen som kommer her de vet ingenting. De misbruker den barnevernet >/*”*.En historie om barns feilaktig konstruksjon av Europa, men det er barnets historie som barnevernet lytter til“. Knyttet til det til hennes eget tilfelle hvor hun ønsket å sette grense, så mistet hun barna sine. Begrunnelsen og betydningen av grense på en større nivå, altså verdensnivå,**(Scene 5)** *Barn må ha grense. For å disiplin går under grense. Uten grensen en verden fungerer ikke, vi må grense mellom meg og deg, for eksempel*“. Hun trekker fram

disiplineringsmetode som blir brukt hos henne, samtidig som hun beskriver synet på den metoden om at det er til barnets beste og godt ment fra foreldres perspektiv. Det er en måte for den som sette grensen å vise kjærlighet også til det barnet. Men den måte å vise kjærlighet er forbudt her i Norge bekrefter hun (**Scene 5**)” *Å slå barn er uansvar, hos oss det er vanlig å slå barna, ikke som fiende. For eksempel de gi barna sine disiplin, de bruker den metoden for å vise det. for å sette grense, for å vise kjærlighet. i Norge er det ulovlig. Vi må forhold oss til hva som er love her i Norge*”.

Barnevernet (Scene 6) Barnas stemmes rangeres over foreldre i barnevernet. Hun sier at barnevernet motarbeid og ikke ønsker å samarbeide, (**scene 6**) «*Jeg tenker noe spesielt om barnevernet. De gjorde det motsatt av det de lovet. De oppdra ikke noen barn, de terrorisere, de flytter barn fra foreldre, jeg synes ikke at de gjøre noe positivt. De bruker mye makt, de misbruker makt. De motarbeid, ikke samarbeid med meg >/**».

Samarbeid og Ønsker (Scene 7) Hun er kritisk av deres kompetanse- barnevernets kompetanse, (**Scene 7**) “ *Vi får ikke noe samarbeid, men jeg ønsker samarbeid med meg, jeg skulle ønske at barna mine kunne besøke, men jeg har fått besøktide, det ønske å ha barna mine hos meg. Er en lang drøm*/</=*”. Om grunnlaget for barnevernet beslutning korttid kanskje ulikt afrikansk tid? Tidsperspektivet ser til å være annerledes utfra hennes forklaring og forståelsen av barnevernet måte å arbeidet på“. Mangel på samarbeid, men hva er samarbeid? Ordet samarbeid er noe som er felles hos alle informantene.

A.2 Teoretisk perspektiv

Denne «**barnevernsmoren**» (Scene1) tar posisjon som forsvarer og påpeker retten en mor har, dvs som hun som mor har til å oppdra barna hennes. **Kulturen: oppdragelsen her og der:** (2) her ”*Når man snakker om oppdragelse i Norge og Somalia. I Somalia du som har ansvar. Du er ikke å bekymre og du har trygghet. Men her i Norge de legger vekt på andre ting. Du som foreldre du er litt usikker og utrygg. Dersom barnet si noe, det er barnet som blir trudd over foreldrene÷/#.*” Her kritiserer hun skapelsen av usikker og utrygge foreldre på grunn av barnevernet og andre institusjoner, i motsetning til hennes kultur, kollektivistisk kultur og den norsk som individualistisk kultur. Betegnelse som individualistisk definerer den norske samfunn som et individuelt kultur, mens kulturen hun kommer fra er et kollektivt kultur, ”*Det er to forskjellig her og der. I Somalia finnes det ikke noe som heter barnevernstjenesten. Eneste mann er mor og far, kjernefamilien. Det er vi har en kollektivistisk familie og her individualistiske familie. Det er to forskjellige ting >/=*”.

I (Scene 3) **uforståelig**: sier seg uforståelig for hva som har skjedd, en mor som fortsatt forvirrer og ikke har klart å fordøye det som hendte henne. Til tross for den gode moren hun var for sine barn. Påkallelse av en identitet som ikke bare som mor, men som en god mor. Kanskje på grunn av kulturelle elementer, så er definisjon av god mor annerledes, etter som hun mistet barna sine til tross for den gode moren hun var for disse barna. (Scene 4) her trekker hun fram kulturovergang hvor hun rettferdiggjør bevaring av kultur og ulikene ved kulturene, deres dårlig og god side. Hun forsvarer ingen av kulturene, men sier at alle kulturer har gode og dårlige sider.

Ved (Scene5) **Ungdommen forståelse**: forklarer hun hvordan ungdommen forståelse av hva Europa betyr. En mor, en forelder som snakker om synet barn har om Europa, et kontinent uten grense. Barnas feilaktige konstruksjon av Europa, men det er barnets historie som barnevernet lytter til og ikke foreldre. Ta seg selv som et eksempel som ikke har blitt trodd av barnevernet, men barna ble trodd. Barnes stemme rangeres over foreldre i barnevernet. Noen som gjør at hun tar et kritisk posisjon om grunnlag for barnevernet beslutning: kort tid. Kritikkk av deres kompetanse og mangel på samarbeid, offer av et system som har mangel på kompetanse og samarbeid for foreldre som ønsker å samarbeid eller få kontakten tilbake med barna sine

B.1 Mogue

Mogues erfaring

Scene1 Oppdragelse

Maria: *Hva er deres erfaring med barneoppdragelse?*

Mannen: *Her i Norge er stor annerledes mellom den norske kultur og der vi kommer fra Liberia, hjemlandet. Her er det ikke enten love å hile på barna eller gjøre noe som er i strid med loven. Man kan ikke slå barn eller si stygge ting. Så det er stor forskjeller når det gjelder hjemlandet og I Norge. Så det er på grunn av det de mange av utlending foreldre fra Afrika, Liberia eller noe steder i verden, blir mye redd for å gjøre det som er riktig med sin barn. De prøver å gjøre noe riktig, men det blir feil oversatt til andre.. Så hvis det går langt blir barna tatt fra dem÷/< /=.*

Scene 2 Respekt

Oppdragelsen av barn i Norge så jeg tror den har positiv og negativ i det. Da jeg kom til Norge jeg hadde ikke barn, jeg så fleste barn hadde ikke stor respekt for foreldre eller fremmede de møter i hverdagens. For eksempel i offentlig steder, på bussen hvis man tar

bussen eller står en eldre person som trenger å sitte kanskje det er lang strekning busen skal kjøre, så sitter et barn som er kanskje 13 eller 15, han ikke vil gi plass ÷/#!/*. Ja, vi har samme rettigheter som alla andre, men selv som du er barn, men du må ha respekt for voksne eller eldre folk. Som det jeg er vant til, hvis med en gang vi ser en voksen så må vi løfte oss for å gi plass til den personen. Men det er ikke sånn her. Jeg vil si at det er dårlig oppdragelse på den siden ÷/<. Fordi hvis han hadde fått oppdragelsen som hvis du ser eldre - enten den du kjenner eller ikke, du må gi respekt. Og de snakker for eksempel språk, det språket de bruker for eksempel: "Du, du « . Det er ikke noe respekt ÷. Hvis du snakker med eldre person så si vi, "tante, onkel, eller storebror", men det betyr ikke at han er familien din. Men det er sånn vi ble oppdratt på den måten Men her det er oki, på skolen også =.

Maria: Hva tenker du i forhold til dine barn?

Mannen: Mye redd for barna mine, fordi for dem har de to hjemmesteder nå, Norge og Liberia. Så for eksempel hvis de har lært sånn måte å snakke med folk, så hvis for eksempel vi er på ferie i Liberia og så de gjøre sånne ting, fordi der nede vi gjøre ikke sånn *. Så det blir litt sånn, han har fikk dårlig oppdragelse. Så jeg er redd for det */ <.

Kone: I mange i land » sir, Madam. Ja, det er litt bedre.

Mannen: I Norge å være foreldre er det stor jobb (hh). Det er samme der i Liberia, men her i Norge hvis man er foreldre så er det bare du som må passe barn. Fordi hvis man si familie så er det bare barn og de to foreldrene som har barn. Det er ikke mulig at noen andre skal hjelpe til, passe på barna ÷. For eksempel hvis du skulle dra på jobb eller ha noen avtaler eller møte, da må du ha hjelp fra kanskje noen du ikke kjenner, og det er ikke lette. Det er vanskelig og hvis man ikke gjør også det blir feil #/(hh)/<. Man ser på det " ja, han passer ikke på barna sine". Hver gang tenker " ja, hvis jeg ikke gjør sånn, blir jeg straffet av loven og sånn « det er ikke sånn i Liberia. Det er litt forskjellig. Det er mange i familien, så kunne passe på barna når du er opptatt eller du skal til noen steder. Det er litt fleksibel i hjemlandet enn Norge. Man kan ikke så stresse å passe på barna i Liberia der. Men her så regel, regel regel ÷/*/ =.Σ

Kone: Barn bestemmer mye i Norge ÷. «Jeg vil ha den». For eksempel " Jeg vil ha den, jeg må ha den ". Noen barn hvis de kanskje er 13 år, » jeg må, ikke jeg vil". Så de bestemmer over mamma og pappa #. Du kan ikke gjøre noe ting. Hvis du si" du få neste lørdag eller søndag", de sier " Nei, jeg vil ha den" Men store barn " Jeg må ha den fordi Marie har den, jeg må ha den mamma". Hvis de ikke får den, det blir stor problem. For eksempel norsk barn, jeg vet

ikke hva de gjord med barna hjemme. Men jeg synes at de skjenner litt også. De gjør feil, fordi utalandsk barna gå ut og skrike mye fordi vi er veldig redd for å slå barn, derfor de kommer ut og skriker med oss. Vi afrikanske foreldre, vi er veldig redd for å snakke høy til barna, hjemme eller ut. for eksempel jeg var på en Macdonnells og det er ei jente kanskje 5 år, hun skrike mye og pappa kommer, det var en norsk familie. Han ikke se oss, han bare ta jente ut «Stå her», ingen sa ingenting, men hvis det utalandsk foreldre de skal ringe politiet med en gang ÷/#!/ <. Vi utlending vi er også redd vi kan ikke gjøre noe. Derfor skriker de barna og bestemmer over oss >/=. ∑

Mannen: Det som jeg legger vekt på i Liberia er at foreldre hele tiden lære barn å respektere. Nå oppdrar vi barn så barn skal lære å respektere og å kjenne andre som foreldre, det er bare ikke foreldre som må være foreldre. Det har ikke skjedd i Norge, men det er noe positivt med den norske oppdragelsen også at det er fleste lære å vise respekt overfor de andre eller folk flest. Men det er ikke alle. Det er kanskje de som kommer fra tradisjonelle norske hjem. Spesielt kristne som ser på mennesker som likt, som har samme verdi. Kanskje de lære barna å respektere, fordi for meg det som er stor problem i den norske kulturen, det er respekt*/=.

Scene 3 disiplinering:

Mannen: For meg i Norge er alltid være litt stor problem hvis man vil gjøre sin vilje for å oppdrage barn ÷/, det å disiplinere barn. Fordi hvis man er så streng på barn så blir det at “ ja, det er ikke sånn vi gjøre i Norge”. Fordi vi har sånne forskjellige kulturer eller vi kommer fra forskjellige kultur. Det blir ikke helt slik som det er der og her hvis man følger den måte de disiplinere barn på blir de mye feil etter hvert. For eksempel: barna skal vokse opp å ikke bli godt kjent med foreldre. Det er ikke noe særlig godt relasjon mellom barn og foreldre ÷/*.

På grunn av staten har ansvar for alle enten du jobber eller ikke, så barn skal ikke bry seg mye om foreldre når de blir voksne eller 18 år gammel. De skal bare få støtte fra staten. Hvis det skulle være foreldre som skulle støtte barn, så kanskje de skulle ha stor respekt for foreldre. Men det si ikke at det er alle barn i Norge som har eller gjør det. Jeg ser at foreldre de er alltid redd, de alltid redd til å snakke med barn om de gjøre noe feil ÷/#!/. Om min barn gjøre noe feil så jeg si med en gang at det er feil. Her hvis foreldre sier med en gang “det du gjorde er ikke bra, du må ikke gjøre det”. Med en gang begynner de å snakke tilbake til foreldre, dårlig disiplin ÷/#!/ <.

Maria. Er det noen metoder dere mener er bra i forhold til disiplinering av barn?

Mannen: Jeg tror alt må bygge på det er respekt. Hvis barn hadde lært å lytte til eller har respekt på foreldre da de var små, så det blir bra oppdragelse helt de blir eldre. De Skolen de

er så redd ÷, for eksempel i timen hvis læren snakker de si “ jajajaj”. Lærer har ikke stormakt til å gjøre noe ting med dem. Men om det hadde vært i Liberia, eller noe sted i verden, kanskje stor koensekvenser. Så respekt de må bygge, det kan forandre ting >.

X Det skjer ingenting med juling her i landet. Det bare å snakke, det finnes andre ting også. Hvis du har prøvd på flere måter, så oke, du får sånne konsekvenser, “ Du skulle få den, men du får ikke den». Kanskje barn forstå at “ ja, det er han som foreldre og han bestemmer”. Jeg tror på grunn av kulturforståelse gjør at de fleste barn blir tatt fra foreldre, eksempler fra foreldre som fra utlandet.

Scene 4 Barnevernet

Mannen: Her i Norge barnevernet det er bra å ha, men den loven som skapte barnevernet det var på grunn av hjelpe til når barn og foreldre har vanskeligheter å finne eller kanskje å oppdrage barn. Nå så det er at barnevernet bare kommer inn, å ta barn fra foreldre på grunn av ingenting ÷/#. Men om det skulle være noe at barnevernet skulle komme inn, det skulle være kanskje at foreldrene har ikke råd til å ta være på barn, på en måte at kanskje foreldre jobber ikke og de tjener ikke så mye penge eller de er syke, og de kan ikke ta være på barn. Så da barnevernet skulle komme inn å hjelpe til enten ta være barnet eller ta barnet å gi det til ande foreldre som kan passe på den. Men nå så er det ikke sånn ÷. Men de går etter de andre som er ikke syke og som gjør ikke noen feil ÷/#. Det er en god ting å ha barnevernet, fordi det jeg har sagt, når foreldre ikke har råd enten de er syke eller de har ikke god økonomi.

X Noen ganger så det er positivt om barnet hadde vært hos foreldre som er flinke å ta være på barn, noen ganger det blir veldig dårlig når barnet blir tatt og satt inne på institusjon. Så blir det veldig dårlig etter hvert, da blir barnet stresset, oppdrage på en dårlig måte. Noen begynner å stele, røyke, ruse seg og atferdsproblem. Jeg synes det er ikke bra på den måten, om barnet hadde vært hjemme hos foreldre som har barn og som vil ta være på andre. De fleste barn som blir tatt her Norge de kommer hjem etter hvert så de blir øydelagt allerede av rus, steling og mange ting de gjøre ÷/(hh).

X Jeg har lært mye om barnevern. Så jeg blir ikke redd om jeg hører om barnevern, fordi jeg vet den....loven som skapte barnevernet. Så hvis jeg hører om barnevern det er ikke at de skal komme med en gang, at de har stor makt fra staten, at de skal bare komme å ta barnet. Jeg blir ikke redd.

Scene 5 Samarbeid og forventning

Mannen: De kunne gjort mye i forhold til minoritetsbarn ved å sette seg innen i kulturen, for vi har sånn stor kulturforskjell. Hvordan vi fra andre land oppdrage våres barn. Vi har ikke samme kultur, men vi kommer her som fremmede og prøver å sette oss i den kulturen her. Så på grunn av kulturforskjeller så må de var forsiktig med barna våres.

X Mange barn vil slå foreldre og de tenker at « hvis jeg gjør det jeg får ikke noen konsekvenser for det, fordi jeg er barn ». Fordi de har sånn beskyttelse av loven, at man skal ikke slå barn. De skal gjøre hva som helst for å slå på deg, og ingenting skal skje. Jeg har ikke vært bort til barnevernet med barn. Om de skal hjelpe til eller se at vi skal oppdrage barn på den måten her i Norge. Så må de tenke at de prøver å støtte oss inn i den kulturen her. De må prøve å høre på de foreldre fra andre land, de må prøve å lære om dem. Hva er det som skjer i sitt hjemland og hva gjør de når de vil oppdrage barn. Sånne ting de skal tenke på. Om det hadde vært, hjemlandet mange hadde sett på de som de er ikke bra foreldre, “ ah, barn de har ikke respekt, de skriker på foreldre.” På grunn av kulturforskjell så skjer noen feil alltid, så de må prøve å snakke med oss. Ikke bare kom å ta barn at, «loven sier hvis det har skjedd da må vi ta barna». De skal snakke med foreldre først <.Σ

Kone: Jeg håper de lære oss lover og regler. Vi kan prøve å lære den. Vi vil lære det, fordi det ikke er vanskelig. Vi kommer fra andre land og vi er voksen. Så vi kjenner hva er beste for oss som mamma og pappa har lage for oss for mange, mange år. Så vi prøver å lære barna til oss det samme ting. Mamma slå oss, mamma bestemmer, men vi ikke døy, vi er god. Vi er god mennesker. Så hvis de har sånne regler de må lære oss. Det er bedre vi lære, enn at de kan bare kome å ta barna. Alle skal lære den, fordi vi elsker barn så godt vil vil gjerne ha vi barna. Vi vil ikke ha barna vokse opp andre plasse eller ikke samme språk eller ingenting. Mer informasjon eller samarbeid <.

Oppsummering

Introduksjon (Scene1) mener han at oppdragelsen er annerledes hjemme og i Norge, det har noen med kulturellforskjeller å gjøre. Oppdragelsen kulturen i Norge i følg han skaper usikkerhet og redsel hos foreldrene “Så det er stor forskjeller når det gjelder hjemlandet og I Norge. Så det er på grunn av det de mange av utlending foreldre fra Afrika, Liberia eller noe steder i verden, blir mye redd for å gjøre det som er riktig med sin barn. De prøver å gjøre noe riktig, men det blir feil oversatt til andre” (Scene 1). Det er utydighet om hva som er rett og som feil og dette er noen av årsaken til at mange foreldre mister barna sine over til

barnevernet. Hans ankomst til Norge før han ble foreldre, observerte han mangel på respekt ungdommer og han mener derfor det er tegn på dårlig oppdragelse.

Respekt (scene 2) Måten barn henviser seg til voksne uten noen tegn på respekt og den tydelige forskjellen mellom barns tegn på respekt her i Norge og i hjemlandet. Tydeliggjøring gjør han ved å vise eksempel”*Jeg vil si at det er dårlig oppdragelse på den siden÷/<. Fordi hvis han hadde fått oppdragelsen som hvis du ser eldre - enten den du kjenner eller ikke, du må gi respekt. Og de snakker for eksempel språk, det språket de bruker for eksempel: ”Du, du « . Det er ikke noe respekt÷. Hvis du snakker med eldre person så si vi, “tante, onkel, eller storebror”, men det betyr ikke at han er familien din” (scene 2), om hvordan man forholder seg til mennesker som er eldre enn deg og hva slags holdning du skal ha overfor disse mennesker. Påpeker at disse mennesker trenger ikke å være en familiemedlem, men holdning man tvers dem er for respektens skyld. Respekten problematikken, trekker han det tvers mot skolesystemet. Hvor han mener at har mistet makten og dette er annerledes hvor han kommer i fra og i flere andre land. Noe av dette skaper redsel hos når han tenker på sine barn og hva som er forventet av dem som foreldre og barna i Liberia”*Mye redd for barna mine, fordi for dem har de to hjemmesteder nå, Norge og Liberia. Så for eksempel hvis de har lært sånn måte å snakke med folk, så hvis for eksempel vi er på ferie i Liberia og så de gjøre sånne ting, fordi der nede vi gjøre ikke sånn *. Så det blir litt sånn, han har fikk dårlig oppdragelse. Så jeg er redd for det */ <.” (Scene 2). Som foreldre er de ansvarlig for hvordan barnet deres blir. Han påpeker også at ansvaret er større hos foreldrene her i Norge enn i hjemlandet, på grunnlag av definisjonen av hva som er familie”*Fordi hvis man si familie så er det bare barn og de to foreldrene som har barn» (Scene 2). Hvem er som betegnet som familie og ikke. Barnets bestemmelse er større her i følge kone og det utgjør redde foreldre som ikke tørr å irettsett eller oppdra barna deres. Han er tydelig på hva som er viktig i begge kulturene, hjemme lære foreldrene barna om å respektere og vise samme respekt til andre voksne. De også er foreldre og kan irettsette dem. Samtidig som han påpeker at noen barn i Norge å respektere og det har kanskje noen med at disse barna er fra tradisjonelle hjem eller er kristne”*Det er kanskje de som kommer fra tradisjonelle norske hjem. Spesielt kristne som ser på mennesker som likt, som har samme verdi. Kanskje de lære barna å respektere, fordi for meg det som er stor problem i den norske kulturen, det er respekt*/=”(scene 2).****

Disiplinering (Scene 3) Det er et problem for foreldre å oppdra ungene slik de vil, i følge han. Dersom foreldre er strenge så får de beskjed om at det gjøres annerledes, «Fordi hvis man er så streng på barn så blir det at «*ja, det er ikke sånn vi gjøre i Norge”, (scene 3).* Dette berører

den relasjonelle mellom foreldre og barn, det er også på grunnlag av staten deltakelsen i oppdragelsen. Staten har tatt på seg noe av ansvaret som foreldre skal egentlig ha,”*På grunn av staten har ansvar for alle enten du jobber eller ikke, så barn skal ikke bry seg mye om foreldre når de blir voksne eller 18 år gammel. De skal bare få støtte fra staten.*”(scene 3), noe som fører til at barna tørr å gjøre hva de ønsker uten foreldrene samtykke eller mening. Barna tørr å snakke tilbake til sine foreldre når det blir irettesett. Derfor mener han at disiplin må bygges på respekt, “*Jeg tror alt må bygge på det er respekt. Hvis barn hadde lært å lytte til eller har respekt på foreldre da de var små, så det blir bra oppdragelse helt de blir eldre. De Skolen de er så redd ÷,*”(Scene 3). For han tror ikke på juling, bruk av vold som middel for disiplinering, og derfor viser hvordan foreldre kan disiplinere barna deres,”*Det skjer ingenting med juling her i landet. Det bare å snakke, det finnes andre ting også. Hvis du har prøvd på flere måter, så oke, du får sånne konsekvenser, “ Du skulle få den, men du får ikke den” (scene).*

Barnevernet (Scene 4) Han mener at barnevernet er bra, men hovedformålet til barnevernet følges ikke i praksis. Barnevernet tar barn som ikke trenger og la være å se på barn som egentlig trenger hjelpen. Derfor mener at konsekvensen av barn som blir plassert på institusjoner enn å la dem være med foreldrene sine er at negative utfall som er ikke bra for barna. Han viser tegn på at han besitter en del kunnskap om barnevernet, noe som gjør at han ikke redd for barnevernet, “*Jeg har lært mye om barnevern. Så jeg blir ikke redd om jeg hører om barnevern, fordi jeg vet den....loven som skapte barnevernet.*” (Scene 4).

Samarbeid og forventninger (Scene 5) I følge han barnevernet må sette seg i kulturen til disse foreldrene, alt fra hvordan oppdragelsen gjøres til kulturellforskjeller. Samtidig spør foreldrene før beslutningene eller konklusjoner blir trekket. Barnas anerkjennelse av deres posisjon og lovene som beskytter dem gir dem grunnlag til å være slik de er mot sine foreldre, i følgen han, “. *Mange barn vil slå foreldre og de tenker at « hvis jeg gjør det jeg får ikke noen konsekvenser for det, fordi jeg er barn”. Fordi de har sånn beskyttelse av loven, at man skal ikke slå barn. De skal gjøre hva som helst for å slå på deg, og ingenting skal skje*” (scene 5). Han mener også at følge kulturelleforskjeller så skjer det noen feil, så det er viktig å snakke med dem som begått de feilene og lære dem. Kone legger til at foreldre ønsker å lære og lover og regler som vil forbedre rollen deres som foreldre, for de ønsker ikke ha barna deres vokse opp andre plasser eller hos noen som har ikke samme språk som dem, “*et er bedre vi lære, enn at de kan bare kome å ta barna. Alle skal lære den, fordi vi elsker barn så godt vil vil gjerne ha vi barna. Vi vil ikke ha barna vokse opp andre plasse eller ikke samme*

språk eller ingenting” (scene 5). Legger mer til at mange handler slik som de gjør for det er ting de har lært gjennom barndommen og det har ikke gjort dem noe skade, derfor ønsker de å lære barna deres. Men de ønsker gjerne å lære det som må læres. Det er samme ønsker fra Mariam, mer samarbeid og informasjon.

Analytisk perspektiv av erfaringene

Mogue ekteparet

Introduksjon: (Scene 1). Her introduserer han for leseren for hvordan oppdragelsen er i hennes hjem. Det er hans måte å få leseren med til å følge med på forskjellene mellom oppdragelsestilene, men samtidig si at det er også noen likheter til tross for forskjellighetene. Men samtidig som han tydeliggjøre for leseren at den norske oppdragelsen skaper usikkerhet og redselen blant foreldrene, *“Så det er stor forskjeller når det gjelder hjemlandet og I Norge. Så det er på grunn av det de mange av utlending foreldre fra Afrika, Liberia eller noe steder i verden, blir mye redd for å gjøre det som er riktig med sin barn.”* (Scene 1, Mannen). Slik som Riessman (2011), det er fortelleren å få leseren til å henge med ved ordvalg og grammatisk presisering sine forklaringer. Ved bruk av ord som “usikkerhet og redselen”, er ordet som er gjenkjennelig for mange foreldre som har den oppdragerrollen. Han får leseren til å innser hva det betyr å oppdrag barna i Norge, hvor usikkerhet og redsel av blant de tingene som man blir møtt med. Dette vil kanskje for mange ikke gjør oppdragelsen lettere. Ord bruke hans i er ha noe med det som kommer i scene 2.

Respekt (scene 2): Her viser henviser han til barna tilnæringsmåte til sine foreldre her i Norge og i hjemlandet. Her viser leseren hvordan respekten blir praktisert i de to kulturene, for å gjøre lettere for å leseren å kunne se skildene mellom dem to kulturene og få bedre forståelse. Slik henviser han til den norske forhold til respekt *“Da jeg kom til Norge jeg hadde ikke barn, jeg så fleste barn hadde ikke stor respekt for foreldre eller fremmede de møter i hverdagens. For eksempel i offentlig steder, på bussen hvis man tar bussen eller står en eldre person som trenger å sitte kanskje det er lang strekning bussen skal kjøre, så sitter et barn som er kanskje 13 eller 15, han ikke vil gi plass ÷/#/*.* Som det jeg er vant til, hvis med en gang vi ser en voksen så må vi løfte oss for å gi plass til den personen. Men det er ikke sånn her.”. Det er av det som reflekteres på skolesystemet, hvor elevene kan snakker til læreren slik de gjør uten noen form av konsekvenser. Det er også en måten så til leseren at det ikke foreldrene som får gjennomgå mangel på resten, men andre mennesker som involvert i disse ungdommene og barnas liv og hverdag. Det også mye å sier hvem som blir definert som

familie og disse forskjellene kan man se tvers begge kulturene. familien er breer i den liberiansk kulturen hvor biologisk og ikk-biologisk er en del av familien og blir får nesten samme tilnærming når det kommer til respekt, Mens i den norsk så er familien minimalisert, bare barn, foreldre er det som blir ansett som familien. Men legger til at også at det er ikke alle barn i Norge som mangler respekt, men at ungdommer som har respekt er ungdommer som kommer fra tradisjonelle eller kristne hjemmer, *“Det er kanskje de som kommer fra tradisjonelle norske hjem. Spesielt kristne som ser på mennesker som likt, som har samme verdi. Kanskje de lære barna å respektere, fordi for meg det som er stor problem i den norske kulturen, det er respekt*/=.”* Det er måte å si at det finnes også noen som respekter de eldre, men de følger andre rammer som rommet oppdragelsen. Det er hans måte å sie at den norsk ha også noen barna følger de samme respekten mønstrene som mange liberiansk barna gjør i liberia. Noen som har en kobling i forhold til disiplinering av barna.

Disiplinering (Scene 3): Her påpeker foreldrene strenghet i disiplinering, blir det irettsatt av norske som mener at den disiplinering er for streng og må mildes. Det er hans måte å forhold hvordan foreldrene har det som oppdrager og noen som gjør oppdragelsen vanskeligere for foreldrene, *“For meg i Norge er alltid være litt stor problem hvis man vil gjøre sin vilje for å oppdrage barn÷/, det å disiplinere barn.”*. Noe som påvirker relasjonene mellom foreldre og barna, også på grunn av staten deltakelse i oppdragelsen, ansvaret som foreldrene skulle ha hatt. Barna kan gjør hva de ønsker og får hjelp av staten når de når en vis alderen, som overrasker noen foreldrene som er ikke vant til det som skjer, *” Det er ikke noe særlig godt relasjon mellom barn og foreldre÷/*.* På grunn av staten har ansvar for alle enten du jobber eller ikke, så barn skal ikke bry seg mye om foreldre når de blir voksne eller 18 år gammel. *De skal bare få støtte fra staten. Hvis det skulle være foreldre som skulle støtte barn, så kanskje de skulle ha stor respekt for foreldre.”*. Derfor mener han at disiplinering bør bygges på respekt og med dette viser at han til leseren hans forhold til respekt, for han tar avstand fra juling av barna. Han ønsker ikke å ta i bruk vold som form av disiplineringsmiddel og viser fram hvordan disiplineringen kan gjøres, *“Det skjer ingenting med juling her i landet. Det bare å snakke, det finnes andre ting også. Hvis du har prøvd på flere måter, så oke, du får sånne konsekvenser, “ Du skulle få ha få den, men du får ikke den».* Kanskje barn forstå at *“ ja, det er han som foreldre og han bestemmer”*. Han mangel på kulturforståelse, for å innforståelse av hvorfor ting blir gjort slik de gjort. Noe som fører til at mange foreldre mister retten over sine barn. Det er hans måte å fortelle publikum/ leseren det ligger en årsak hvorfor

noen av disse foreldrene mister sin barna til barnevernet, og kulturen har en veldig stor rolle i dette.

Barnevernet (Scene 4) Her påpeker han hovedmålet til barnevernet for leseren og deretter viser til at dette ikke blir følg opp i praksis, ved å si at barnevernet tar barn som ikke trenger hjelp og la dem som faktisk trenger hjelp. Barn som blir tatt av barnevernet blir plassert på institusjoner, som i følge han får negative utfaller i etterkant. Det er hans måte viser til barnevernets arbeidspraksis i det virkelige livet for leseren, slik som Riesman sier (2011), fortelleren legger fram fortellinger som andre mennesker kan relatere seg til. Han framstår for leseren som en person som besitter en del kunnskap om barnevernet, deres måte å jobbe på, og den kunnskapen gir gang gir han trygghet som foreldre, *“Jeg har lært mye om barnevern. Så jeg blir ikke redd om jeg hører om barnevern, fordi jeg vet den....loven som skapte barnevernet. Så hvis jeg hører om barnevern det er ikke at de skal komme med en gang, at de har stor makt fra staten, at de skal bare komme å ta barnet. Jeg blir ikke redd.”*. På grunnlag av dette gir han uttrykk for hvordan barnevernet bør forhold til foreldrene.

Samarbeid og forventinger (Scene 5): her tar han fram hvordan barnevernet bør møte disse foreldrene og hva de bør ta hensyn til. De må sette seg i deres kultur og vite mer om hvordan oppdragelse foregår og ikke minst kulturforskjeller. Det er hans måte å henviser seg til hvordan ting er per dags. Mer dialog med foreldrene før beslutninger blir tatt er noen som er ønskelig, det er en måte å si til leseren hvor viktig det er med et tett samarbeid med foreldre før videre arbeid. Fordi barna er beskyttet med en loven, som gir dem større makt enn sine foreldre i følge han. Da viser han til leseren at foreldrene er her offer i mange tifeller, de har ikke noen som kan beskytte dem og dette gjør at de føler seg alene og maktløse. De er redde og tørr ikke å si egentlig hva de mener til sine unger, fordi de er redde for å miste dem. Det er viktig å hjelpe foreldrene til å rette opp feilen som har blitt begått. Kone legger til at ønsken er ikke at barna skal vokse hos noen andre mennesker som ikke kan språket eller ikke har samme kultur som dem, *“Så hvis de har sånne regler de må lære oss. Det er bedre vi lære, enn at de kan bare kome å ta barna. Alle skal lære den, fordi vi elsker barn så godt vil vil gjerne ha vi barna. Vi vil ikke ha barna vokse opp andre plasse eller ikke samme språk eller ingenting. Mer informasjon eller samarbeid”*. Her viser hun til hva noen foreldre nevnte tidligere, ønsken om å helst ha barna hos seg selv eller hos noen andre som kan språket og kulturen. Det er hennes måte å viser til hva egentlig ikke foreldre ønsker, at noen andre skal oppdra ditt barn. Derfor mener hun at det som må læres er det viktig at de blir lært opp. Det er

en måte å si til leseren at foreldrene ønsker å lære det som må læres for at barna skal forbli hos dem.

LITTERATURLISTE

A

Ansar, Samin. (2012): *Oppdragelse i et flerkulturelt perspektiv -en kvalitativ studie av norskfødte ungdommer med ikke-vestlige innvandrereforeldre*. (Masteravhandling i pedagogikk, Universitetet i Oslo).

- <https://www.duo.uio.no/bitstream/handle/10852/30696/S.ANSARx-xMASTER.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Askeland Aga, Gurid. (2006): *Kritisk reflekterende – mer enn å reflektere og kritisere*. Nordisk sosialt arbeid 02/2016 (volum 26)

- http://www.idunn.no/ts/nsa/2006/02/kritisk_reflekterende_mer_enn_a_reflektere_og_kritisere (LESE DATO 13.10.2015)

Astrid Gundersen og Ellinor Young. (2010): *Barnevernsarbeideres erfaringer med mødre som har intellektuelle funksjonshemninger*. Høgskolen i Telemark Porsgrunn.

- <https://teora.hit.no/bitstream/handle/2282/1057/HiT-skrift-5-2010.pdf?sequence=1>

B

Barnevernpanelet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet (2011)

Barnevernerpanelets Rapport.

- https://www.regjeringen.no/globalassets/upload/BLD/Barnevern/2011/barnevernpanelets_rapport.pdf

Barne- og likestillingsdepartementet. (2009): *Kompetanseutvikling i barnevernet – kvalifisering til arbeid i barnevernet gjennom praksisnær og forskningsbasert utdanning* (NOU 2009:08)

- <https://www.regjeringen.no/nb/dokumenter/nou-2009-08/id558007/?docId=NOU200920090008000DDDEPIS&q=&navchap=1&ch=4>
(LESE DATO 10.01.2015)

Barn nr. 1 2001:7-27, 0800-1669 © 2001 Norsk senter for barneforskning

- <https://www.ntnu.no/documents/10458/18994926/kolle4.pdf>

Bergjordet, Cathrine, Tone Dyrhaug og John Åge Haugen (SSB) (2011). Barnevernet – et tilbud til mange

- <http://www.ssb.no/sosiale-forhold-og-kriminalitet/artikler-og-publikasjoner/barnevernet-et-tilbud-til-mange> (LESE DATO: 31.05.16)

Bergene, Florije. (2015): *Et meningsfylt minefelt- En studie om hvordan hjelpearbeidere fra ulike etater opplever møtet med etniske minoritetsforeldre* (Masteroppgave). NTNU, Trondheim

Brude, Christien og Fatmata Sia Alpha (2013). *Er innvandrere dårlige foreldre?*

- <http://blogg.bt.no/preik/2013/02/16/er-innvandrere-darlige-foreldre/> (LESE DATO 31.05.16)

Bjørk Gerd, Harald Jarning og Olav Eikeland. (2013): *Ny praksis – Ny kunnskap: om utviklingsarbeid som sjanger*. ADM-media: Oslo

Bleka, Målfrid (2013): *Hvordan forstå og forebygge fysisk straff i oppdragelsen?* (Masteroppgave). Høgskolen i Oslo og Akershus/ NAFO: Oslo/Akershus.

Bordvik, Målfrid. (2013.21.07): «Norsk foreldremodellen». *Aftenposten*.

- <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/Norske-foreldre-har-n-mate-a-oppdra-barna-pa-som-de-mener-er-den-eneste-rette-7259662.html>

Bø, Inge og Lars Helle. (2008): *Pedagogisk ordbok: praktisk oppslagsverk i pedagogikk, psykologi og sosiologi*. Oslo: Universitetsforlag.

C

Collin-Hansen, Ragnhild. (2007): *Innføring i barnerett for sosialarbeidere*. 2.utgave. Oslo: Universitetsforlag.

Collin-Hansen, Ragnhild. (2013): *Innføring i barnerett for barnevern pedagoger*. 1.utgave Oslo: Universitetsforlaget

Clausen, S. E., og Kristoffersen, L.B. (2008): *Barnevernsklienter i Norge 1990-2005: en Longitudinell studie*. Oslo: Norsk institutt for forskning om oppvekst, velferd og aldring. Nova rapport 3/08

Claussen, Tor og Kjersti Ørvig (2003). *Sosiale dilemmaer i det moderne: sosiale dilemmaer i det moderne samfunn med vekt på lokale og globale utfordringer for samfunnsvitere og profesjonsutøvere*. Oslo: Unipub

Creswell, W. John. (1998): *Qualitative inquiry and research design: choosing among five traditions*. Thousand Oaks, Calif: Sage

D

Dahl. Øyvind (2004): *Møter mellom mennesker: interkulturell kommunikasjon*.

Dalen, M. (2011): *Intervju som forskningsmetode – en kvalitativ tilnærming* (2. utg.). Oslo:

Diakonhjemme Høgskole (2012) *Fysisk avstraffelse av barn i oppdragelsen (bacheloroppgave)*. Diakonhjemmet Høgskolen: Oslo

- <http://brage.bibsys.no/xmlui/handle/11250/97027/browse?value=vold&type=subject>

Diakonhjemmet Høgskole. (2014): *Oppdragelse i etnisk minoritetsfamilier. Foreldreveiledning som forebyggende arbeid i barneverntjenesten. (Bacheloroppgave i sosialt arbeid, Diakonhjemmet Høgskole i Oslo)*.

- <http://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/217600/Bacheloroppgave2014sos16.pdf?sequence=1>

Derviskadic, Indira (2013): *Flerkulturelle familier i møte med barnevernets undersøkelse - Erfaringer, muligheter og utfordringer. Kristiansand: universitetet i Agder*

- <http://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/136596/Derviskadic%2c%20Indira%20oppgaven.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

E

Eide Botnene, Solveig (2007): *Prinsipper og levde liv. Samtaler om og oppfatninger av relasjonen mellom barn og mor i en barnevernkontekst. Det teologiske fakultet, universitet i oslo: Oslo.*

Eriksen, T. H. (1993): *Små steder og store spørsmål: innføring i sosialantropologi. Universitetsforlag: Oslo*

Eriksen, T. H. (Red.) (2001): *Flerkulturell forståelse (2.utg.). Oslo: Universitetsforlaget.*

Eriksen T. H. (2001). *Kultur, kommunikasjon og makt: del av flerkulturell forståelse 2.utg. Oslo: Universitetsforlag*

Eriksen T. H. (2016): *Morgenbladet – Nr.2/25.- 21. januar 2016 (S.2-26) «Ideer essayet: jo, det har noe med kultur å gjøre».*

Eriksen T. H. og Øivind F. (2007): *Grenser for kultur?: perspektiver fra norsk minoritetsforskning. Revidert utgave. Oslo:Pax*

Evenshaug, Oddbjørn og Dag Hallen. (1975): *Rapport nr. 1. Familie og oppdragelse- noen prinsipielle synspunkter. Oslo: Pedagogisk Institutt.*

F

Fagbladet. Nr.3 2016 > for medlemmer i fagforbundet. Meldeplikt viktigere enn taushetsplikt (s.50, papirutgave).

Ford, Margaret. (2007): *Forebygging av bruk av fysisk straff i oppdragelsen: nett – og telefontjenester. - en kartlegging utført på oppdrag av barne og likestillingsdepartementet. Skriftserie 2/07. Norsk institutt for forskning om oppvekst, velferd og aldring Nova Skriftserie 02/07: Oslo*

Fossum, Egil og Meyer, Sidsel. (2008): *Er nå det så sikkert? Journalistikk og Kildekritikk. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag*

Fyrand, Live. (1992): *Perspektiver på sosialt nettverk*. Universitetsforlaget: Oslo

G

Grimen, Harald. (2008): *Profesjon og tillit*. Oslo: universitetsforlag.

Grøslund, Anne Margrete, Redd barna. (1993): *Barnekonvensjonen rettigheter for barn i Norge*. Oslo: Tano

Gudmundsdottir, R. (Red.) Den kvalitative forskningsprosessen. I R. Gudmundsdottir (Red.), *Sentrale aspekter ved kvalitativ metode* (1. utg., s. 15-31). Trondheim: Tapir Akademisk Forlag.

Gudmundsdottir, R. (Red.). Forskningsintervjuets narrative karakter. I R. Gudmundsdottir (Red.), *Sentrale aspekter ved kvalitativ forskning* (1. utg., s. 71-85). Trondheim: Tapir Akademisk Forlag

Gudmundsdottir, R. (Red.) Narrativ forskning på pedagogisk praksis. I R. Gudmundsdottir (Red.), *Sentrale aspekter ved kvalitativ forskning* (1. utg., s. 45-69). Trondheim: Tapir Akademisk Forlag.

H

Hagen, Gerden og Naushad Ali Gureshi. (1996): *Etnisitet i sosialt arbeid: arbeid med etniske minoriteter i barnevern og sosial sektor*. Oslo: Tano Ashehoug

Halvorsen, Else Marie. (2004): *kultur og individ: kulturpedagogiske perspektiv på kulturforståelse, kultur prosesser og identitet*. Universitetsforlag: Oslo

Handulle, A. (2013): «Du vet de tenker at jeg bare er en stor afrikansk mann, ikke pappa» (Masteroppgave, Universitetet i Stavanger).

- http://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/185060/Handulle_Ayan.pdf?sequence=5

Hansen, A Aa. H. (2015): *Barnevernets stemme – en diskurs og profesjonsteoretisk orientert analyse av fenomenet barnevernfaglig kompetanse*. Skriftserien 2015:2. institusjon for sosialt arbeid: Göteborgs universitet

Haines, Andy, Andres Haines and Anna Donald (2008).2.utgave. *Getting research findings into practice*. John Wiley & Sons, 2008) (E-bok).

Hansen, Else og Anders Holth Johansen (2016): *Til barnas beste: Å fjerne barn fra deres foreldre, skal bare gjøres som en siste utvei og for en veldig kort periode*.

- <http://www.dagbladet.no/2016/04/22/nyheter/innenriks/utenriks/euoparadet/barnevern/43972111/> (LESE DATO: 28.05.16)

Hastrup, Kirsten. (1991): *Antropologiske studier af egen kultur*. Norsk Antropologisk Tidsskrift 1/1991.

- <http://docplayer.no/129133-A-forske-i-eget-felt-nar-forskningen-moter-journalistikken-innledning-du-kan-jo-bare-skrive-en-sak-nar-du-forst-er-her.html> (LESE DATO: 29.12.15)

Hastrup, Kirsten. (1998): *Kulturel forståelse: mellom språk og erfaring*. In B. Hodne (ed.) *Kulturstudier* (pp. 47-65). Oslo: Norges forskningsråd.

Hastrup, Kristen (1994) *Other Histories* > Maddox, Richard : *American Anthropologist*. Vol.96(3) , PP.759-751. Tidsskrift.

Hennum, Nicole. (2005): *Grensesetting, makt og vold. Fra en undersøkelse om relasjoner mellom foreldre og ungdom*. Nordisk sosialt arbeid, 2005 (3), 194-206.

- http://www.idunn.no/nsa/2005/03/grensesetting_makt_og_vold_fra_en_undersokelse_om_relasjoner_mellom_foreldr (LESE DATO: 10.01.2015)

Holst Skråmo, Benedikte. (2014): *Forskjellen som gjør en forskjell*

- <http://www.ostlandsklarerstevne.no/neted/services/file/?hash=7a475e4e2a328b58578e9b0d97e6cc58> (LESE DATO: 09.02.15)

Hovde, Kjell-Olav og Palle Svensson. (2014): Demokrati > Palle Svensson. (2007): "demokrati". I Øyvind Østerud. (2007): Statsvitenskapelig leksikon, 2. utgave. Oslo: Universitetsforlaget.

- <https://snl.no/demokrati> (LESE DATO: 15.04.2015)
- <http://gas.sagepub.com/content/28/4/537> (LESE DATO: 14.04.2015)

Hundeide, Karsten. (2009): *ICD- for veiledere som arbeider med minoritetsforeldre*

J

Jacobsen, Dag Ingvar. (2000): *Hvordan gjennomføre undersøkelse? Innføring i samfunnsvitenskapelig metode*. Kristiansand. Høyskoleforlaget AS- Norwegian Academic Press.

Jakobsen, Hilde. (2014): *What 's generede about Generebased violence? An Empirically Grounded Theoretical Exploration from Tanzania*. SAGE Journals; *Gender and society*. 2-34.

- <http://gas.sagepub.com/content/early/2014/04/29/0891243214532311>

Javo, Cecilie. (2010): *Kulturens betydnings for oppdragelse og atferdsproblemer: transkulturell forståelse, veiledning og behandling*. Universitetsforlag: Oslo

Johansen, Anders Holth. (2016): *Barna hos slektning beviser forskning er positivt for barnets vekst. Bruk i den hvor den snakker vektigheten av at barnets bor hos slektning eller mennesker med samme etnisitet*.

- <http://www.dagbladet.no/2016/03/26/nyheter/innenriks/barnevernet/barnevern/43581640/> (LESE DATO: 26.03.2016)

Johnsen, Hans Christian Garmann, Halvorsen Anne og Repstad Pål. (2009): *Å forske blant sine egne*. Høyskoleforlaget

Johnsen, Linda. (2012): *Foreldre som ressurs i forebyggende arbeid*.

- <http://www.forebygging.no/Skole/FORESATT/Artikler/Foreldre-og-forebygging/> (LESE DATO: 10.09.2014)

K

Kjetil Mæland. (2015.24.05): *Europeiske demonstrasjoner mot det norske barnevernet*. Nettavisen.

- <http://www.nettavisen.no/nyheter/europeiske-demonstrasjoner-mot-det-norske-barnevernet/3422790876.html>

Kollen, Tonje. (2001): Doktorgradsavhandling: *Åse Gruda Skard og moderne barneoppdragelse*

Kollen, Tonje. (2005): *Det var barna som trengte meg mest*. Leder – Norsk pedagogisk tidsskrift, 89(5), 332-343.

- http://www.idunn.no/file/pdf/33194076/npt_2005_05_pdf.pdf (LESE DATO: 14.04.2015)

Korbøl, Aud. (1998): *Kulturforskjeller og gjensidig forståelse*. Oslo

Knudsen Olav Fagelund (LESE DATO: 18.10.15) tittel» *imperialisme*».

- <https://snl.no/imperialisme>

Krange, Olve og Tormod Øia. (2005): *Den nye moderniteten: ungdom, individualisering, identitet og mening*. Oslo: Cappelen akademisk forlag.

Kristoffersen, Trond > Erling Lars Dale. (1980): *Hva er oppdragelse?*: en studie i sosialpedagogikk. Oslo: Gyldendal.

- <http://www.barnehageside.no/db/dokumenter/www.sandnesbarnehage.no/filer/oppdragelse.pdf> (LESE DATO: 15.04.2015)

Kumar Brenna, Rihel Loveleen. (2001): *Dulaha: om å forstå annerledeshet*. Høyskolforlaget: Kristiansand.

Kvale, Steinar. (1997): *Det kvalitative forskningsintervju*. Kap. 9 – 10 (s.121 – 157)

Kvale steinar og Svend Brinkman. (2015): *Det kvalitative forskningsintervju*. 3.utgave. Polen/oslo: Gyldendal Norsk forlag AS

Kvello, Øyvind. (2010): *Sped- og småbarn utsatt for omsorgssvikt*. Oslo: Gyldendal akademisk.

L

Lill susann ynnesdal haugen: *Etniske minoritetsforeldre og frykt for barnevernet*

- <http://www.uib.no/fg/bli/89067/etniske-minoritetsforeldre-og-frykt-barnevernet>
(LESE DATO: 01.06.2015) (Sist oppdatert: 29.06.2015)

Lunde, Andres Firing. (2016): Lillestrøm/Moskva aktuelt utenriks: Barneverns-konspirasjonene. Nr.2/15-21 januar 2016, morgenbladet, (4-5)

Lundal, Sverre Olav og Aksel Tjora (Erving Goffmann). (2014): (Store norske leksikon 2005-2007): Stigma-samfunnsvitenskap.

- <https://snl.no/stigma%2Fsamfunnsvitenskap>

M

Magelssen, Raghild. (2008): *Kultursensitivitet: om å finne likheten i forskjellene* (2.utgave). Oslo: Akribe

Marthinsens, Adgar og Willy Lichtwarck. (Red). (2013): *Det nye barnevernet*. Universitetsforlaget: Oslo

Marthinsen, Edgar. (2009): *Sosialt arbeid og forskning – to sider av Samme sak?* Artikkel

- <https://www.fo.no/tekster-og-brosjyrer/sosialt-arbeid-tilbakeblikk-utfordringer-visjoner-article2742-1093.html> (LESE DATO: 14.04.2015)

Marthinsen, (red.) *Sosialt Arbeid – Refleksjoner og nyere forskning*, Trondheim, Tapir Akademisk Forlag.

Mevik, Kate og Marit Tveraabak. (2011): *Flerkulturelle møter; mødre møter mødre*. Norges Barnevern 1-2011, 2011 (vol.88.), side 24-36.

- <http://www.idunn.no/file/pdf/47434148/art07.pdf> (LESE DATO:14.04.2015)

Minja Tea Dzamarija og Trygve Kalve. (2004): *Barn og unge med innvandrerbakgrunn*.

- http://www.ssb.no/a/publikasjoner/pdf/notat_200431/notat_200431.pdf

Moen, Bjørg. (1996): *Samspill mellom innvandrere og barnevernsarbeidere: Uløselige dilemmaer?* Oslo: NIBR Forlag

Moen, Torill og Ragnhiour Karlsdottir. (2011): *Sentrale aspekter ved kvalitativ forskning*. (Red). Trondheim: Tapir Akademisk.

Morgenstern, Madeleine. (2013.04.13): Melissa Harris-Perry «I stand by», «kids belong to whole communities». *The blaze*.

- <http://www.theblaze.com/stories/2013/04/13/melissa-harris-perry-i-stand-by-kids-belong-to-whole-communities-msnbc-promo/>

Moufack, M.F. (2010): *Et sensitivt barnevern. Om ikke - vestlige foreldres opplevelse og erfaringer med barneverntjenesten* (Masteroppgave). NTNU, Trondheim.

N

Nilssen, Elisabeth Vivi (2012). *Analyse i kvalitative studier: Den skrivende forskeren*. Oslo: Universitetsforlag.

Nilsen Sagatun, Solveig. (2003): *Det vanskelige samarbeidet*. Fagbokforlag: Bergen

NOU 2009:08. (2009): *Kompetanseutvikling i barnevernet – 11kompetanse og kompetanseutvikling for arbeid i barnevernet*.

- <http://omega.regjeringen.no/nb/dep/bld/dok/nouer/2009/nou-2009-08/12.html?id=558115>

Nsamenang, A. B. (1999): [Eurocentric image of childhood in the context of the world's cultures.Essay review of "Images of childhood".](#) *Human Development*, 42, 159-168.

- <http://search.proquest.com/docview/224020789?OpenUrlRefId=info:xri/sid:primo&acountid=45259> (LESE DATO 14.04.15)

Nsamenang, A.B. (2005): (i) African Culture, Human Ontogenesis within (pp. 58-61) and (ii) African Family Traditions, Education in (pp. 61-62). In Fisher, C., & Lerner, R. (Eds.), *Encyclopedia of Applied Developmental Science*. Thousand Oaks, CA: Sage.

- <http://www.unige.ch/fapse/SSE/teachers/dasen/HEP-Nsamrenang.pdf> (LESE DATO: 14.04.2015)

O

Ofteda, Cathrine og Siri Bjelland Berven. (2004): «Innvandrere skal gi barnevernet økt kompetanse»

- <http://www.nrk.no/rogaland/innvandrere-skal-gi-barnevernet-okt-kompetanse-1.237234> (Hente dato: 10.03.16 og Oppdatert dato: 12.02.2004)

P

Postholm, M.B. (2005): Kvalitativ metode. *En innføring med fokus på fenomenologi, etnografi og kasesstudier* (1. utg.). Oslo: Universitetsforlaget

Q

Qureshi, Naushad Ali. (2005): *Profesjonell kultursensitivitet framfor faglig etnisentrisme*. Tidsskrift for psykisk helsearbeid nr. 03/2015. –

- https://www.idunn.no/tph/2005/03/profesjonell_kultursensitivitet_framfor_faglig_etnisentrisme (LESE DATO 02.03.16)

Qureshi, N.A. (2009): *Kultursensitivitet i profesjonell yrkesutøvelse*. I K. Eide, N. A. Qureshi, M. Rugkåsa & H. Vike (Red.), *Over profesjonelle barrierer. Et minoritetsperspektiv i psykososialt arbeid med barn og unge* (s. 206-228) Oslo: Gyldendal Akademisk Forlag.

Qureshi, N.A & Fauske, H. (2010): *Barnevernfaglig arbeid med minoritetsetniske familier*. In M.S. Kaya, m.fl. *Integrasjon og mangfold. Utfordringer for sosialarbeideren*. Oslo: Cappelen

Qureshi, N.A & Fauske, H. (2010): *Empowerment og antiundertrykkende sosialt arbeid*. In M.S. Kaya m.fl. *Integrasjon og mangfold. Utfordringer for sosialarbeideren*. Oslo: Cappelen Akademisk forlag.

Qureshi, Ali Naushad (2008): *Beskrivelse av oppdragelse: Utslag av definisjonsmakt og eurosentrisme?* I Otterstad, Ann Merete (red.): *Profesjonsutøvelse og kulturelt mangfold: fra utsikt til innsikt*. Oslo: Universitetsforlaget

R

Rasmussen, Maja (2004). Sosialarbeidernes erfaringer med flerkulturelt barnevernsarbeid. Høgskolen i Oslo, rapport 2004 nr. 20.

Regjeringen.no (2014): *Barnevern*.

- <http://www.regjeringen.no/nb/dep/bld/tema/barnevern.html?id=1058> (LESE DATO: 14.10.2014)

Regjeringen .no (2014) *saksgang i barnevernet*.

- <https://www.regjeringen.no/no/tema/familie-og-barn/barnevern/ansvarsfordeling-i-barnevernet1/saksgang-i-barnevernet/id2353985/> (LESE DATO: 28.05.16)

Repstad (2007): *Mellom nærhet og distanse. Kvalitative metoder i samfunnsfag*.

Universitetsforslaget

Repstad, Pål. (2007): *Mellom nærhet og distanse: kvalitative metoder i samfunnsfag*. 4.rev. utgave. Oslo: Universitet

Riessman Kohler Catherine. (2007): *Narrative Methods for The human Sciences*

Rindal, Kristin. (2013): *Enhet og mangfold: samfunnsvitenskapelig forskning og kvantitativ metode*.3.utgave. Trondheim: Fagbokforlaget vigsmostad og bjørke AS.

Ryen, Anne. (2002): *Det kvalitative intervjuet: fra vitenskapsteori til feltarbeid*.Fagforlg: Bergen .

S

Sagatun, Solveig. (2008): *Kjønn i sosialt arbeid med ungdommer og foreldre*.

Universitetsforlaget: Oslo

Sigmundsson, Hermundur og Monika Haga (Red.) (2005): *Ferdighetsutvikling – utvikling av grunnleggende ferdigheter hos barn*. Oslo: universitetsforlaget.

Salole, Lill. (2013): *Krysskulturelle barn og unge: om tilhørighet, dilemmaer og ressurser*.

Gyldendal akademisk: Oslo

Samovar, A. Larry, Richard E. Porter og Edwin R. Mcdaniel. (2009): 12. utgave, *Intercultural communication: a reader*. Boston, Mass: Wadsworth Cengage Learning

Silverman, David. (2011): *Qualitative Research*. 3.utgave. Sage Publications Ltd: University of London

Skogstrøm, Lene (22-04.2016). *Barnevernsdirektør: vi har fått mer «blålystenkning» i barnevernet*. (LESE DATO: 29.05.2015)

- <http://www.aftenposten.no/amagasinet/Barnevernsdirektor---Vi-har-fatt-mer-blalystenkning-i-barnevernet-8440739.html>

Skjermo, Hole Marianne. (2005): *Veilede til kompetanse? – Er det mulig å ivareta en medarbeiders faglige og personlige kompetanse ved bruk av veiledning?* (Masteroppgave i Pedagogikk). Høgskolen i Lillehammer: Lillehammer.

Skogstrøm, Lene. (2015.01.06): Barneombud Anne Linboe: - voksne må tåle å bli trakkert på tærne. Aftenposten.

- <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/Barneombud-Anne-Lindboe---Voksne-ma-tale-a-bli-trakkert-pa-tarne-8038801.html>

Skogstrøm, Lene. (2014.01.09): *Barnevernsbarn trenger lenger tid på å få voksenlivet.* Aftenposten.

- <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/Barnevernsbarn-trenger-lenger-tid-pa-a-fa-til-voksenlivet--7683907.html>

Skytte, Marianne (2001). *Etniske minoritetsfamilier og sosialt arbeid.* Gyldendal akademisk: oslo

Skytte, Marianne (2008). *Etniske minoritetsfamilier og sosialt arbeid.* Gyldendal akademisk: oslo

Storvik, Line Fredheim. (2015): *Forbud mot klaps eller ørefik* (Kk.no)

- <http://www.klikk.no/foreldre/article363235.ece> (LESE DATO: 17.04.2015)

Strandkleiv, Odd Ivar. (2003): *Oppdragelse*

- <http://www.elevsiden.no/oppdragelse/1098313029> (LESE DATO: 15.04.2015)

Sundgot, Benedicte Jarnes. (2013): *Barnevernsarbeideren i møte med minoritetsfamilier En kvalitativ studie om mellommenneskelige relasjoner.* Masteroppgave i Sosialt Arbeid Trondheim mai 2013

- http://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/267944/638570_FULLTEXT01.pdf?sequence=1

Sundogot, Jarnes Benedicte. (2013): *Barnevernsarbeideren i møte med minoritetsfamilier: En kvalitativ studie om mellommenneskelige relasjoner*. (Masteravhandling i Sosialt arbeid, NTNU i Trondheim).

- http://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/267944/-1/638570_FULLTEXT01.pdf

Sørli, Eivind. (2013.21.07): *Hva er typisk norsk barneoppdragelse?* Aftenposten.

- <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/Hva-er-typisk-norsk-barneoppdragelse-7260408.html>

T

Thagaard, Tove. (2003): *Systematikk og innlevelse*. En innføring i kvalitativ metode. Fagbokforlaget

Trost, Jan og Lise Jeremiassen. (2010): 1.utgave. *Interview i praksis*. København: Hans Reitzel.

V

Vandvik, Inger helen. (2016): *barneoppdragelsen*.

- <https://sml.snl.no/barneoppdragelse>. (LESE DATO 01.03.2016)

Vedeler, Mathias. (2012.11.10): *Innvandrere har flest barnevernsbarn*. Osloby.

- <http://www.osloby.no/nyheter/Innvandrere-har-flest-barnevernsbarn-7014226.html>

Veronika Paulsen, Kristin Thorshaug og Bert Berg. (2014): *Møter mellom innvandrere og barnevernet Kunnskapsstatus*. Trondheim. Masteroppgave

- <http://samforsk.no/Publikasjoner/Kunnskapsstatus%20barnevern%20og%20innvandring.pdf>

W

Wikan, Unni. (2003): *For ærens skyld – Fadime til ettertanke*. Universitetsforlaget: oslo

Å

Aadnesen, Bente Nes og Eva Hærem. (2007): *Interkulturelt barnevernsarbeid*. Oslo: Universitetsforlag.

Aadnesen, B. N. (2012): "Jeg kan ikke være den afrikanske mammaen i Norge. Men de må også skjønne at min bakgrunn er en del av meg.". Doktoravhandling, NTNU: Trondheim.

Aamodt, Granli Laila. (2001): *Den gode relasjonen*. Oslo: Gyldendal Akademisk.

Vedlegg2:

1. Godkjenning fra NSD

Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste AS NORWEGIAN SOCIAL SCIENCE DATA SERVICES			
Anne Ryen Institutt for sosiologi og sosialt arbeid Universitetet i Agder Serviceboks 422 4604 KRISTIANSAND S		Havard Hårtogres gate 29 N-5007 Bergen Norway Tel: +47 55 58 21 17 Fax: +47 55 58 96 50 web@nsd.uib.no www.nsd.uib.no Org nr. 985 421 884	
Vår dato: 21.01.2015	Vår ref: 41328 / 3 / H/T	Deres dato: _____	Deres ref: _____
TILBAKEMELDING PÅ MELDING OM BEHANDLING AV PERSONOPPLYSNINGER			
Vi viser til melding om behandling av personopplysninger, mottatt 19.12.2014. Meldingen gjelder prosjektet:			
41328 Behandlingsansvarlig Daglig ansvarlig Student	Minoritetenes møte med norsk barneoppdragelse Universitetet i Agder, ved institusjonens øverste leder Anne Ryen Maria-Theresa Jones		
Etter gjennomgang av opplysninger gitt i meldeskjemaet og øvrig dokumentasjon, finner vi at prosjektet ikke medfører meldeplikt eller konsesjonsplikt etter personopplysningslovens §§ 31 og 33.			
Dersom prosjektopplegget endres i forhold til de opplysninger som ligger til grunn for vår vurdering, skal prosjektet meldes på nytt. Endringsmeldinger gis via et eget skjema, http://www.nsd.uib.no/personvern/meldeplikt/skjema.html .			
Vedlagt følger vår begrunnelse for hvorfor prosjektet ikke er meldepliktig.			
Vennlig hilsen			
Vigdis Namtvedt Kvalheim		Hildur Thorarensen	
Kontaktperson: Hildur Thorarensen tlf: 55 58 26 54			
Vedlegg: Prosjektvurdering			
Kopi: Maria-Theresa Jones maria-1189@hotmail.com			
			
<small>Dokumentet er elektronisk produsert og godkjent ved NSDs rutiner for elektronisk godkjenning.</small>			
<small>For informasjon om NSD's rutiner for elektronisk godkjenning, se www.nsd.uib.no/personvern/meldeplikt/skjema.html. NSD er et samarbeidsprosjekt mellom Universitetet i Bergen, Universitetet i Trondheim, Universitetet i Oslo, Universitetet i Stavanger og Universitetet i Tromsø. NSD er et samarbeidsprosjekt mellom Universitetet i Bergen, Universitetet i Trondheim, Universitetet i Oslo, Universitetet i Stavanger og Universitetet i Tromsø. NSD er et samarbeidsprosjekt mellom Universitetet i Bergen, Universitetet i Trondheim, Universitetet i Oslo, Universitetet i Stavanger og Universitetet i Tromsø.</small>			

Vi kan ikke se at det behandles personopplysninger med elektroniske hjelpemidler, eller at det opprettes manuelt personregister som inneholder sensitive personopplysninger. Prosjektet vil dermed ikke omfattes av meldeplikten etter personopplysningsloven.

Det ligger til grunn for vår vurdering at alle opplysninger som behandles elektronisk i forbindelse med prosjektet er anonyme.

Med anonyme opplysninger forstås opplysninger som ikke på noe vis kan identifisere enkeltpersoner i et datamateriale, verken:

- direkte via personentydige kjennetegn (som navn, personnummer, epostadresse el.)
- indirekte via kombinasjon av bakgrunnsvariabler (som bosted/institusjon, kjønn, alder osv.)
- via kode og koblingsnøkkel som viser til personopplysninger (f.eks. en navneliste)
- eller via gjenkjennelige ansikter e.l. på bilde eller videoopptak.

Personvernombudet legger videre til grunn at navn/samtykkeerklæringer ikke knyttes til sensitive opplysninger.

2. Informasjonsskrivet/samtykkeerklæring

«Å oppdra barn i Norge»

Invitasjon til å delta i et forskningsprosjekt

Informasjon om mitt mastergradsprosjekt

Jeg holder på å skrive min masteroppgave i sosialt arbeid ved Universitetet i Agder. Særlig siden jeg selv kom til Norge som ung, tenker jeg at det må være vanskelig å oppdra et barn i et nytt land og kultur som er annerledes i forhold til sin egen kultur og land. Det krever noe

annet av foreldrene og barnet i det nye landet og kulturen har lov til å gjøre ting som de ikke har lov i hjemlandet. Det er også kanskje dårlig informasjon til foreldrene og barna om ting som er lov og ikke lov i Norge. Dette er med å skape misforståelse mellom foreldrene og fagpersoner som eks. Barnevernet, skole, osv. Media snakker veldig mye om minoriteter at minoriteter er dårlig til å oppdra barn og derfor tar barnevernet barna fra dem. Men er minoriteter egentlig dårlige foreldre eller til å oppdra barna sine, når de har gått gjennom mye som krig, konflikt og sosial og økonomisk problemer? Media viser den måten å oppdra barn på som de mener er best, er det sant? Kanskje du også ønsker å fortelle litt om hva du mener om den norske barneoppdragelsen og barneoppdragelsen fra din kultur og ditt hjemland enten du er har bodd her kort eller lenge?

Målet med prosjektet er å vise minoritetsforeldrenes mening og syn om barneoppdragelse i Norge og hjemlandet og hvordan de ønsker at fagpersoner skal samarbeid med dem og viser en forståelse, respekt og ikke minst lære mer om dem og deres kultur.

Hovedspørsmålet i prosjektet er:fint

Hvordan opplever flerkulturelt-foreldre møte med den norske oppdragelsen?

Folk jeg trenger fint

Jeg ønsker hjelp (kontakt med) fra minoritetsforeldre som har enten hatt kontakt og som ikke hatt kontakt med barnevernet om barneoppdragelse, for å kunne skrive prosjektet. Sammen med deres hjelp og kunnskap og mening om barneoppdragelse og barnevernet kan prosjektet lykkes slik at både barnevernet og andre fagpersoner/ instanser vil få en bedre forståelse av deres kultur og barneoppdragelse.

Hva betyr det å være med i prosjektet?

Ved å være med i prosjektet vil dere være med å fortelle om oppdragelse i en afrikansk og i en norsk kontekst/ forhold. Dette vil skje gjennom intervju som en samtale mellom dere og meg. Jeg inviterer dere til en samtale om deres mening og erfaring med barneoppdragelse fra deres egen kultur/land og med den norske kulturen, og hvordan det har påvirket deres oppdragelse.

Hva skjer med informasjonen fra dere og om dere?

All informasjon eller data fra dere blir behandlet hemmelig, det si at ingen andre bortsett fra meg og veilederen min vil se disse og de vil bli anonymisert slik at personlig informasjon ikke blir gjenkjennelig for noen andre. Informasjonen vil bli lagret på en datamaskin med passord.

Deltakelse er frivillig

Det er frivillig å være med og du kan når som helst trekke deg uten å oppgi grunn. Hvis du trekker deg, vil alle informasjon om deg bli anonymisert eller slettet?. Dersom du ønsker å være eller har spørsmål om prosjektet, ta kontakt med Maria-Theresa Jones: 90818543 eller veilederen min Anne Ryen på UiA på Anne.Ryen@uia.no. Staten si hvem staten her er har godkjent prosjektet. Hvis du ønsker å være med i dette samarbeidet, så håper jeg du vil signere under her som er nødvendig for at vi kan starte samtalen med hverandre (ca slik)

Samtykke

Jeg forstår informasjonen om prosjektet og vil være med.

Signert

Dato

3. Intervjuguide

Fase1.

1. Løst prat ca.5
2. informasjon (5-10)
 - si litt om temaet for intervjuet (bakgrunn, formål)
 - Forklar hva intervjuet skal brukes til og forklar taushetsplikt og anonymitet
 - Spørre om noe er uklart og om de (informantene) har noe spørsmål.
 - Informer om ev. opptak, sørge for samtykke til ev. opptak.

Fase 2. erfaringer

3. erfaringsspørsmål (15 min).
 - hva slag erfaringer har du med – temaet

Fase 3. Fokusering

4. nøkkelspørsmål og oppfølgingsspørsmål: (25-30 min)

- «Fortell om...»
- Hva er din erfaring med oppdragelse generelt?
- Hva synes du om det å være foreldre her og ditt Hjemland?
- Hva mener du om den oppdragskulturen her i forhold til ditt eget?
- Hva var det første som slår deg når du fikk hører om den oppdragelsen?
- Hva har den norske oppdragelsen gjort med dine måte å oppdra?
- Hva ville du vektlegge dersom du fikk velge mellom den oppdragelsen fra kultur og den norske?
- Hva mener om disiplinering av barn?
- Hva mener du om fysisk avstraffelse?
- Hva ville du ha endret i din oppdragelse kultur og den norske dersom du fikk muligheten?
- Hva synes du om barnevernet?
- Hva synes du om barnevernets roll i oppdragelsen?
- Har du vært bort i barnevernet og hva er din erfaring i relasjon med barnevernet?
- Hva er det første som slår deg når du hører «Barnevernet»?
- Hva det som kunne ha blitt gjort annerledes av barnevernet i forhold til minoriteter?
- Føler du deg diskriminert og misforstått av barnevernet?
- Hva mener om at det er lover og regler om hvordan du skal oppdra ditt barn?
- Hva slags samarbeid ønsker du fra barnevernet?
- Hva forventer du av barnevernet?

Fase 4. tilbakeblikk

Oppsummering (15 min)

Oppsummering av det som har blitt sagt og om jeg har forstått det riktig